

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Sanctorvm Qvinqvaginta Ivris-Peritorvm Elogia

Roberti, Johannes

Leodii, 1632

urn:nbn:de:hbz:466:1-45032

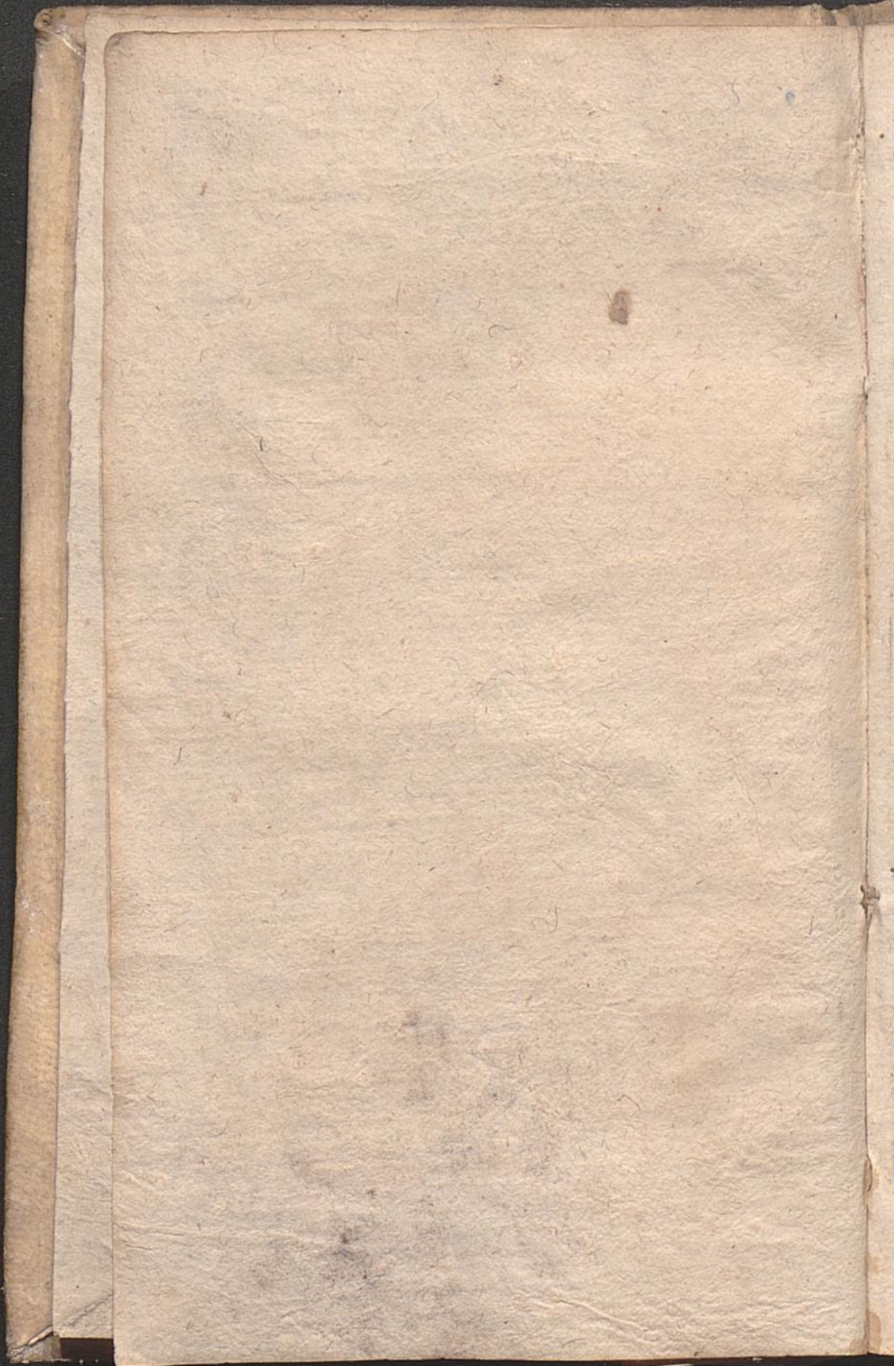
Vh. 2555.

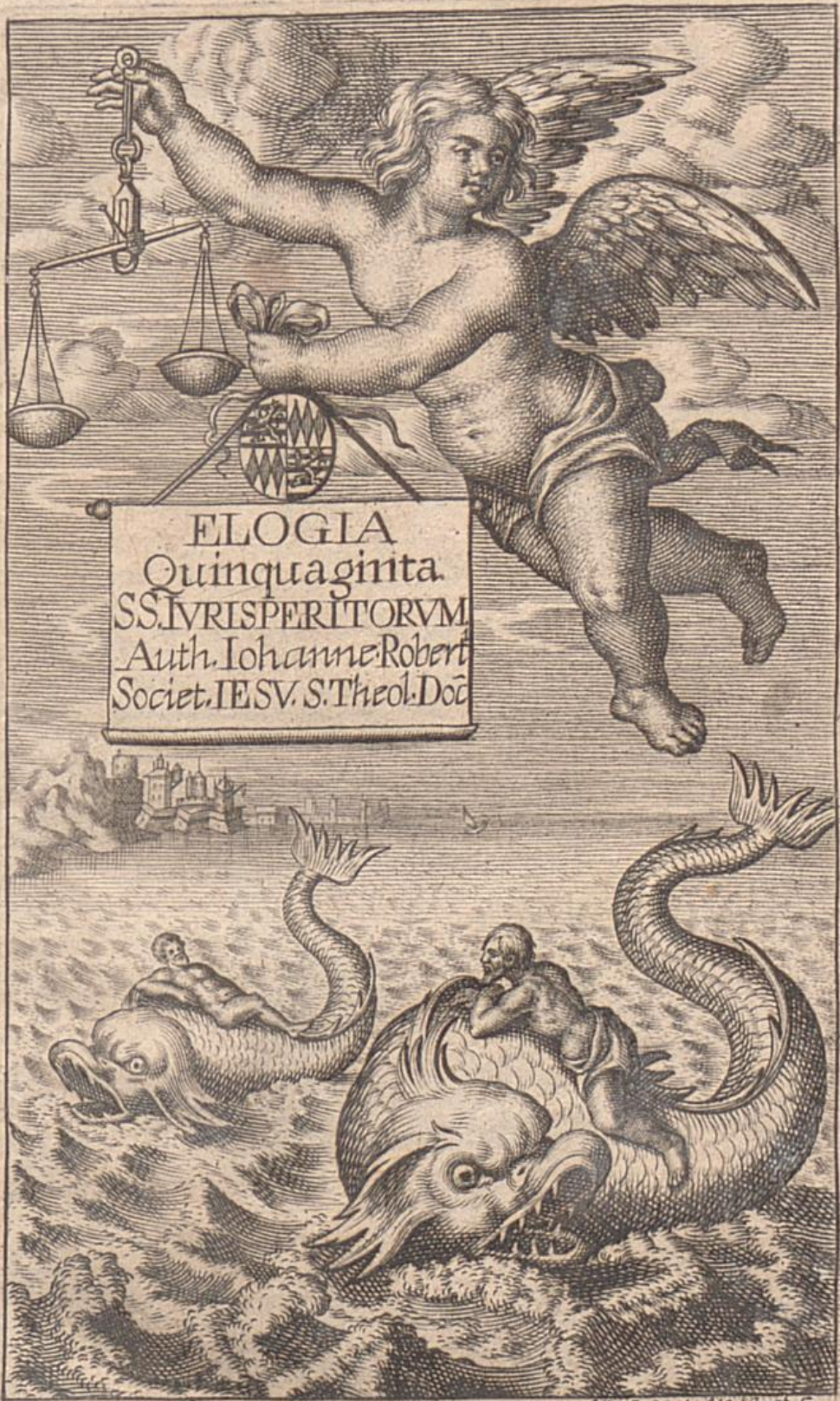
K

J

42

... in
... pond
... Matrimonium. It
... factum & pe

ELOGIA
Quinquaginta.
SS. IURIS PERITORVM
Auth. Iohanne Robert
Societ. IESV. S. Theol. Doc

Neodj M. Natalis. W. et F.

Collegij Societatis Iesu Paderbornae 1636

SANCTORVM
QUINQUAGINTA
IVRIS-PERITORVM
ELOGIA.

Contra popolare commentum,
DE SOLO IVONE
publicata.

A R. P. IOHANN E ROBERTI,
Societatis IESV Doct. Theol.

LEODII,
Typis Ioannis Ouwerx Typographi
Sux Celsitudinis jurati, 1632.

Superiorum permissu.

Collegii Societatis Iesu Paderbornae.

VAN OTOM

OTOM

IVRIS-RETTORVM

FLOGLA

Contra popularis carmen

DE SOLVONE

A. B. C.

...

...

...

*Emblematis capiti præfixi
explanatio.*

ESse quis paucos numerare dicet
Iuris, & Legum proceres, beati
Incolas cœli, quasi solus Iuo
Sidera tangat?

Cerne quæ gentis series togatæ,
Quanta se tollit pia multitudo
Iura dictantum, numerumque diuum al-
taribus auget?

E sacris illos, reprobante nullo,
Euocat cœli tabulis ROBERTI,
Dissidens plebi, populumque falsis
Dedocet vti

Vocibus; tuti diadema regni
Deferens illis, stabilemque laurum,
Quos apud recto studium forense
Splenduit vfu.

Est iter cœlo, dubitate nulli,
Est ab hac merces etiam Palestra,
Nulla si Iuris sibi peierati
Conscia mens est.

Viuit æternis decorata fastis
Multa ciuiles meditata curas

Turba, quam pennâ metuente solui
Fama reſeruat.

Multa pars, eſto, meliora ſectans
Fertur ex illis abiſſe caſtris :
Iuris hanc prudentia ſanctitatem
Ipsa parabat.

Hæc tot heroûm grauibus coëgit
Infulis doctas radiare frontes,
Hæc FLERONTINVM pariter ſacratis
Admouet Aris.

Illa ſinceros ſpeculata ductus,
Pandit incertæ ſcopulos carinæ,
Dat facem, ne quis per iniqua ponti
Deuius erret.

Cerne Delphinas proceres natantum,
Inter aſſultus maris æſtuoſi
Ire ſecuros, rabiemque ſæui
Spernere ponti.

Quæ magis trilles miſerata caſus
Gens opem præſtat pelagi ruinis?
Quævè ſic nautis aperire tutos
Callida portus?

Hunc gubernator malè ſæpè vaſto
Prenſus Aegeo, ſequitur natantem,
Cum latet cœlum, neque certa ducunt
Sidera puppim.

Naufra-

Naufragum pando subit ille dorso,
E suâ quem fors pepulit carinâ,
Ipse iam vector, simul ipse nauta,
Ipse Phaselus.

Ite sacratæ pugiles Themistæ,
Fluctibus diri maris expedite
Consilii expertes, faciente nullos
Munere questus.

Sic beatorum populo quiritum
Este conscripti, vice sportularum,
Ampla sic vobis veniant ab vno
Præmia cœlo.

HENRICVS D'OVPEY
I. V. Licent. Aduocatus.

LICENTIA ADMODVM R.
D. VICARII GENERALIS.

ELogia quinquaginta Sanctorum Iu-
risperitorum, Auctore Reuerendo
admodum Patre IOHANNES ROBERTI
Societatis IESV Sacerdote, sacræque
Theologiæ Doctore, vtili studio è mo-
numentis antiquitatis desumpta, nihil
continent, quod possit aduersari bonis
moribus aut Fidei Catholicæ. Datum
in ædibus nostris claustralibus hac 7.
Februarij 1632.

IOANNES A CHOKIER,
Canonicus & Vicarius
Generalis Leod.

A D.

ADMODVM REVERENDO,
& multum Illustri Domino,
D. ADRIANO
DE FLERON,
Canonico Leodiensi,
PRAEPOSITO MALBODIENSI,
Protonotario Apostolico,
IVRIS VTRIVSQUE
DOCTORI.

HEROAS istos *Quinquagenos* Tibi offero, ADRIANE, quos non potes non amare, si DEVM, & Te secundum DEVM amas: non potes non reuereri, si Tuam Professionem reuereris. Quippe & DEO pleni sunt, & quos iure dixeris Θεοφόγος: & Tibi viam praeunt, quâ ire pergas, quò cœpisti, non ficto nomine Antecessores, siue προηγούμενοι.

Sunt isti veri IVRIS SACERDOTES, veri Philosophi, Philosophiam non simulatam, vt Imperator loquitur, affectantes: non vt

EPISTOLA

plerique, barbâ, baculo, & perâ tenuis, ἀνευ τῆ
 πράτλειν, μέχρι τῆ λέγειν: tinnientia crepi-
 tacula, & verbo, vanitatis mancipia.

IVS, à IVVANDO dictum vult Galeo-
 lus Martius. Eiuscemodi IVS sectati hi nostri,
 Per legitimos tramites (eiusdem Imp. ver-
 bis) calumniantium iniquitates expel-
 lentes.

Audierunt ydem sanctioris Monitoris san-
 ctissimum Interdictum, quo cauet, Ne quis
 quærat fieri Iudex, nisi valeat VIRTU-
 TE IRRUMPERE INIQUITATEM.
 Eccli. 7. v. 6. Non extimuerunt videlicet
 faciem potentis, nec posuerunt scanda-
 lum in æquitate suâ. Ibid.

Neque hæc nobis pro arbitrio asserentibus,
 credi volumus. Videantur singulorum Elogia,
 quæ hic damus: & palam erit, nos potius eo-
 rum gloriam obiter attingere, quàm præter
 verum exaggerare; & modestiâ nostrâ (siue
 infantiam dicere mauius) plus deterere, quàm
 tumido sermone inflare. Adeo liberaliter, &
 ampliter super horum Scribarum faciem,
 imposuit DEVS honorem suum. Eccli. 10.
 v. 5.

Ceterùm

DEDICATORIA.

Ceterum Quinquaginta exhibemus Sanctos Iurisconsultos: ἀπροσδόκητον plerisque, & planè παράδοξον hoc erit, ijs maximè, qui opinatione parum eruditâ abrepti, vnicum Iuonem, in eâ Professione Sanctum, hactenus existimârunt, eumq; postquam celos conscenderit, sc alas secum adduxisse dictitarunt, ioco è triuio sumto. Virgilius doctius dixisset:

Extrema per ipsum
Iustitia excedens terris, vestigia fecit.

Sed non ita est. Fuit ille omnino magnus Iureconsultus, magnus Sanctus. At dicere solum illum fuisse, hominis est, in Historiâ Ecclesiasticâ planè hospitis, aut pueri. Habuit S. Iuo & ante se multos, quorum exemplis ad sanctitatem incitaretur: & post se non paucos, qui ipsius sectarentur sanctitatem.

Nouum hoc videbitur: sed imperitis tantum. Neque tamen vel ab his, vel ab vlllo omnino homine vereor Noui operis Nuntiationem, ne si Prætor quidem adeatur. Quod si quis nuntiare volet, meminerit, sibi iurandum, Non calumniæ causâ Opus Nouum nuntiare: nam ita iubet Imp. ff. de No. Op. Nunt. t. 1. Nec terrear, si quacumque ex

EPISTOLA

causâ, Lapilli iactu, aut ictu meum hoc opus peti videam. Quippe Lapillus tantum erit, isq̄, quouis piso minor, quouis pumice leuior: à quo proinde nihil incommodi, nedum ruina, timendum Aedificio fundato, & extructo supra firmam Petram Christum Dominum. At quam Petram, & quantam? Meministi Lapidem illum abscissum de Monte, sine manibus, qui factus est Mós magnus, & impleuit vniuersam terram. Dan. 2. Vide iam, an causa sit, vt exigui calculi inertis pumilionis lacerto librati, iactum, aut ictum vereantur, qui tali Lapide nituntur, Sancti nostri Iurisconsulti, ipsi etiam Montes facti, qui vniuersam terram implent gloriâ suâ Sanctitatis, & Eruditionis.

*Tu quoque, ADRIANE, Iuris Diuini, atque Humani Consultissime, eodem lapide, eodem Monte, firmus heres. Omnino illius Montis operâ, in quo consistis, & tua diligentia, indefesso studio, & industria, ipse Mons factus es, & Ciuitas in Monte posita, aut Ciuitatis illius, (quam Ecclesiam Catholicam esse scimus) è millenis turribus vna. In
has*

DEDICATORIA.

hac turri, siue Propugnaculo, publicè omnibus proposito, presidium, & tutelam sibi reppererunt hæcenus, qui ad illud confugerunt, & consilio, atque operâ adiuti sunt: reipsâ etiam malis suis sæpe erepti, testatibus tot alijs magnis Iurisconsultis, quibus hæc Ciuitas, si qua alia in Europa, semper abundauit.

Neque hoc tantum propinqui tui, alijsq; priuatim: sed & publicitus irruentibus calamitatibus idem Propugnaculum sæpius oppositum. Testes tot Legationes, ad Magnos, atque adeo ad Maximos, Tibi vel obitæ, vel tergiversanti licet, impositæ; & successu, qui pro rerum, vel magnitudine, vel difficultate, optimus sperari potuit: præsertim in hæc temporum acerbitate.

Hæc tamen, quæque alia sunt eiusdem generis, rectè semper intellexisti, nulla esse, & nihili, nisi ab illo Monte essent, quo niteris, Christo DEO, & Domino nostro. In quo, ut firmior hæeres; ut eum, qui Te tanto honore honestauit, impensius honorares: superioribus diebus, cui tot iam antè modis, totus consecratus eras, etiam Sacerdos consecrari uoluisti, ut sacrificio quoque (in quo supremus æterni Numinis cultus est) quotidiano illi litares.

EPISTOLA

Maſte iſta tot Sanctorum Iuriſperitorum imitatione! ſed in hac exiguâ Tuarum Virtutum cõmemoratione obiter delibatâ, diutius hæerere, non eſt conſilium. Dicebat magnus quidam, nullam melodiam auribus, animoq; ſuo ſuaviorem accidere, quàm quâ eius laudes ſcitiffimè, atq; copioſiffimè canerentur. Tibi contrâ, nulla muſica eſt moleſtior, quam quæ laudes Tuas vel carptim attingat. Nimirum, inter tot alia Tua ornamenta, Modestia fortè eſt præcipuum. Hâc igitur Te frui ſuam, neque de Tuis laudibus verbum addam.

At Neceſſarios aliquos Tuos ſi attigero, ratio, æquitas, & ipſa Pietas, te agrè audire vetabunt. Scio è Flerontinis Tuis fuiſſe, qui belli gloriâ, & militari fortitudine floruerint. Iis præteritis, quod huius mei Libelli argumentum monet, tres, quatuorvè commemorabo, qui Iuris ſcientiâ clariffimi; probitate, vitæ innocentia, publici boni ſtudio, eam ſcientiam ornarunt, illudq; oſtenderunt, quod maximè nobis propoſitum eſt oſtendere, Peritiam Iuris adeò Probitatem, Sanctitatēq; non excludere, vt altera alteri futura potius ſit, & magnum decus.

DEDICATORIA.

Noui ego, & , vt amicos, patronosq; colui
 Patrem tuum Seruatium, & Fratrem Ge-
 rardum, vtrumque Iuris Consultissimum, &
 Religionis, ceterarumq; Virtutum laude emi-
 nentem, vtrumque è Quatuordecim-viris Iu-
 ri dicundo, questionibus cuiusque generis,
 etiam capitalibus, enucleandis, atque di-
 iudicandis, solemnibus, & antiquo instituto, præ-
 fectis, quos Scabinos vulgò vocamus, cum
 Pater Principi antea à secretioribus Consilijs
 fuisset. In hoc Scabinorum Tribunali, quàm
 sanctè quàm prudentia, quàm integritate versa-
 ti sint, malim, tum aliorum proborum om-
 nium; tum maxime Collegarum, præstantis-
 simorum virorum, testimonio, quam meæ as-
 sertioni, fidem haberi. Ego quidem, nec solus,
 & illum, & istum, Reip. immaturè raptos,
 meritò & dolui, & doleo. Nam etsi Pater,
 cui, annorumq; satur, atque etiam huius la-
 bilis vitæ; ad beatiorē illam aspirabat, quàm
 iam malis omnibus defunctum, perfrui, &
 æternū perfruiturum, par est credere: at Pa-
 triæ, Ciuitatiq; Leodiensi æquo citius subtra-
 ctum iudicamus, quem illa proprium sibi, ac
 perpetuum, si fieri posset, esse peroptabat. Ipse
 tamen

EPISTOLA

tamen vitæ annos quatuor, & septuaginta, plus satis homini ad cælestia aspiranti ratus, eò anhelus tendebat: &, quò faciliùs scopum attingeret; homo id ætatis, sacerdotio initiari festinabat; nescius, se antè Christo æterno Sacerdoti, in sacratiore Cælorum Templo, astiturum, hostiam illo confessu, illo Altari dignam, quam Hostiam ipse, quam tantopere oprabat, offerret. At Tu, Pietatis eius dignus Heres, etiam Sacerdotij esse voluisti, sacrificium, vel Propitiatorium pro illo, si indigeret; vel Eucharisticum pro eius Gloriâ, oblaturus.

Frater verò cùm annos plures Ciuitati operam Actuarius (Graphiarium dicimus) eius Maximus, publico bono, bonam dedisset: in idem Scabinorum Tribunal cooptatus; non diu quidem (quia Numini aliter visum) sed ea, qua in priore illo Magistratu, industria, illud ornauit: Patrem & vitæ, & commemorabili vitæ fine, sanctè imitatus.

Ingratum silentium sit, si Antonium Libertum, Sororis Tuæ maritum, tacitus præteream, mihi, bonisq; omnibus tam amicum; cuius singularem omnium bonarum artium, ac

Iuris

DEDICATORIA.

Iuris imprimis scientiã, qui non deprædicat,
 vel ignarus, vel liuidus censendus est. Vidit
 illum Leodiensis Ciuitas Aduocatum peritissi-
 mum, ac diligentissimum; Scabini, itidem vt
 duos priores, Collegam integerrimũ: Prouin-
 cia tota maximi momenti negotiorum gesto-
 rem & gnarum, & gnauum: quotquot eum
 nõrant acerbo funere raptum doluerũt, tum,
 cum eius opera publicè priuatimq; necessaria
 maximè esset. Sed, ne Epistola huius modu-
 lum excedam, alios omittam, quos summo
 iure commemorare possem, & laudare. De his
 tribus, Patre Tuo, Fratere, & Affine, sine præ-
 uaricatione omittere non queo, B. Virgini-
 Matri sic fuisse addictos, eiusq; Sodalitati, vt
 non tantum assidui eam frequentarint; sed &
 eius Præfecturam, summum in ea Magistra-
 tum, eius bono, cum laude, gesserint, ac Pa-
 ter in primis sapius. Non filebo postremò (ne-
 que satis piè possim) Auum Tuum Paternum
 GERARDVM FLERONTINVM, vi-
 rum à Diuina Prouidentia, & singulari in-
 dulgentia Patria concessum, vt eius incolu-
 mitatem grauissimis consilijs, indefessis la-
 boribus tueretur. Prudentia Christiano-Po-
 liticæ

EPISTOLA

litica cum Religionis studio, grata emulatione, perpetud in eius pectore, & ore, decertante.

Egit ille quidem Principis in sanctiore Concilio, & Consiliarium, & Aduocatam, quem vocamus Fiscalem, cuius illud maxime munus est, Attendere, ne quid Resp. detrimenti patiatur: sed cum vtrumq; hoc tanti momenti Munus, indefessus exerceret, vrgeretq;: nunquam tamen sibi ipsi satisfaciebat, cum alijs bonis satisfaceret omnibus. Audeo dicere. Debet illi inter multos alios, & præ multis, & Ecclesia, & Ciuitas, Prouinciaq; Leodiensis, cõseruatam hæctenus Diuino munere, sartam tectam Religionem Catholicam. Emerserat aliquantò antè illa Religionis publica pestis, Martinus Lutherus, cum suâ Hæresi. Non deerant, qui à vicina cõtatione afflati, & nescio qua nouitatis dulcedine allecti, Leodij eam recipiendam iudicarèt. Et iam agebant, vt proponeretur. Præ alijs idoneus visus Fiscalis, eâ auctoritate vir, vt populo proponeret: nec inuitus ille eam prouinciam suscepit, fors & ambiuit. Sed ea in proponendo, prudentia Gerardi fuit, vt Proposuisse, fuerit expulisse.

Placetne vobis, inquit, ô Ciues, eam Religionem

DEDICATORIA.

gionem retineri, quam iam inde à sui exordio Ecclesia Leodiensis huc vsque retinuit? quam Maiores vestri perpetuò retinendam iudicarunt? extra quam, nulli salutem sperandam censuerunt? quam ab illis, vestris quoque Minoribus tradendam accepistis? Hic, cum ab omnibus succlamatum esset, Illam, illam, & nullam aliam placere: Decreto inuiolabili facto; Hæreses omnes, cum suis delirantibus Magistris, quam longissimè exulare iussæ sunt, & hætenus damnatæ exulant. Tanti est, esse, qui DEO plenus, animos dictis regat, & tamquam manu ducat.

Neque mirum fuit, sic alijs propositum, quod altissimè ipse in pectus demiserat, & quo vno, magis, quàm animo suo, viuere videbatur. Obseruarunt, qui illum nôrant, Nunquam magis moueri solitum, quàm cum de Religione, & Fide Catholica agebatur. Cum publico Sacrificio in Cathedrali Sancti Lamberti, aut alia Ecclesia, intereat (quod assiduus faciebat) ardebat ille quidem semper Pietatis sensu, & velut incendio: sed tum maximè flamma erumpebat, cum illa verba, è Symbolo Fidei, decantari de more

EPISTOLA DEDICAT.

*more audiebat: Vnam, Sanctam, Catholicam,
& Apostolicam Ecclesiam. Quæ non facile au-
ribus hauriebat, quin eadem operâ, lacryma-
rû suauissimarum imbribus oculi manarent.*

*In hoc tali Heroë desinam: cuius Filium,
FRANCISCVM FLERONTINVM, Pa-
truum Tuum, nostra Societas IESV, & varijs
in Collegijs Rectorem; & in Belgica, Præposi-
tum Prouincialem, experta; eius etiam Pru-
dentiam, Diligentiam, Caritatem, ceterasq;
Religiosis dignas Virtutes, probauit, & ma-
turius, quàm vellet, raptum doluit. Nimirum
ab hoc, vt & à Parente tuo, Tu, ADRIANE
Præstantissime, amorem illum hausisti, quo
eamdem Societatem eiusq; filios, & me om-
nium minimû, non sterili affectu, prosequeris.*

*Nos Te vicissim omni veneratione: & ego,
hoc munere, maximo illo quidem, si dimidia-
tam istam SS. Iuris-Consultorum centuriam,
tamquam Castra DEI, consideras: minimo,
& penè nihili, si meam opellam. Tu illos, &
affectum meum; non istam, pro tua humani-
tate, spectabis. Leodij VII. Martij, Anno
Christiano M. DC. XXXII.*

Tuus in Christo Seruus.

IOHANNES ROBERTI.

AEQVO, ET NON LIVIDO
LECTORI,

Æquum iudicium afferre.

SCIO, quo Seculo viuam, Lector candide. Multi sunt nigri; atrâ mente, atrâ sentiâ: qui nisi quod ipsi agunt, nihil rectum putant. In tam paucarum pagellarum Libello erunt non pauca, qua vellicent. His tu mecum placidè, & non pro eorum felle responde.

Principiò, Obijcient, Plerosque ex ijs, quos hic, vt Iurisconsultos proponimus, & vt Sanctos laudamus, fuisse Theologos. Id quidem si crimen, aut nefas est, vicerunt. Habent factentem reum.

Sed dicito illis, hac non pugnare. Quin & optimè conuenire, & amicè coniurare. Indignentur meritò Medici hoc obiectionis genus, quo illis S. Lucas præcipuum nobilis Professionis decus, & Patrocinium, eripitur. An enim S. Lucas Theologus non fuit? An fortè non Medicus, quia Theologus? Apage. Pueris ista crepundia.

Grauior-

PRAEFATIO

Graviorem arietem se vibrare censebunt, qui ita dicent abunt; Fuerint sanè isti omnes Iureconfulti: at plerique id studium reliquerunt. Et hoc, quid aliud fuit, quàm profiteri, Non posse in eo sanctitatem obtineri, non exerceri? Itane tandem? Tene, Lector, hic aries concutit? Ecce firmote, & iterum adiutorem adduco S. Lucam. Nam hic, quantumvis optimo iure, & Medicus sit, & Medicorum Patronus eximius: Medicinae tamen exercitium reliquit, Metaphraسته apud Surium, teste locuplere. Sed Censores istos capiamus in verbis, & sententiâ suâ. Quæ ab ijs, fateantur ne, S. Iuonem Iureconsultum Sanctum fuisse, & ab Iureconsultis rectè ut Patronum coli? Annuent videlicet: imo per deridiculum dicent, ut solent, Illum esse solum Sanctum. Atqui ille quoque Iurisprudentia sua exercitium in Theologia studium mutavit. Atque ita ille, qui putabatur plumbeus aries, non est nisi Telum imbelle, sine ictu: & plumbum pluma factum est. De Iuone quod dixi, si minus fidem adhibent, videant clarius indicatum, & probatum in hoc libello, num. 42.

Ne-

AD LECTOREM.

Negari tamen prorsus nequit, inquiunt, Plerosque ex his, quos hinc Iurisperitos sanctos producis, sic in Iuris Peritiâ fuisse versatos, ut eam vix obiter attigerint: certè multum exercuisse non constet; constet autem de eâ nihil scripsisse: indeq; adeò non videri censendos inter eos, qui iure sic vocentur. Huic rationi hoc rursus oppone, Ad Scripta quod attinet, neminem fore, qui probet, S. Lucam Medicinæ præcepta scripto unquam tradidisse. Porro de Exercitio quod obtendunt; plurimos esse, qui à Medicis, ut suæ Artis colantur, quos nunquam probent, in eo studio diu, multumq; versatos. Id paulo post ita palam faciam, ut nihil sit, quod contrà afferri possit. Atque ecce.

Vixit nostrâ memoriâ Ioannes Molanus, Theologiæ Professor eximius, quem honoris causa nominatum volo. Hic inter tot alia Scripta, eternâ memoriâ digna, etiam Opusculum elegans edidit, vocabulo, Medicorum Ecclesiasticum Diarium. In hoc, plurimos Sanctos Medicos proponit, & laudat, quos à Medicina Professoribus, ut Patronos, meritò coli iubet. In his, ut alios fileam, re-
censes

PRAEFATIO

cenſet S. Baſilium Magnum, 14. Iunij, & Gregorium Nazianzenum, 9. Maij. Neque aliam cauſam affert, quàm quòd Medicinæ aliquando ſtuduerint, & in eâ profe- cerint.

Lubens ſubibo hanc aleam, vt quiuis, etiã maleuolus, omnes meos Iuriſperitos Sanctos percurrat, & ſtudioſè rimetur, ſitne vel vnus, qui non maiore ratione inter Iureconſultos numeretur, quàm illi inter Medicos.

Haëtenus ſatiſfeciffe ijs videor, qui ne- gent, hos, quos edo, eſſe Iuridicæ Profeſſionis. Iam verbo vno expediendi, qui negabunt eſſe Sanctos. Non omnes, inquit, ſunt in Eccle- ſiæ Canone; ſiue, vt vulgo loquimur, Non ſunt omnes Canonizati.

Reſponde, Lector, De antiquis quidem (vt ſunt Dionyſius, Cyprianus, Athanaſius) non plus hîc mouendum difficultatis, quàm in quâuis aliâ profeſſione. De recentioribus au- tem (cuiuſmodi Thomas Morus, Saleſius, & pauci alij) Sanctos eos proclamant vel Mi- racula, quibus eos DEVS nobilitauit: vel doctrina, opera, & tota vita; in quâ qui San- ctitatem non agnoſcat, neſcire videtur, quid ſit

ſit

AD LECTOREM.

fit sanctitas: qui sugillet, parum sanè sanctus ipse sit. Molanus mihi denuo hïc laudetur: qui in Diario Ecclesiastico Medicorum, caput integrum habet Kalendis Nouembris, cuius est Epigraphæ: Memoria aliquot Medicorum, qui sanctè vixerunt, etsi non sunt Canonizati. In hoc solo capite plures non Canonizatos reperies, quàm inter hos meos quinquaginta. Vt taceam, quòd 31. Iulij totum Ordinem Iesuatorum inter Sanctos Medicos ascribit, quia aquas Medicinales distillant. Nec omittit Ordinem Iesuitarum, quia ægrotis operam impendunt in Xenodochijs, alijsq; locis.

Atque hætenus satis responsum videtur ijs, quæ contra nostros Sanctos Iureconsultos quoquo modo obijci possent.

Addam iam pauca, ex quibus intelligatur, Quid mihi hoc Libello voluerim, & quàm non modo candidè, sed & quàm seriò, & solidè in eo versari mihi proposuerim. Tu, an assecutus sim, candidè item iudicabis.

Potui multo plures tradere Sanctos Iurisperitos: sed nullos his addere visum, ne vel in speciem verè mihi obijci possent, quæ paulò antè, solidè, vt opinor, reieci.

PRAEFATIO

Si Iurisperitis accensuissem S S. Trinitatem, Christum Dominum, Adamum Protoplastum, Isaiam, Paulum Apostolum, Angelos Custodes: nō minore ratione me tuerer, quàm Molanus sapius nominatus, qui eosdem Medicorum suorum numero ascripsit. Si B. Virginem-Matrem addidissem: rationem attulissem, dici ab Ecclesiâ Aduocatam nostrâ. Et de alijs multis similiter ratiocinari non erat difficile.

Ex veteri Testamento accersere potui Iesue, Eleazarum, Phinees, totq; alios Iudices. Item septuaginta duos Senes, Moysi adiunctos, tamquam Iudices subalternos.

Ex Nouo verò, iure prodire posse videbantur Nicodemus, Gamaliel, Pontifices Rom. complures, qui Iura condiderunt.

Generatim, numerum in immensum auxissent Omnes Sancti, qui Faciunt IVDICIVM conscriptum: nam Gloria hæc est OMNIBVS SANCTIS DEI. Psal. 149. v. vlt. Neque magis suos plerosque Medicos Molanus assereret, quàm ego hos Omnes. Sed

*Nobis non lubet esse tam beatis,
Qui leges colimus Seueriores.*

Deni-

20

AD LECTOREM.

Denique studio cauendi, ne quem huic Syntagmati insereremus, qui in dubium quoquo modo reuocari posset, eo saltem nomine, quod ab Ecclesiâ necdum inter Sanctos receptus esset: iniuriam penè fecimus, omittendo tot inuictos Martyres Anglos, Iuris Consultissimos, qui pro Fide, Iustitiâ, & IVRE, totum sanguinem, & vitam ipsam, generosè profuderunt. Sanderum, & alios consule. Pergo.

Multos itidem omisimus magnos Sanctos, qui in Iure claruerunt: sed fortè in solo Canonico, siue Pontificio: cuiusmodi fuit inter ceteros, planè eximius, & planè magnus Sanctus, Antoninus, Archiepiscopus Florentinus, & tot alij. Sed neminem asciscere lubuit, nisi qui in utroque Iure excelluisset.

Tales fuisse omnes meos, ipso statim initio singulorum Elogiorum, de singulis ita clarè ostendo, vt contentiosi, & ferè rixosi hominis fit, non acquiescere. Id significat, quod ubique appono: ASSERTIO IURISPERITIAE.

Querat quis, Quos Iurisperitos censerè velimus? An alios prater Aduocatos? Sit

b. hoc

PRAEFATIO

hoc pro responso, Tales censendos, qui ex
 professo Ius tractarunt: cuiusmodi sunt,
 Legum Conditores: Ij, qui de Iure re-
 spondent: Aduocati, Procuratores in
 Causis Ciuilibus: Notarij. Item horum in
 eâdem Professione Adiutores, vel Admi-
 nistri; quocumque nomine apud varias Na-
 tiones vocentur. Neque occlames, me nimis
 ampliter Vocem eam accipere. Molanus Me-
 dicos facit etiam Chirurgos: atque etiam
 eos, qui egros quâuis operâ iuuant.

Iam de Stylo, ne mirare, si varius est.
 Sunt huius rei plures causæ: quarum Prima,
 quòd sepè varios Authores facimus loquen-
 tes, qui ipsi vario charactere vsi sunt. Alte-
 ra, Quòd vario tempore ista conscripsimus.
 Anni sunt plures quindecim, cum ex his tum
 Antiquos nonnullos; tum recentiores concin-
 nauimus: qui multis annis inter chartas
 meas iacuerunt, dum interea alijs studijs oc-
 cupamur eorum penè obliti, nec de alijs cogi-
 tantes. Aliàs deinde, atque aliàs resumptus
 alijs aliquot cōscribendis calamus, iterumq;
 abiectus. Tanto spatio, etate, & sepius vale-
 tudine mutatâ, nemo prudens miretur, si scri-
 ptis

ptis

AD LECTOREM.

ptio quoque varia, & sibi dissimilis euasit. Certè de valetudine id profiteri possum: Agnosco ipse eam aliam, atque aliam, dum hoc Opusculum relego: & iam iacentem, aut inclinatam: iam erectiorem, & viuaciorem. Agnosces, Lector, tu idem, si quem harum rerum gustum vnquam haufisti. Imaginem mei videbis in hisce Imaginibus. Tam varia, & tam vario tempore conscriptos sanctos Iureconsultos tandem in ordinem redegi, vt ecce edo.

Ordo præ omnibus placuit, Temporis vt vno velut conspectu appareret, omni æuo eam Professionem sanctitate fuisse illustratam.

Fateor tamen primo loco poni debuisse Iobum, quem videbis in tertio. Sed Moyses, vt Legislatur, & Populi DEI tot annos Iudex, visus est idoneus, qui totum Agmen ductaret. Et ei honoris, & germanitatis causâ additus est Aaron frater.

Indices aliquot in fine libelli reperies, gratum subsidium ijs, qui vel horum Nationes, vel mortis diem, ac mensem statim scire cõpendio voluerint.

Pauci omnino sunt, quorum Vita exitum
apud

PRAEFATIO AD LECT.

*apud nullum Authorem reperire licuit : posui-
mus tamen tum, Quando floruerint.*

*De his monendus, bone Lector, videba-
ris : neque amplius te moramur.*

*Imo hoc etiam cape. Siue Iurisconsultus
es, siue quiduis aliud; horum sanctitatem ad-
mirare, & quà licebit, imitare.*

M O Y-

MOYSES
LEGISLATOR, AEGYPTIVS.

ASSERTIO IVRISPERITIAE.

Philo Iudæus l. i. de Vita Mosis.

MOSIS, *ut quidam censent, Legislatoris,*
νομοθέτης: ut alij, Sacrarum Legum Inter-
pretis, ἐρμηνεύτης, vitam scribere est animus.

Idem, lib. 2.

Non solum humani, verumetiam diuini

IVRIS PERITVS.

MOYSES ipse, Exod. 18. 16.

Cum acciderit eis aliqua disceptatio, veniunt
ad me, ut IUDICEM inter eos.

VITÆ SUMMA

ALIQVOT CAPITA.

SAT erat hunc Prophetam, hunc Le-
gislatorem, hunc DEI Amicum no-
mine tenus posuisse. Quis enim MOY-
SEN audiat, & de sanctitate dubitet?
Nyssenus Gregorius, cum eius vitam
scribere decreuisset, libri sui Epigra-
phen illam fecit: *De Vita Mosis Legislato-*
ris, siue de perfectione Virtutis. Vides, ut

A

Mosis

Mosis conuersationem, & consummatam Virtutem, idem censet? Philo, simili ratione in laude dissimili: *De Vitâ Mosis, hoc est, De Theologiâ, & Prophetiâ.*

Sed taceant isti, taceant homines vniuersi. Ausim decere de Moyse, quod de Domino Moysis dictum est: *Sibi tacuerint, lapides clamabunt,* (Luc. 19. 40.) Cur non lapides, quando clamarunt, & huius Herois Sanctitatem deprædicarunt alia, quæ in Orbe sunt vniuersa?

Clamarunt nimirum *Celi, Terra, Mare,* eorumque incolæ, & accolæ, dum vel huic Sancto ad nutum obedierunt, vel eius inimicos monstris, prodigijs, supplicijs exagitarunt.

An non clamabat *Fluuus,* cum aquas suas in sanguinem verti, & pisces suos interfici pateretur? An non *Terra,* dum sacrilegos, & rebelles *Core, Dathan, Abiron,* cum partiarijs suis, aperto per immanem hiatus, ore absorberet? An non *Aer, Ignis, Nubes,* dum ille & vice panis, *Manna;* & pro obsonio *Coturnices* suggerit: & iste in *Columnam* confor-

for-

formatus, noctes proficiscenti illustrat:
& hæ gratam æstuanti vmbra simili
Columnæ specie, superponunt?

Ibone per alia? nullus sit finis. Nihil
eius se obsequio subtraxit: non magna,
non media, non infima. Tonitrua illi
mugierunt, fulgura vibrarunt, ruit gran-
do, maria secta sunt, bibulæ arenæ arue-
runt, Reges & populi hausti sunt. Ranæ,
Sciniphes, muscæ, locustæ, eo iubente
enatae sunt, & increpante, euanuerunt.
Quin & pestem, & vlcera, vice carnifi-
cum, in quos voluit, immisit. Et hæc
talia, & tanta, quod magis stupeas, vilis
illi virga perfecit. quæ etiam, hero proij-
ciente, coluber facta, ignavos Magorum
colubros, momento deuoravit. Sed,
quod antè dicebam, clamatueros lapides,
nonne satis lapis clamavit, cum Petra,
eâdem illâ virgâ percussa aperto ore, to-
tos torrentes, & fluuios euomuit? Dubi-
tet igitur de Moyfi sanctitudine, cui hæc
testimonia non sat multa, non sat graua
censebuntur. Sed nimirum nemo erit
tam stolidus, & excors, qui dubitet.

A 2

Multò

Multò rectius non modò agnoscemus, sed & admirabimur; &, quantum in vnoquoque nostrum opis & virium, DEO tribuente, erit, imitabimur, & cum Antistite Nysseno, ita censebimus, vnius Moyfi exemplum nobis sufficere, *vt sit tanquam è speculâ fax affulgens, vt hos vitæ fluctus absque naufragio superemus, animâq; nostram perturbationum vndis obsessam, in vitij demergi profundum minimè sinamus, sed in tutissimum virtutis portum deducamus.*

Definam, si dixero, tanti apud ipsum DEVM omnis Sanctitatis Authorè fuisse Moysen, vt & infantulum vndis expositum per Reginam seruauerit; & virum à Regum furore, per tot portenta, eripuerit; & mortuum, ipse Rex, & Dominus Exercituum sepelierit, nequicquam de huius filij lucis corpore altercante Diabolo, Rege super omnes filios superbia.

Sit illi pro Epitaphio simul, & Trophæo illud è Diuino ore elogium: *Non surrexit vltra Prophetâ in Israël sicut Moyses, quem nosset Dominus facie ad faciem. Deuteron. 34. 10.*

Obijt Anno Mundi 2583. Ante Christum, 1470. Ætatis 120. 4. Septemb.

A A R O N
S A C E R D O S M A G N U S,
A E G Y P T I V S.

A S S E R T I O I V R I S P E R.

Moyſes, in Montem aſcenuſus, Exod. 24. v. 14. *Habetis AARON, & Hur vobiscum: ſi quid natum fuerit QVAESTIONIS, referetis ad eos.*

Quantus hic eſt? dicat is, qui tantum illum fecit, & qui nos ſcire, & admirari voluit, dum ita de eo prædicat, Eccli. 45. v. 8. *Statuit ei testamentum æternum, & dedit illi Sacerdotium Gentis, & beatificavit illum in gloriâ, & circumcinxit eum zonâ gloriæ, & induit eum stolam gloriæ, & coronavit eum in vasis virtutis. Factum eſt illi in testamentum æternum, & ſemini eius ſicut dies cæli, fungi Sacerdotio, & habere laudem, & glorificare populum ſuum in nomine eius. Ipſum elegit ab omni vivente, offerre Sacrificium DEO, incenſum, & bonum odorem, in memoriam placare pro populo ſuo: & dedit illi in præceptis ſuis poteſtatem, in testamentis iudiciorum, docere Iacob*

testimonia, & in lege suâ lucem dare Israël.

Addam pauca, quæ sparsum legimus in libris Moyſis, Fratris eius.

Hoc ipsum quantum est, Fratrem esse illius magni amici DEI? & quidem, cum esset i. lo, toto triennio senior, totos 38. annos, tantâ illi demissione subijci, fuit certè ostendere se magnum in humilitate suâ. Maius fortassis hoc ijs, quæ iam indicamus, etsi omnino maxima.

Fuit igitur hic Moyſis interpretes, & Adiutor in prodigijs illis patrandis, cuiusmodi à condito Orbe, nunquam audita. Huius Virga in Draconem versa, ignavos Magorum colubros deuorauit: atque postea, eadem, tamquam de hostibus deuictis, florens triumphauit.

Hic aquas in sanguinem mutauit, puluerem in sciniphes, rupem in fontes, & stagna aquarum.

Hic ex paludibus, exercitus, & aggeres eduxit importunissimarû ranarum. Hic è cælo, iâ saxa grandinatim euocauit: iam ignes, iam aquas agminatim excussit.

Hic maria diuisit, aggestis vtrimque aqua-

aqua-

aquarum montibus, inter quos ficco vestigio transijt exercitus piorum, haustus impiorum.

Hic duorum Filiorum acerba funera, vno momento vidit, & constans, tacitusque perpeffus est.

Denique hic ille est Aaron, qui cum tot annos, tanta fecisset; tam acerba à durissimæ cervicis Populo, tantâ æquitate animi tulisset; toties pro malis, bona re- pendisset: iam in ipso ferè limine Terræ illius promissæ, ad quam annos plurimos anhelauerat, vnam ob culpam, humanitus admissam, ab illâ excluditur; imò & ab ipsâ vitâ, dum DEI iussis lubens, lætusque cedit, & iussus mori (ô Heroem!) emoritur. Vidit aliàs hauriri ab incendio, impios & ingemuit; ignes medios ipse ingressus est, & thus obtulit, vt quos posset, eriperet: ipse à morte hauriendus, tamquam nihil hoc ad eum attineret, Montem, in quo carne exuendus erat, intrepidus ascendit, & ex eo nunquam descendit.

Obijt Anno Mundi 2583. Ante Christum 1470.
Ætatis 123. 1. Iulij.

IOB, PATRIARCHA,
ET PROPHETA,

IDVMAEVS.

ASSERTIO IVRISPER.

Iob de seipso, cap. 29. ver. 16.

CAVSAM, *quam nesciebam, diligentissimè
inuestigabam.* Optimi Interpretis,
CAVSAM exponunt de LITE FO-
RENSI.

OS aureum Chrysostomus, nunquam
splendidius, nunquam liberalius
Aurum suum exponit, & effundit, quàm
cum de Patientiâ aureâ, cæterisque Vir-
tutibus huius Herois agit. Totas Ho-
milias easque plures de hoc argumento,
in ipso reperies. Quin ipsum Iobi ster-
quilinium supra aurum effert, ad quod
visendum, longissimas suscipi peregri-
nationes à pijs testatur.

Sed nemo de hoc dignè loqui, nemo,
quantum decet, ipsum laudare queat,
præter ipsummet: ac ne ipse quidem,
nisi laudes illi dictaret, & ad vulgan-
das

das

das eas vrgeret, qui tam laudabilem illum fecerat, Spiritus sanctus. Adeò præter tot alia Virtutum decora, semper illi cordi fuit animi demissio, & humilitas. Audi aliquid de eius Mansuetudine, & erga tenuiores, humanitate: *Auris beatificabat me, eo quòd liberassem pauperem vociferantem, & pupillum, cui non esset adiutor. Cor viduæ consolatus sum. Oculus fui cæco, & pes claudò. Pater eram pauperum. Ab infantiâ meâ, creuit mecum miseratio, & de utero matris meæ egressa est mecum.*

De Humilitate: Si iustificare me uolero, os meum condemnabit me. Etiam si simplex fuero, hoc ipsum ignorabit anima mea.

De Castitate: Pepigi fœdus cum oculis meis, ut ne cogitarem quidem de virgine.

De Misericordiâ: Si negavi, quod volebant pauperibus, & oculos viduæ expectare feci. Si comedi buccellam meam solus, & non comedit pupillus ex eâ. Si non benedixerunt mihi latera eius, & de velleribus ouium mearum calefactus est.

De Timore, & præsentia DEI: *Semper quasi tumentes super me fluctus, timui DEVM, & pondus eius ferre non potui.*

De Patientia frustra aliquid dicam, cum tota eius vita fuerit Patientia, & idē fit nominare Iob, & dicere Patientem.

De seruatis Dei Mandatis, & generatim de Virtutum omnium cultu, quā præclarum illud! *Vestigia eius (DEI) secutus est pes meus: viam eius custodiui, & non declinaui ex eā. A mandatis labiorum eius non recessi: & in sinu meo abscondi verba eius.*

Quid illud religiosissimum iuramentum! quod utinam omnes mortales iurent, & seruent: *VIVIT DEVS: Quia donec superest halitus in me, & spiritus DEI in naribus meis, non loquentur labia mea iniquitatem, nec lingua mea meditabitur mendacium. Donec deficiam, non recedam ab innocentia meā. Iustificationem meam, quā cœpi tenere, non deseram. Neque enim reprehendit me cor meum in OMNI VITA MEA. Overè innocētię PHOENIX! Testetur is, qui illi Innocentiā contulerat:*

Nunquid considerasti servum meum Iob, quod

quod

quod NON SIT EI SIMILIS IN TERRA?
 Homo simplex, & rectus, & recedens à malo?
 Quid post tot clades? Adhuc retinens in-
 nocentiam.

Huic admirabili Viro non nimium tri-
 buunt, qui eū faciunt Patriarcham Populi
 DEI extra Populum Israel; qui Prophetā,
 Martyrem, Apostolis parem, atque adeò sui
 sæculi Apostolum, & Euangelistam: Doctorem
 Gentium. & deniq; Christi figurā, & typum.

Fuit autem ex genere Abrahæ, & Isaac,
 sed per Esau, nō per Iacob, senior Moy-
 se, cuius anno circiter 80. mortuus est
 Senex, & plenus dierum: credibileque
 est, cum Christo surrexisse.

Eius breue, & elegans hoc Epitaphiū
 accipe ex Pineda nostro.

H O S P E S, A S T A, E T P E L L E G E.
 Qui se, qui seclum vicit, qui seua suorum
 Funera, amicorum iurgia, pauperiem:
 Ulcera qui carnis, qui coniugis impia verba,
 Qui calum iratum mente tulit placidā:
 Indomitā virtute IOBVM, Patientia Virgo,
 Iam vidua hoc sponsum condidit in tumulo.

Obijt Anno Mundi, 2544. Ante Christum 1509
 Etatis 217. 10. Maij.

DANIEL
PROPHETA PALAESTINVS,
ASSERTIO IURISPER.

Daniel cap. 2. v. 48.

Rex Danielem constituit PRAEFECTVM
MAGISTRATVVM.

Iterum cap. 13. v. 51.

Separate eos ab inuicem procul, & DIIV-
DICABO eos.

Quid ni & hoc Iudicium obires, & quoduis aliud, ô magnum decus *Iudicium* omnium, & *Iurisperorum*? Nomen quippe tuum sonat vel *Iudicium DEI*, vel *IUDEX DEI*. Ille ipse *DEVS* suscitauit *Spiritum sanctum suum* in te, ad iustè iudicandum. cap. 13. v. 45. Cùm alioqui *OMNE* *verbum Sapientiae, & Intellectus* (quis sapiens putet hinc abfuisse *scientiam Politicam, & cuiusuis IURIS?*) in te fuerit *super cunctos ariolos & magos, qui erant in vniuerso Regno.* cap. 1. v. 20.

DANIEL hic, stirpe Regiâ editus,
nec in exilio, nec in seruitute, generosi-
tatem

tatem amisit : quin & per sapientiam suam, Regibus, dominis suis, non modo proximus adhæsit : sed eos admonuit, atque adeo increpuit.

Nabuchodonosor grauitè in DEVM, Regem regum peccauerat: ausus est Daniel horrendam illâ denuntiare ei sententiam : *Eijcient te ab hominibus, & cum bestijs, ferisq; erit habitatio tua, & fœnum, vt bos, comedes.* Cap. 4. v. 22. Addit consilium saluberrimum: *Peccata tua elemosynis redime.*

Cum huius Filio Baltassare Rege, multo acrius egit noster Daniel : *Auersum Dominatorem cœli eleuatus es, inquit, & DEVM, qui habet flatum tuum in manu suâ, & omnes vias tuas, non glorificasti.* Tum clarè denuntiat pœnam, quæ eius sceleribus proximè imminebat, nempe, *Diuisum esse Regnum eius, & datum Medis, & Persis.* Cap. 5. v. 23. & 28. quam pœnam statim re ipsa expertus est : nam *eâdem nocte est interfectus.*

Porro quàm equo animo ambo hi Reges Danielis sententias tulerint, satis inde

de

de liquet, quòd & sub priore dignitatem
pristinam retinuerit: & de posteriore
scriptum fit: *Tunc, iubente Rege, indutus
est Daniel purpurâ, & circumdata est tor-
ques aurea collo eius, & prædicatum est de
eo, quod haberet potestatem tertius in regno
suo. Cap. 5. v. 29.*

Sed qui Reges tam habuit benignos,
regios canes expertus est & latratores,
& mordaces. Aulicos dico quosdam in-
uidos, nisi cum Constantino Imp. tales
malis dicere *Palatij tineas, & sorices*; tan-
to peiores fordidis istis animalculis,
quòd & comedant perpetuò, & ferre
non possint, vt alij mensam, cibosve at-
tingant.

Itaque aliàs, quòd *DEVM suum* (*DEVM
vtique omnium, etiam nolentium*) *tri-
bus temporibus per diem oraret obsecratione
suâ; præcipitem in lacum leonum deturba-
ri curarunt. Quid lucrati? vt tam bonus
DEVS occluderet ora leonum, neque vlla læ-
sio inueniretur in eo: improbi verò calum-
niatores, eodem missi, cum vxoribus, & fi-
lijs, ab ijsdem famelicis leonibus arripe-
rentur,*

rentur, & omnia eorum ossa comminuerentur. Cap. 6. Aliàs propter sublatum infame Idolum Bel, eiusque templum destructum; & propter diruptum Draconem stolidorum Babyloniorum deum, iterum septem leonibus prædam esse voluerunt. Sed quid obtinuerunt? vt multo clarior euaderet; vt diuinitus, Angeli, & Prophetæ ministerio pasceretur; vt ipsi impij à rabidis feris, *momento deuorarentur*: denique vt, sublatis illis infamibus numinibus, triumpharet Daniel, & magis DEVS Danielis, promulgatâ iustissimâ illâ lege:

Paueant omnes habitantes in vniuersâ terrâ DEVM Danielis, quia ipse est Saluator, faciens signa, & mirabilia in terrâ. qui liberauit Danielem de lacu leonum. Cap. 14.

Obijt Anno Mundi 3535. Ante Christum 518.
Ætatis 110, 21, Iulij.

S. HIE-

S. HIEROTHEVS
AREOPAGITA, GRAECVS,
ATHENIENSIS.

ASSERTIO IURISPER.

Græcorum Menologium
die 4. Octobr.

*Natalis S. Patris nostri HIEROTHEI,
qui fuit vnus è numero Areopagitarum,
qui ab Apostolo Paulo est instructus, vna
cum magno illo Dionysio: cumq; religiosè
vixisset migravit ad Dominum.*

Cùm *Areopagitam* audis, satis audis, vt
Iurisperitum credas. Siquidem, teste
Metaphraste, in vitâ Dionysij, *Areopagita*
eorum, quæ fiebant, auditores, &
IUDICES præsidebant.

VITAE CAPITA
PAUCA.

FVit hic HIEROTHEVS Apostoli
Pauli Discipulus, & Filius; Dionysij
Præceptor, & Pater. Hoc si solum dixero,

10,

ro, satis ampliter dixero ad amplissimã sanctitatem indicandam. Nam è tali Parente, quæ proles nasci potuit, nisi sancta? & talis Filij Patrem alium fuisse, quàm sanctum, quí credam? Sed non defunt alia testimonia. Illud in primis, quod Sanctissimam Virginem DEI Matrem & viuam vidit, audiuitque: & vitã functam honorauit; quippe, qui eius exequijs, cum Sanctissimo illo Apostolorum, aliorumq; Christianorum Heroùm cœtu interfuit. Neque quouis modo interfuit. Nam, teste Dionysio, qui & ipse aderat, cum totũ triduum hymni in tantę Matris honorem concinerentur; vnus secundum Apostolos Hierotheus, atque adedè ipsis propè par Apostolis, ita excellibat, ita à sensibus rapiebatur, ita mente excedebat, ita diuinis eloquijs, agitante intus Spiritu, ebulliebat, vt cunctis, qui aderant, notis pariter, ignotisq; prorsus sacro numine correptus & planè diuinus laudator censeretur.

Timotheus quinetiam, ille Pauli discipulus, & geminis ab eo Epistolis honor-

nora-

noratus, ad eò beatis illis HIEROTHEI dictis percitus animo fuit, vt frequenti eorum commemoratione, lubens foueret, refricaretque memoriam.

Qualia censeamus fuisse, quæ Diuinus iste vir Diuinis suis libris posteritati reliquerat? sed damnosa dies sic ea imminuit, vt præter pauca fragmenta, quæ, tamquam ingentis naufragij, miserandas, sed pretiosas reliquias, Dionysius collegit, restet nihil. Erant in ijs libris *Elementa Theologica*, erant *Hymni amatorij*: ex quibus nominibus, quid in voluminibus latuerit, suspicari quadamtenus licet. Dionysij certè ea de illis opinio erat, vt, quæ pauca in sua scripta transtulit, in ijs doctrinæ suæ velut firmissima firmamenta, cum amplissimâ sui illius Præceptoris laude, posita esse velit. Neq; aliter de eius sapientiâ iudicare potuit, aut debuit, de quo, in eo libro, quem de Diuinis Nominibus scriptum reliquit, celebrem illam, & celebratissimam sententiam, velut arcus triūphalis epigraphen exarauit, (cap. 2.)
Quod

Quod fuerit HIEROTHEVS, οὐ μόνον
μαθὼν, ἀλλὰ καὶ παθὼν τὰ θεῖα, id est, Diui-
na non modò edoctus, sed & expertus,
sive passus. Huic quia nihil maius adde-
re possumus, in eo acquiescamus.

Ex S. Dionysio Areopagita, & HIERO-
THEI vitâ, à P. Petro Halloix So-
cietatis nostræ Sacerdote conscrip. â.

Floruit Anno Christi 48. Obijt 4. Octob.

S. DIO-

S. DIONYSIVS
AREOPAGITA, GRAECVS,
ATHENIENSIS.

ASSERTIO IURISPER.

Metaphrast. in vitâ :

*Eorum, quæ fiebant, Auditores, & IUDICES
præsidebant (: Areopagitæ:) quorum vnus
etiam erat DIONYSIVS, cuius & in di-
cendo, & IUDICANDO, præcipuæ erant
partes.*

Michaël Syngelus :

*Hic est, qui rectissimâ in iudicando, trutinâ
vsus, eorum, qui Athenis IVS dicebant, iu-
stissimus fuit.*

VITÆ COMPEND.

QUID in Te, ô Magne Galliarum
Apostole, potissimum miremur?
An diuinam illam sagacitatē, quâ etiam
tum Gentilitatis tenebris circumfusus,
cum ipse quoque Sol, lucis fons, tenebris
ipso meridie obnubebatur, tantâ tamen
luce à Sole Iustitiæ, harum tenebrarum
authore, & illarum dissipatore, illustra-
tus es, vt, ceteris, non magis rei noui-
tate,

tate, quàm suâ ignoratione, attonitis; solus supra humanam cognitionem longè euectus, antè Propheta, quàm fidelis, exclamares: ἄγνωστος πᾶσιν ὁ Θεός, *Ignotus patitur DEVS?* An promptitudinem (dicam, an potiùs ὄρμην, & impetum) quo Fidem, Religionem, Pietatem arripuisti, cùm primùm Magni Pauli vocem, tamquam tubam, aure, & mente haufisti? An eiùdem Pietatis, Religionisq̃ue exercitationem assiduam, quâ precibus intentus, noctes ducebas insomnes; carnem domabas ieiunijs; deteriorem partem præstantiori, id est, pulverem menti subijciebas: ad contemplationis celsitudinem sublatus, ad cælestem claritatem totus euolabas, & in Apostolicis doctrinis, præsentis animo deliciabaris? Hæc videlicet in te videbat Apostolus, cùm te Atheniensibus Episcopum primum constitueret, & Patriæ tuæ Parentem. Hæc Apostolicus Pontifex Clemens, cùm te & Magistrum crearet, & Gallis Apostolum mitteret, Hæc Religione, hæc Authoritate, hæc animi perpetuâ

petuâ constantia, immortalia illa facinora patraſti, quæ in te admiratur orbis terrarum. Cui tu orbi, & Gallis in primis tuis, Chriſtum, eiufque doctrinam intuliſti, Cacodæmonû fraudes amouifſti, fidem confirmaviſti, Eccleſias exædificaviſti, atque adeò Chriſti, & tuum ſanctum gregem, ipſi Chriſto Templum effeciſti. Et quid amplius dicam? Domitiano Cæſare, (: Dæmonianum rectius dixerim :) fortior factus, eiufque adminiſtris amentia, & furore illi quam ſimillimis; non modò loquens, & ſtupenda miracula patrans, ac ſic totos populos, tota regna, aurea velut catena trahens; ſed & dira tormenta ſuſtinens, eos ſuperaviſti. Denique eos non modò viuus, ſed & moriens, imò mortuus conculcaſti: cùm tibi ipſi ſuperſtes, ſacroſanctum tuum caput diuinis manibus ſuſtulifſti, & tamquam trophæum victoriæ tuæ, quo lubuit, aſportaviſti; ac ſic carnifices illos, ſtupore defixos, quavis ſtatua magis mutos reddidiſti. Porrò interea dum ſic examine corpus triumphat in terris,

præ-

præliorum loco; quid impolluto illi spiritui putamus in cælis, præmiorum propria sede, triumphum esse decretum? Non dubium à te, tanquam dulcissimum filium exceptum (:vt nihil dicam de DEO filio tuo:) ò DEI Mater Virgo, qui cum Apostolis, cum Hierotheo Præceptore suo, cum diuino Timotheo, venerandæ dormitioni tuæ adfuerat, & cum ijsdem ipse quoque hymnum gloriæ tuæ conuenientem decantârat.

Canamus & nos illi cum Oeco, & qui ob virtutes Angelus vocatus est, eū, vt Angelum, honoremus, dicamusque: *Aue, qui Christum per Paulum agnouisti. Aue, qui multos ad Christum conuertisti. Aue consilij à DEO cogniti specula. Aue liber à DEO inscripte (:Θεοχάρακτ@:) mysteriorum thesauri. Aue tabula à Deo formata. Aue gutta amentiam excuans. Aue sepimentum contra impiorum accessum. Aue fax, fideles illustrans. Aue Pater παγκόσμιε, vniuersi mundi. Ora pro nobis. Amen.*

Ex Menæis Græc. 3. Oct. Metaph. 9. Oct. Suida, Niceph. l. 2. Syngelo, Methodio, siue Metrodoro.

Floruit Anno Christi 48. Obijt 9. Octob.

VETIVS EPAGATHVS,
MARTYR, GALLVS,
LVGDVNENSIS.

ASSERTIO IVRISPER.

Parridicus lib. 1. Historiæ Lugdunensis,
cap. 25. ait fuisse Professione IVRIS-
CONSULTVM.

Non satis est, hunc esse Martyrem,
& illustrem Martyrem. Fuit etiam
Dux Martyrum. Quadraginta octo
Lugduni in stadium pro vitæ æternæ
palmâ pugnaturi ingressi sunt. Horum
Antesignanus (teste Gregorio Turon.
lib. 1. Histor. Franc. c. 29.) erat noster
Epagathus.

Sed audi Historiam ipsam integram
ab eodem Gregorio descriptam (lib. 1.
de Glor. Mart. c. 49.) atque ipsius ver-
bis.

*Quadraginta octo Martyrum nomina, qui
apud Lugdunum passi dicuntur, hæc sunt :*
VETIVS EPAGATHVS, Zacharias,

Ma-

carius, quorum sancta corpora Iudex iniquus igni tradi præcepit, exustisq; in Rhodanum pulveres iussit spargi. Sed postquam hæc gesta sunt, cum Christiani mœrorem maximum haberent, quasi deperissent beata Reliquia: nocte apparuerunt viris fidelibus in eo loco, quo igni traditi sunt, stantes integri, ac illesi. Et conuersi ad viros, dixerunt eis: Reliquia nostra ab hoc colligantur loco, quia nullus perijt à nobis. Ex hoc enim translatus sumus ad requiem, quam nobis promisit Rex cælorum Christus, pro cuius nomine passi sumus.

Hæc renuntiantes viri illi reliquis Christianis, gratias egerunt DEO, & confortati sunt in fide; colligentesq; sacros cineres, edificauerunt Basilicam miræ magnitudinis in eorum honore. Et sepelierunt beata pignora sub sancto Altari; vbi se semper virtutibus manifestis cum DEO habitare declarauerunt.

Locus autem ille, in quo passi sunt, Athanaco vocatur: ideoq; & ipsi Martyres à quibusdam vocantur Athanacenses.

O verè IVRIS PERITVM, qui tam peritè sibi, totque alijs ostenderit, QUID

B

I VRIS,

IURIS, vbi contra Magnum DEVM pu-
 fillus homuncio, etsi maximus Tyran-
 nus, sacrilegum caput leuat! Ô verè IURIS
 CONSULTVM, qui tam consultò
 de IURE responderit, tam salubriter
 consuluerit! O verè EPAGATHVM,
 quem tam BONVM, tam multi boni se-
 quuntur, & qui tuis Bonis tot aliorum
 Bona addis!

Imitamini, si sapitis, Ô Iurisconsulti
 Christiani, quà vobis posse dabit ipse
 Fons Iuris, ipsa Iustitia Christus, quem
 sic viuens, moriensq; coluit magnus Iu-
 ris, & Iustitiæ cultor EPAGATHVS.
 Huic quisque ex animo dicat:

*Te sequor, Ô nostræ Gentis decus, inq; tuis nunc
 Fixa pedum pressis pono vestigia plantis.*

Floruit Anno Christi 170. Obijt 2. Iunij.

S. CY-

S. CYPRIANVS
 EPISCOPVS, ET MARTYR,
 CARTAGINENSIS, A FER.

ASSERTIO IVRIS PER.

Iacobus Pamelius in Vitâ
 Cypriani.

CAVSARVM PATRONVM *etiam aliquamdiu fuisse mihi fit verisimile ex Epistolâ ipsius ad Donatum, vbi verbis vtitur FORO tantum non proprijs.*

SI Virtutibus os esset, & lingua, certatim Cyprianum deprædicarent, in cuius diuino pectore sedem, & thronum sibi singulæ collocauerant. Loquatur earum vicem Pontius tanti Sacerdotis dignus Diaconus, indiuiduus socius, actionum omnium sedulus obseruator, & exilij quoque illius sanctâ ambitione pertinax affectator.

Inter Fidei suæ prima rudimëta, nihil aliud credidit DEO dignum, quàm si continentiam tueretur. Tunc enim posse idoneum fieri pectus, & sensum ad plenam veri capacita-

temperuenire, si concupiscentiam carnis robusto, atque integro sanctimonia vigore calcaret. Quis vnquam tanti miraculi meminit? Nondum secunda natiuitas nouum hominem splendore toto diuinae lucis oculaue-
rat; & iam veteres, ac pristinas tenebras sola lucis paratura vincebat. Praeproperâ velocitate pietatis penè ante cœpit perfectus esse, quàm disceret. Nemo metit, statim vt seuit. Nemo vindemiam de nouellis scrobibus expressit. Nemo adhuc vnquam de nouiter plantatis arbusculis matura poma quaesuit. In illo omnia incredibiliter cucurrerunt. Praeuenit, si potest dici (res enim fidem non capit) praueuit, inquam, messis sementem, vindemia palmitem, poma radicem.

Præclara ista, & omnino inusitata: sed generalia. Particularia etiam quædam ex eodem referamus. Cùm dixisset, potuisse citius eum sacro Martyrio coronari; sed id non expediuisse, Quia imminens ruina, inquit, ope tam fecundi pectoris indigebat. Finge enim, tunc illum Martyrij dignatione translatum. Quis emolumentum gratia per fidem proficientis ostenderet? Quis
Vir-

*Virgines ad congruentem pudicitia disciplinam, & habitum sanctimoniâ dignum, velut frenis quibusdam lectionis dominicæ coerce-
ret? Quis doceret pœnitentiam lapsos, veritatem Hæreticos, Schismaticos vnitatem, Filios DEI pacem? Per quem Gentiles blasphemii, repercussis in se ijs, quæ nobis ingerunt, vincerentur? Quis Martyras tantos exhortatione diuini sermonis erigeret? Quis denique tot Confessores frontium notarum secundâ inscriptione signatos, & ad exemplum Martyrj superstites reseruatos, incentiuo tubæ celestis animaret?*

Præclara iterum ista Pontius de diuinis occupationibus Sancti Præfulis, dum vixit. Sed quid, cum iam vita deferenda, & cum meliore commutanda?

Processit, inquit, iam certus expungi, quod diu fuerat retardatum: processit animo sublimi, & erecto, hilaritatem præferens vultu, & corde virtutem. Legit de tabulâ sententiam Iudex, sententiam gloriosam, in quâ dictus est sectæ suæ Signifer, & Inimicus deorum, & qui suis futurus esset ipse documento, & quod sanguine eius inciperet disciplina sanciri.

Nihil hâc sententiâ plenius, nihil verius. Omnia quippe quæ dicta sunt, licet à Gentili dicta, diuina sunt. Sed iam ligatis per manus suas oculis, moram carnificis vrgere tentabat. Sic consummatâ passione, perfectum est, vt Cyprianus, qui bonorum omnium fuerat exemplum, etiam sacerdotales coronas, in Africâ primus imbueret, quia & talis esse post Apostolos prior cœperat.

Concludat nobis hoc Elogium Christianus Poëta Aurelius Prudentius Clemens, vt concludit elegantem Hymnû de S. Martyre nostro Cypriano:

*Denique Doctor humi est, idem quoq; Martyr
in supernis:*

Instruit hîc homines; illinc pia dona dat Patronus.

Obijt Anno Christi 259. 14. Septemb.

S. GRE-

31

S. GREGORIUS THAV-
MATVRGVVS, GRAECVS,
NEOCAESARIENSIS.

ASSERTIO IVRISPER.

Socrat. lib. 4. Histor. cap. 23. *Beryti LEGES Gregorius edidicit. Erat autem Berytus Academia, in quâ Iuris maximè studium florebat.*

Ipsè S. GREGOR. THAVMATVRGVVS
in Oratione Prosphonicâ, & Pa-
negyrica ad Origenem.

*Quidam ex meis Magistris, Legum non im-
peritus, author mihi fuit, vt, ipso docente,
Romanas LEGES addiscerem. Ego verò
assensus sum.*

Ibidem: *His LEGIBVS eruditus fui.*

De huius SANCTI IVRIS-PERITI san-
ctitate Sanctorum è plurimis pau-
ca Testimonia.

Merito de Sancto Sancti potius lo-
quantur, quàm nos cupidi tantum,
vtinam feriò, sanctitatis.

B 4

Horum

Horum Sanctorum Testium agmen ducat S. Basilius Magnus, cuius illa sunt sanè splendida (lib. de Spiritu S. cap. 29.)

Gregorium Magnum, & illius voces quo loco ponam? An non cum Apostolis & Prophetis, virum, qui eodem spiritu, quo illi, versatus sit, quiq; Sanctorum vestigijs per omnem vitam inhaeserit, quiq; Evangelicae conversationis vigorem, quamdiu vixit, praestiterit? Ille velut insignis, magnaq; lucerna, in Ecclesia DEI resplenduit, qui è Spiritus ope terrorem habuit aduersus Daemonum potestatem. Nam tantam acceperat gratiam ad obedientiam fidei inter Gentes, vt assumptis non plus septemdecim Christianis, vniuersum populum, & urbanum, & rusticanum, per agnitionem adiunxerit DEO. Ille & fluminum cursus in diuersum vertit, precipiens illis in magno nomine Christi: & paludem exsiccauit, belli causam praebentem fratribus auaris. Caterum praedictiones defuturis eiusmodi sunt, vt nihilo sit inferior ceteris Prophetis. Ab ipsis etiam veritatis hostibus alter Moyses appellatus fuit. Hæc de THAVMATVRGO nostro Magnus Basilius.

filius. At Basilij frater Gregorius Nys-
senus, eiusdem magni Sancti vitam, ac si-
mul encomium ex professo, & accuratè
scripsit: è quâ pauca ista excerpta, pio
Lectori proponimus.

*Cuncti id vnum agebant, vt Magnus ille
apud ipsos maneret, tamquam conditor vir-
tutis, & vita legislator futurus. Sed ille modis
omnibus superbiam materiam fugit. Idem:
Nihil ei rerum ad vitam necessariarum su-
pererat; non ager, non locus, non domus: sed
omnia ipse sibi erat. Imo verò virtus, & fides
ei patria erat, & sedes, & diuitia. Iterum:
Comitibus eius sollicitis, à quibus tecto reci-
peretur, Quid hac, aiebat GREGORIUS,
quasi extra protectionem DEI constituti,
anxij inquiritis? an parua nobis domus DEVS
esse videtur? siquidem per eum viuimus, &
mouemur, & sumus. An arctum caeleste vobis
tectum videtur? & præter hoc, aliud diuer-
sorium queritis? Vna vobis domus cura sit,
quæ videlicet per virtutes edificatur, & in al-
tum tollitur. Hoc attendite, ne hoc habitacu-
lum vobis non paratum, instructumq; sit.*

Nec soli Græci hunc Græcum, Græcè

B 5

&

& Latinè doctum Iurisperitum laudaverunt. Hieronymus Latinus (Epist. 84. ad Magnum Oratorem Romanum) eum *virum Apostolicorum signorum, atque virtutum* vocat. Gregorius Magnus, huius GREGORII item Magni virtutem honorificè memorat, (Lib. 1. Dialog. c. 7.) quâ ingentem montem, solâ adhibitâ oratione, & fide longè remouit.

Omittamus alios. Græcum Menologium audiamus, his omnibus maius quid, & longè illustrius, commemorans, illis verbis: GREGORIUS *parentibus natus infidelibus, Fidei Mysterium à sanctissimâ DEI genitrice, Ioannèq, Theologo* (est hic ipse Euangelista, Virginis filius) *per visionem edoctus fuit.*

In hâc dignatione, Sanctitatis, & Magnitudinis eius modum ponamus.

Obijt Anno Christi 266. 17. Nouemb.

S. G E.

S. GENESIUS
MARTYR ARELATENSIS,
ROMANVS.

ASSERTIO IVRISPER.

B. Paulinus Nolanus Episc. in
Martyrio S. Genesij.

S. GENESIUS *eam officij partem studio, & arte complexus est, quæ PATRONORVM verba vel noua signorum velocitate, vel dexteræ, sonum vocis æquaret* Ibid. *Ante Tribunal EXCEPTORIS fungebatur Officio.*

Sinamus Sanctum de Sancto scribere, Saiebat S. Thomas Aquinas, cum intelligeret à Sancto Bonauentura scribi vitam Sancti Francisci. Iure idem hinc dicam, sinamque Sanctum Episcopum Paulinum de Genesio Sancto NOTARIO, & Martyre scribere. Mihi satis erit honoris, si eius verba descripsero.

Accidit, vt, cum ante Tribunal, Exceptoris fungeretur officio, iniusto, atque sacrilego mandato persecutionis iussa ederentur, quæ deuo-

deuotus DEO repudiaret auditus, & imprimere ceris manus sancta respueret. Abiectis ergo tabulis ante pedes Iudicis, ministerium sacrilegum sacrata iam Domino mens refugit. Et ut in nullo à præceptis Euangelicis actus Martyris deuiarent, quibus declinare persecutionis impetum, vel permittimur, vel iubemur: aliã atque aliã, non solum latebrã, verum etiam ciuitate mutatã; cum & alio loco scriptum sit, Spiritus quidem promptus est, caro autem infirma: ab irã se furentis Iudicis paulisper occuluit: Sed iam Dominus, qui per Spiritum Sanctum, futuri Martyris seruabat arcana; subeunda constantiam passionis, vel fecerat, vel videbat: neque patiebatur differri coronam, cum videret, paratam esse victoriam. Itaque percussoribus suis eum obtulit, & ijs, quorum in eundem auida crudelitas inhiabat, ostendit.

Atque is, vbi se perspicit deprehensum instinctu Domini Rhodanum petijt, & sancta fluuio membra committit: vt eum illic à contagione mortali, velut alterius Iordanis undis, occultus Baptista purgaret; & mutuo, alternoq; mysterio, & aquis corpus, & aquas corpore

corpore consecrauit. Atque hac causa profecto extitit, vt natandi adminiculo perueniret: qui exemplo B. Petri ad Christum tendens, per summa gurgitum ambulare potuit.

Transgressum continuò in vltiora fluminis, & subeundi præmij passionis, Christo sponsore securum, eo in loco, quem effusioni sanguinis gloriosi Dominus elegerat, quique nunc oratione assiduâ, & votis nunquam irritis frequenter atur, percussor assequitur, exoptatq; gladij ictu, festinantem ad DEVM animam vinculis corporis, quibus tenebatur, absoluit: & vtrâq; substantiâ propriæ originis elementa repetente; terrena interim terris membra commendat, & caelestem spiritum emittit ad caelum.

Prouiderunt tamen fideles temporis illius DEI serui, vt vtramque fluminis ripam geminatis vrbibus ambiendam, vnius Martyris tutela muniret. Nam in ipso beatae passionis loco, consecrati cruoris vestigia relinquentes, in alterum fluuij latus honoratas reliquias transtulerunt: vt vtroque praesens Sanctus Genesius, illic sanguine haberetur, hic corpore.

Obijt Anno Christi 280. 28. Augusti.

S. THEOPHILVS
ADVOCATVS, ET MARTYR,
Cappadox, Cæsariensis.

ASSERTIO IVRISPER.

Vita S. Dorotheæ apud
Surium, 6. Febr.

THEOPHILVS, ADVOCATVS *Præsi-*
dis, & infrà: *Scholasticus* THEOPHI-
LVS. Eâ voce, *Aduocatum* significa-
ri, ostendit Baronius, in Notis ad
Rom. Martyrologium.

*Excerpta de eius Vitâ, & Martyrio,
ex Vitâ S. Dorotheæ.*

A Ge Dorothea Virgo fortissima,
Martyr castissima: Age cælestis
Horti sponsi tui cultrix, & proma con-
da, etiam in immeritos, liberalissima:
Age, mitte THEOPHILO, subsannatori
tuo, Rosas, & Poma, vt illi quoque, sicut
omnibus, *Christi bonus odor sis*. Maximè,
inquit Virgo. Ecce tibi adsunt. Cape
THEOPHILE, & *noli esse incredulus, sed
fidelis.*

Ridebas illam, beate Sannio, improbiſſimo Præſidi, Sapritio, domino tuo, Horti illius delicias, & beatam copiam, de prædicantem. Popoſciſti *Flores & fructus*, quos nuſquam eſſe credebas. Adſunt tamen. En vide, en naribus & ori applica, en toto gutture hauri. Hauſiſti: ſed magis Virginis tantorum Diſpenſatricis donorum, diuinam Potestatem: ſed magis Cæleſtis pueri, dona illa deferentis, Angelicam formoſitatem: ſed magis, & maximè Chriſti, primi Cultoris, Irrigatoris, incrementi Datoris æternam liberalitatem. Hæc videlicet viciffim te totum hauſit, hæc te abſorbuit.

Sic igitur abſorptus, viſis *Rofis*, Cælum, non Terram ſpirantibus: viſis *Malis*, omnem Ambroſiam, omne Nectar ſaporis caſtâ illecebrâ ſuperantibus; inſtar magni Gentium Doctore, eodem ſpiritu plenus, exclamas: *Verè DEVS Chriſtus eſt, & non eſt vlla ſimulatio in eo: & iam Martyrium ſpirans, & ſperans, addis: Beati, qui credunt in Chriſtum, & qui patiuntur pro nomine eius.*

Quæ-

Quænam te hoc schola docuit, ô *Scholastice*? Quis te Doctor ad hæc aduocauit, ô *Aduocate*? Quis, nisi ille ipse Horti sui talis Cultor, qui te in eo fecit cum Zacheo calcare sycomorum, id est fatuam mundi sapientiam?

O beatum *Scholasticum*! beatum discipulum! Annon & beatum Magistrû? omnino, & ex tempore, tali Magistro. Quid obmurmuras, ô impie Præses Sapriti? Quin audis hunc Didascalum? quin eius sis discipulus, etsi paulo antè eius Dominus? Crede mihi, nunquam sapientius mutaueris fortem. Audi diuinam Lectionem.

Iustum est, vt veritati subscribens, à falsitate animum reuoces. Decet enim, vt qui alios iudicas mentientes, te ipsum à mendacio auferas, & ad eam, quæ est in Christo, te transferas veritatem.

Ringeris? furis? Minaris? in tyrannidem, in supplicia assurgis? Audi aliam Lectionem:

Summa Sapientia hæc est, vt Philosophiam declarem erga omnes affectus meos, & cruciatus

ciatus tuos nihil penitus timeam. O Præceptorem suprema cathedra dignissimum! Decernis tu, Tyranne, illi Eculeū? Eum ipse pro Cathedrâ habet, & ex eo hanc tertiam Lectionem te docet:

Ecce modo factus sum Christianus, quis in Cruce suspensus sum. Gratias tibi ago, Christe, quia in signo tuo leuari me permisisti. Quid tu impie importunam, & stolidam tuam sapientiam ostentas, atq; sic obijcis: Infelix, parce carnibus tuis? quanto ille doctius respondet: Infelix, parce anima tua? Ego enim carnibus meis temporaliter non parco, vt anima æternum parcatur.

Quid tu, cruento Præses, quid tu ad hæc? Adhibes lateribus vngulas, adhibes arden-tes lampades: denique capite eum plecti iubes. At ille ex vngulis, ex ignibus tuis purior emicâs, capiti suo, Deo suo Christo, Victor, & Triumphator adiungitur.

Nunquam hic Causidicus causam vllâ felicius egit, quàm pro se hanc vltimam.

Cæterùm petitos, acceptosque Flores, ac fructus elegantius depictos tibi offero Poëtico penicillo nostri Iacobi Bidermani, lib. 2. Epigr. 4.

Dorothea Theophilo rofas è cælo
promittit & mittit.

Cana gelu, & niueis hiem abāt arua pruinis,
Et nemus amissas flebat, & hortus opes:
Cum moritura, crocos & odori lilia prati,
Et placitas ibat carpere Virgo rofas.
Hic Iuuenis risitq; rofas, ridensq; poposcit;
Nec mora, quas risit, quasq; poposcit habet.
Nam puer ex astris, ipsis formosior astris,
Portat odorato munera verna sinu.
Hac ait, Elysiis tibi lilia mittit ab hortis,
Ah malè ludibrio risa Puella tuo.
Ille probat donū, pueri probat ora; sed hortos
Præ pueri dono, præ pueri ore probat.
Parce tuas iā, Virgo, rofas mihi mittere, dixit,
Cernere tota horti malo roseta tui.
Dixit & in strictos benè credulus irruit enses,
Aestiuumq; subit cælo hiemante nemus.
Res noua! qui flores astrorum risit, & hortos;
Huic iubet offensum Numen vtrosq; dari.
Ergone iā luimus, cū spreta capeessimus? inquit;
Ovtinam, quisquis spreuerit astra, luat.

Obijt Anno Christi 300. 6. Februar.

S. PHI-

S. PHILOGONIUS
EPISCOPVS, GRAECVS,
ANTIOCHENVS.

ASSERTIO IVRISPER.

Martyrologium Rom. die
20. Decemb:

*Antiochiæ natalis Sancti PHILOGONII
Episcopi, qui ex CAUSDICO, ad eam
Ecclesiam regendam, DEI nutu accersitus,
aduersus Arium, vnà cum Sancto Ale-
xandro Episcopo, & socijs, primùm pro fi-
de Catholicâ certamen inijt, clarusq; me-
ritis, quieuit in Domino: cuius annuam
festiuitatem S. Ioannes Chrysostomus præ-
claro encomio celebrauit.*

HOc publicarum Ecclesiæ Tabula-
rum tam nobili Testimonio, non
tantum vides, fuisse *Iurisconsultum*: ve-
rum etiam Elogium huius Sancti habes,
quo maius non expectes. Quantum enim
est, DEI nutu accersiri ad tam nobilem
Ecclesiam regendam! Quantum, aduersus
funestissimum Hæresiarcham Arium nõ
mo-

modo pro fide Catholicâ inire certamen; sed primum, sed cum talibus socijs! Quantum, meritis clarum quiescere in Domino! Quantum, à Chrysoftomo laudari, tam laudato viro! Ex ipso tamen Aurei oris sermone, hæc pauca de S. Philogonio accipe.

Vbi DEVS suo suffragio aliquem designauerit, illaq; manus sanctum contigerit caput: incorruptum suffragium, alienum ab omni suspitione iudicium, indubitata fuerit delecti comprobatio, propter eius, qui delegit, auctoritatem. Porro, quod elegerit eum DEVS, vel ex ipsâ morum integritate perspicuum est: quippe quem ex medio abreptum FORO, ad thronum hunc euexerit. Adeo castam, & insignem prius egit vitam, cum vxorem haberet, & filiam, & in FORENSIBVS negotijs versaretur; adeo Solem ipsum splendore vicit, vt protinus ab illo gesto, hoc Magistratu dignus videretur, & à tribunali ad tribunal euectus sit. Actum quidem hominibus patrocinabatur aduersus homines, qui struebant insidias, eos, qui afficiebantur iniuriâ, superiores reddens ijs, qui iniuriam inferebant.

Hic

Hic autem adest hominibus patrocinans aduersus Demones inuadentes. Hæc Chrysoftomus, & plura.

Etiam ex Nicephoro Callisto ista tibi exhibeo, è lib. 8. Hist. cap. 6. Ecclesia reliquam structuram Philogonius perfecit, qui ex CAUSDICO Episcopus, Licinij temporibus, vti virum fortem decet, ardorem, & emulationemq; suam pro verâ pietate ostendit.

Nec habeo, quod addam, nisi modicum fragmentum Epistolæ pestilentissimi Arii, qui apud Epiphanium Hæresi 69. quæ est Ariomanitarum, de nostro Philogonio, & aliquot alijs Sanctis, ita ait: Excepto Philogonio, & Hellanico, & Macario, hominibus Hæreticis, in Fidei doctrinâ non instructis. Hos impios neque audire possumus, etiamsi infinitas mortes nobis Hæretici minentur.

Ita Hæreticorum infernalis Coryphæus, à quo Hæreseos damnari, fuit Catholicum declarari, & verè orthodoxum.

Floruit Anno Christi 320. Obijt. 20. Decemb.

S. PRI-

S. PRIMARIUS
CONFESSOR, ET IVDEX,
AEGYPTIVS.

ASSERTIO IVRISPER.

Cum in IVDICIO SEDI, nec filij mei personam contra Iustitiam accepi. Ita ipsemet S. Primarius, lib. 2. de Vitis Patrum, Ruffino Presbytero auctore.

NOta est illius magni Anachoretæ Paphnutij sanctitas. Is cum se diu, multumque in exquisitissimis virtutis, pietatisque operibus exercuisset; **DEVM** aliquando oravit, dignaretur sibi ostendere, ecquis paris secum, coram ipso **DEO**, esset meriti. Audiit amicum sibi seruum optimus Dominus, responditque: *Similem te esse nosce PRIMARIO vici illius, qui est in proximo.* Mox igitur ad eum adit Paphnutius, quem Primarius (vtror hoc nomine, tamquam eius proprio, etsi Dignitatis potius esse scio: verum aliud non proditur) pro more sibi solemniter, lætus

lætus gratum hospitem accipit, pedes lauat, mensam apponit, & quam potest lautè habet. Inter epulas rogat Anachoreta Primarium, quemadmodum vitam agitet, quas virtutes potissimum exerceat? ille de se vilia, & humilia respondet, sed vrget hospes, aitque à DEO sibi indicatum, dignum esse, qui cum Ascetis versaretur, petitque candidum responsum. Tum ille, tamquam DEO iubente ita inquit: Triginta iam totos annos à commercio cum vxore meâ abstinéo, nemine alio conscio; neque illam nisi liberorum suscipiendorū causâ vnquam cognoui. Hospites lubens semper suscepi; quin etiam ante alios lætus illis occurri: ex ijs neminem vnquam sine viatico egredi domo meâ passus sum: quibusuis pauperibus necessaria, quoad potui, hilariter præbui. *Cum in IVDICIO SEDI, nec filij mei personam, contra iustitiam accepi.* Alieni laboris fructus nunquam introïerunt in domum meam. Litem si vidi, nunquam præterij, donec reconciliarem dissidentes ad pacem.

Quan-

Quantum in me fuit, nunquam permisi, ut potentior infirmum premeret. Dum vixi, operam dedi, neminem ut contristarem. Dum primas in IUDICIO tenui, neminem condemnavi, sed litigantes in concordiam reuocaui.

Ad hæc Paphnutius, sancti Iuriconsulti caput exosculatus: *Benedicat te Dominus ex Sion*, inquit, *& videas bona Ierusalem*. Cæterum vnum tibi deesse scito, omnia ut relinquant, & ipsam sequaris DEI sapientiam, thesaurosque secretiores quæras, quos nunquam reperies, nisi te ipsum abneges, crucem tuam tollas, & Christum sequaris.

Vix hæc elocutus, erat Paphnutius, cum admirandus ille Primarius, nullâ prorsus rei Domesticæ ratione habitâ, cum eo Desertum petijt. Quod DEVS cordi sibi esse mox ostendit. Nam cum traijciendus occurreret fluuius altissimæ profunditatis, intrepidè utriusque ingressi, vix latera tincta sunt. Vbi ad Eremum ventum est, præcepta tradit cælestis Sapientiæ, Tironi suo exercitatus Magister:
quæ

quæ ille ita avidus arripuit, ita sedulus exercuit, ita constanter ad finem usque tenuit: ut Paphnutius testatus sit, se aliquando in cellulâ suâ sedentem, vidisse eius purissimam animam in cælum euolantem, stipantibus Angelorum Choris, & hilariter cōcinentibus: Beatus, quem elegisti, & assumpsisti: inhabitabit in atrijs tuis.

Floruit cum Paphnutio, Anno Christi 325.

C S. ATHA

S. ATHANASIVS
EPISCOPVS, ET CONFESSOR,
Aegyptius, Alexandrinus.

ASSERTIO IVRISPER.

B. Seuerus Sulpicius lib. 2.
Sacrae Historiae.

*Ariani primum ATHANASIVM Alexan-
dria Episcopum IVRISCONSULTVM,
qui apud Nicenam Synodum, Diaconus
adsuerat, aggrediuntur.*

Baronius, Tom. 3. Annal.
Anno Christi 311.

*ATHANASIVS, non tantum fuit valde
imbutus Theologicis facultatibus, sed etiam
IVRIS scientiam apprimè calluit.*

VBi tot diuini Olores de huius Ma-
gni Herois laudibus, caelesti voce
concinunt, ego pusillus anser non inter-
strepam. Illorum musicam dum refero
Symphoniam, tu Lector, venerabundus
ausculta.

Mar-

Martyrologium Rom. die
2. Maij.

Alexandria, natalis S. ATHANASII, eiusdem vrbis Episcopi, sanctitate, & doctrinâ clarissimi: in cuius persecutionem, vniuersus penè Orbis coniurauerat. Ipse tamen Catholicam Fidem, à tempore Constantini, vsque ad Valentem, aduersus Imperatores, Praesides, & innumeros Episcopos Arianos, strenuè propugnauit: à quibus plurimas perpressus insidias, profugus toto Orbe actus est, nec vllus ei tutus ad latendum supererat locus. Tandem ad suam Ecclesiam reuersus, post multos agones, multaq; patientia coronas, quadragesimo sexto sui Sacerdotij anno, migravit ad Dominum, tempore Valentinianni, & Valentis Imperatorum.

S. Basilius Magnus, Epist. 49. ad
Magnum ATHANASIVM.

Quanto Ecclesiarum languores auctiores euaserunt; tanto vniuersi ad tuam conuertimur integritatem, vnâ nobis malorum consolationem in tuâ tutelâ relictam esse credentes; qui & precum virtute, & scientiâ rerum

C 2

geren-

gerendarum, quâ quid optimum factu sit, admonere potes, ex horribili istâ tempestate, conseruare nos ab omnibus, qui aliquantulum integritatem tuam, vel auditu, vel experientiâ cognouerunt, crederis.

Idem, Epist. 51. ad Eundem.

Quando ad honestam illam grauitatem tuam conuertimur, ac cogitamus, quod te Ecclesiasticarum infirmitatum, Dominus noster medicum constituerit; animos resumimus, & ex desperationis lapsu, ad spem rerum meliorum erigimur.

S. Gregor. Nazianzenus, oratione de laudibus Athanasij Magni.

ATHANASIVM laudans, virtutem laudabo. Idem enim est, illum dicere, quod virtutem laudibus efferre: quoniam virtutes omnes complexu suo tenebat. — Vnum ex omnibus virtutibus simulacrum, numeris omnibus absolutum edidit. — Apostolicè, & spiritaliter ad Marci Thronum euehitur, non minus pietatis, quàm primariæ Sedis (dum Primariam audis inter Patriarchales intellige) successor. — Vitâ quidem sublimis erat,

erat, verum animo humilis: atque eam quidem virtute, vt nemo ad eam aspirare posset: ceterum eam comitate, vt ad eius congressum facilis omnibus aditus pateret. — Virgines Pronubum laudant: matrimonij iugo constrictæ, Moderatorem: qui solitariam vitam agunt, pennarum Accommodatorem: qui in Sodalitio viuunt, Legislatorem: simplices, itineris Ducem: speculationi dediti, Theologum: hilares, frenum: calamitosi, Consolatorem: canicies, baculum: iuuentus, Pedagogum: paupertas, Suppeditatorem: diuitia, Dispensatorem.

Idem Gregorius Theologus, Orationem scripsit in laudem Heronis, in qua hunc Theologum, & Iurisconsultum vocat, Oculum Orbis, Sacerdotum Antistitem, Vocem sublimem, Fidei Columen, Christi Lucernam, Secundum Praecursorem.

Obijt Anno Christi 372. 2. Maij.

C 3

S. BA-

S. BASILIVS MAGNVS

EPISCOPVS, CONFESSOR,
GRAECVS, CAPPADOX.

ASSERTIO IVRISPER.

Gregorius Presbyter, in vitâ S.
Gregorij Nazianzeni.

*Nihil eum fugit — non FORENSIS Di-
ctionis puritas.*

BASILIVM Magnum laudavit Gre-
gorius Nazianzenus, & vicissim ab
eo laudatus est: vterque hoc consecu-
tus, vt laudaretur à laudatissimo viro.
Certè Gregorius, miro loquendi modo,
ait, se, & Basilium, LIBRAM fuisse In
funebri Basilij laudatione, *Nisi mihi hoc
dictu nimis sit magnum*, inquit, *Libra inui-
cem eramus, in quâ expenditur id, quod re-
ctum est, ac obliquum.* Ex hoc igitur ma-
gno Theologo, qui adeò accuratè Basi-
lium suum expendit, quid de eo sen-
tiendum sit, paucis audiamus.

In eadem oratione funebri, cum ple-
risque

risque omnibus Sanctis vtriusque Testamenti eum comparat, multis etiam præfert. Ex veteri affert Enos, Enoch, Noë, Abraham, Isaac, Iacob, duodecim Patriarchas, Ioseph, Iob, Moyse, Aaron, Iosue, Samuel, David, Salomonë, Eliam, Eliseum, Tres Pueros, Daniele, Machabæos Fratres. Ex nouo, Baptisten, Petrum, Paulum, Iohannem Apostolum, Stephanum. His omnibus ostendit Basilium suum, vel parem, vel superiorem, vel certè accuratum Imitatorem. Vnum atque alterum referamus, ex quibus de reliquis fiat coniectura. *Ioseph*, inquit, *frumenti distributor fuit, sed in Aegypto solum, nec sæpius, & corporaliter quidem: Basilium verò omnibus distribuit, semper, & spiritaliter. Quod mihi distributione illà longè venerabilius existit.* Iterum: *Moyse, & Aaron in Sacerdotibus eius: & magnus quidem Moyse, affligens Aegyptum, & populum saluans in signis multis, ac miraculis, nubem ingrediens, duplicem legem ferens, litteralem extrà, spiritalem intrà. Aaron autem Moyse frater, & corpore, & spiritu, pro*

Populo orans, ac sacrificans; Tabernaculi sacri, & magni quod compegit Dominus, & non homo, Mystes. Amborum horum Basiliius amulator fuit, nequaquam corporalibus flagellis, sed spiritalibus, & rationalibus, populum Hæreticum, & Aegyptiacum affligens. Deduxit autem Populum acceptum bonorum operum amulatorem, ad terram Promissionis, tabulisq; minimè frangibilibus, sed duraturis, leges inscripsit, non iam umbratiles, sed valdè spirituales.

At ne testimonium à tanto amico, & perpetuo laudatore, suspectum sit; ex Theodoreto historiam afferamus unicam, sed splendidam, & dignam tanto viro. Cùm Ariana Hæresis Orbem corrupisset; ad Valentem etiam Imperatorem eius contages peruenerat. Qui cum eam quaquauersum, quàm longissimè poterat, per se, perque suos emissarios, spargeret: Basilium quoque aggredi est ausus. Sed,

— fragili cupiens illidere dentem,
Offendit solido.

Præfectum præmiserat Imperator, impius

pius impium, qui animum tentaret Magni Pontificis. Is Amicitiam Principis proponit, iubetque considerare, quanti ea sit momenti. Respondet Basilius, se quoque magni eam facere, sed si pietati iuncta sit: sine qua, exitiabilem potius esse contendit. Offensus Præfectus, Deliras, inquit, Basili. At ille: Aeternum velim hoc delirio laborare. Alius quispiam Parasitus, Dæmosthenes nomine, cum Episcopo minaretur, Rectius, ait Basilius, feceris, si solitam curam exerueris iusculorum condiendorum. Imperatoris iam partes erant, qui cum nec blanditijs proficeret, nec minis; eò tandem impietatis processit, vt tenebrarum filius Orbis terrę Lumen in exilium deportandum decerneret. Et iam scriptum erat sacrilegum de exilio Decretum: cui dum subscribere parat Imperator, vnus, alter, ac tertius calamus atramentum negavit. Pergebat nihilominus in eo quod cœperat: sed sedes, cui infidebat, confracta est, & quod maius, improba manus concuti cœpit, & contremiscere.

C 5

Sic

Sic eius victa peruicacia. Neque hæc satis. Imperatoris filius graui morbo tenebatur : rogatus Basilius, accedit, sanitatemque pollicetur, si ab Orthodoxo quopiam Baptisma suscipiat; ac iam recreari puer incipiebat: Verum, accedentibus, patris iussu, improbis Arianis, confestim emoritur.

Obijt Anno Christi 778, 14. Iunij.

S. GRE-

S. GREGORIVS NA-
 ZIANZENVS, EPISCOPVS,
 ET ECCLESIAE DOCTOR,
 Græcus, Cappadox,
 Nazianzenus.

ASSERTIO IVRISPER.

Gregorius Presbyter, in
 eius VITA.

*Nihil eum fugit — non FORENSIS Di-
 ctionis puritas.*

SCripfisti tu tot Sanctorum Vitas, &
 Laudes, Gregori, magnus ipse San-
 ctus. A te laudati Cæsarius frater tuus,
 Basilus plusquam frater, etsi non fra-
 ter: Gorgonia soror, Pater Gregorius,
 Athanasius Magnus, pari amore cum Pa-
 tre, dilectus, Cyprianus Martyr, & alij
 complures. Iure igitur quæ alij Sancti,
 & magni Viri de te scripserunt, hic de-
 scribam: ipse verò tam sterili, tam in-
 fanti calamo, de te tam fœcundo, tam
 facundo, nihil scribam.

S. Hie-

S. Hieronymus. Gregorij
discipulus:

Gregorius, primum Sasimorum, deinde Nazianzenus Episcopus, Vir eloquentissimus, Praceptor meus, à quo Scripturas explanante didici. —

Ruffinus:

Gregorius, Vir per omnia incomparabilis, qui verbo, & operibus clarus, splendidissimum lumen scientiæ Christi Ecclesiis præbuit, dum ea docuit, quæ fecit: nec seipsum condemnavit, agendo contraria quàm docebat. — Huius neque vitâ aliquid probabilius, & sanctius; neque eloquentiâ clarius, & illustrius: neque fide purius, & rectius: neque scientiâ plenius, & perfectius, inueniri potest.

Suidas:

Præ Gregorio, Athanasius puer censebatur. — Gregorius Apollinario in dicendo grãdior, ac plenior: Basilio firmior erat. — Solo aspectu plerosque ad se allicere facillimè poterat. — Hoc vnum indignum virtute suâ passus est, quod principis Urbis Cathedrâ expulsus est, improbiq; potius electi sunt, quàm qui virtute, ac vitæ splendore OMNES ANTEIBAT.

Simeon Metaphrastes:

*Si quidem apud homines existere necesse
erat effigiem quandam, & columnam, ex
omnibus virtutibus constantem, hoc erat
GREGORIUS.*

Gregorius Presbyter huius nostri
Gregorij vitam sic orditur: *Ad spirituale
sermonum Conuiuium, Viri Auditores, egre-
gius ille Gregorius, cognomen à Theologia
consecutus, vos inuitat: atque ipse in cibum
materiæ expertem, offertur, epulumq; corru-
ptione omni sublimius.*

S. Basilius Magnus, Gregorij amicus,
& Socius indiuiduus.

Ultimo loco hunc profero, qui di-
gnam illam coronidem Gregorij laudi-
bus imponat.

VAS ELECTIONIS, ET PV-
TEVS PROFVNDVS, OS
DICO CHRISTI,
GREGORIVM.

Obijt Anno Christi 389. 9. Maij.

S

S. AMBROSIVS
 ECCLESIAE DOCTOR,
 Gallus, ex Romano Patre.

ASSERTIO IVRISPER.

Paulinus Presbyter, in vitâ S. Am-
 brosij ad B. Augustinum.

*Professus in auditorio Pratorij Præfectura, ita
 SPLENDIDE CAUSAS PERORA-
 BAT, vt eligeretur à viro Illustri Probo,
 tunc Præfecto Pratorij ad consilium tri-
 buendum.*

APES tuas mihi adesse velim, Am-
 brosi, quæ Mel suggerant, quod
 aliàs tibi infanti in os ingesserunt. Nam
 eo Melle, pro atramento vti velim, non
 modò ob dulcedinem, quæ in mente, ac
 linguâ, calamoque tuo, perpetua fuit;
 et si zeli diuini aceto necessariò oportu-
 nè mixta: verum etiam propter Aurî
 colorem, qui vitam, resque tuas gestas,
 quouis obrizo pretiosius semper inaura-
 uit.

uit.

uit. Sed frustra eas opto, qui apud Paulinum Vitæ tuæ scriptorem lego, *eas euolantes, in tantam aëris altitudinem subleuatas, vt humanis oculis minimè viderentur.* Videlicet cælestes Apes Mel cæleste tibi instillauerant, quantum satis fuit, & reliquo secum ablato: nobis sepiæ, & loliginis succum reliquerunt. Tamen eo vtemur, quando aliud suppetit nihil.

Adoleuerat hic beatus Infans suo melle saginatus, cum matrem, sororemque hortaretur, vt manibus eius oscula figerent, qui Episcopus aliquando futurus esset: siquidem aliorum Episcoporum manus exoscularentur.

Factus utiq; est: sed miro modo. Diffidentem, & prope tumultuantem populum Mediolanensem in electione noui Antistitis, cum pro officio comperceret (erat tum Liguriæ, atque Aemiliæ præpositus) succlamauit è turbâ infantulus: *Ambrosius esto Episcopus: DEO ex ore Infantium, & lactentium suam laudem perficiente.* Arripuit populus ardentissimis votis, quod infans suggererat: applau-
de-

debantq; omnes, extra ipsum, cui plausus dabatur. Vnus enim Ambrosius omnibus se opponēs, postquam multa obtenderat, cur sacrum illum Magistratum capeffere nequiret; ad extremum fugam arripuit; è quâ diuinitus retractus, factus est quod nolebat.

Iam verò Ambrosij *Episcopatum* quid memorem? Estne, qui eum ignoret? si est, consulat Arianos, quos perpetuo insectatus est, ipse ab illis indigna sæpè passus. Consulat Arianam illam virginem impudentissimam, quæ sacerdotali eius vestimento manum ausa iniicere, ab eoq; grauitè increpita; sequenti die, comitante Sancto, tumulo illata est. Consulat inconsultum Euthymium, qui eo carpento in exilium deportatus est, quod deportando Ambrosio stolidus parauerat. Consulat Maximum Tyrannum, Domini sui parricidam, qui Episcopo huic honorem habuit, à quo ex Ecclesiæ Cõmunionè erat eiectus. Consulat infelicem illum Sicarium, cuius in sacrosanctum caput, dextera impium gla-

gla-

gladium vibrans, obriguit, nec nisi culpe agnitione sanata est.

Magna ista. Sed vt maiora dicamus, & paucis plurima; Imperator ab illo diris deuotus, non ante in Communionem receptus est, quàm publicam pœnitentiam exegisset. Fritigildis Marcomanorum Regina, Ambrosij famâ longè absens, auditâ, Christianæ Fidei doctrinâ ab eo imbui petijt, obtinuit, credidit. Nefarij Spiritus ab eodem coacti, hominum corpora reliquerunt. Protasius, & Geruasius, nobiles Christi Martyres, Ipsius potissimum operâ, cum diutissimè latuissent, Orbi Christiano se proderunt. Angelus eius Custos eum, qui Iustinæ pessimæ Principis iussu, Ambrosium infectatus erat, fateri coëgit, cum à Carnifice ob maleficia torqueretur, grauius tamen ab ipso Angelo torqueri. Idem, siue alius Angelus Episcopo in aurem loquens, ab Ariano quopiam conspectus, fecit, vt ex Ariano euaderet Christianus.

Ad hæc tam magna addamus, quod
omnino

66 SS. IVRISPER. L.
omnino maximum est, & concludamus.

Ex morbo decumbens, Dominum IESVM vidit ad se accedentem, sibi quàm blandissimè, atque amicissimè ARRIDENTEM: neque ita multo post vita solutus est.

Id contigit Anno eiusdem Christi 397. 7. Decembris.

S. SVL-

S. S V L P I T I V S S E V E -
R V S , E P I S C O P V S ,
G A L L V S .

A S S E R T I O I V R I S P E R .

S. Paulinus Episc. Nolan. Epist.
I. ad Seuerum.

*Tu — in ipso mundi theatro, id est, FORI
celebritate DIVERSANS, & facundi
nominis PALMAM tenens.*

TAm suavis ista allocutio, etsi man-
ca, & truncata, inuitat, vt plura ex
eodem Paulino ad nostrum Sulpitium
Seuerum audiamus: maximè cùm nec à
nobis, nec aliunde meliora, imo nec pa-
ria, afferre possimus. Ergo idem, eâdem
primâ Epistola, sic:

*Tu, Frater dilectissime, ad Dominum, mi-
raculo maiore conuersus es: (secum illum
comparat) quia ætate florentior, laudibus
abundantior, oneribus patrimonij grauior,
substantiâ facultatum non egentior, & in
ipso adhuc Mundi Theatro; id est FORI ce-
lebritate diuersans, & facundi nominis pal-
mam*

mam tenens, repentino impetu discussisti peccati iugum, & letalia carnis & sanguinis vincula rupisti.

Neque te diuitia de matrimonio Familia Consularis adgesta: neque post coniugium peccandi licentia, & celebsiuuenta, ab angusto salutis introitu, & arduo itinere virtutis, in mollem illam, & spatiosam multorum viam reuocare potuerunt. — Tu ergo verus factor Legis, & Euangelij non surdus auditor: qui corpus, & Mundum configens cruci, delicias iuuentutis, & vitæ presentis mala gaudia, pro venenis, & luctibus atersatus es, respuens patrimoniorum onera, ceu stercoreum. Idem Paulinus ad eundem, Epist. 3.

Lingua tua verba DEI rorat: & cor tuum fertile à DEO semen exceptum, spiritali fruge multiplicat; vt de fructibus tuis impleat manum suam messor, & sinum suum, qui manipulos colligit: hoc est, ipse DEVS, qui verbi in nobis sui & seminator, & messor est. Item Epist. 5.

Te, victâ lege membrorum, & exteriori corrupto, puram conspersionem parare, & sine fermento azymorum Christo confici, eloquia
tua,

tua, tam facunda, quam casta testantur. Neque enim tibi donatum fuisset enarrare Martinum, nisi dignum os tuum, sacris laudibus, mundo corde fecisses. Benedictus igitur tu homo, Domino, qui tanti Sacerdotis, & manifestissimi Confessoris historiam, tam digno sermone, quam iusto affectu percensuisti. Denique ex Epistolâ 14. hoc etiam fragmentum lege:

Ineffabile mihi est, quantâ me voluptate perfuderint (de ijs loquitur, qui à Seuero ad se venerant) cùm referrent & actus, & sermones tuos, & perfectum cor tuum charitatis diuinæ scientiâ: quâ humilis, & excelsus; pauper, & diues; seruus, & liber; famulus, conseruus; fratribus seruus; pauperibus diues in visceribus misericordiæ; diuitibus pauper in spiritu mansuetudinis; humilis virtute pietatis; arduus sublimitate virtutis: & seruus DEO, liber Mammonæ: totum in te spirare Martinum, florere Clarum, maturari Euangelium predicabant. Impinguarunt omnino oleo lætitiæ caput nostrum.

Regrediamur ad Epistolam quintam, cuius hæc Sancti de Sancto verba, hoc nobis elogium claudant:

*Verba tua vellera sunt, & Dominum
IESVM gratissimo tegmine cooperiunt, cuius
suppeltili pulchrâ ambiunt, & ingenij tui
floribus comunt. Vestiet ille te vicissim Agnus
de suo vellere, in retributionis die, mortale
tuum de suâ immortalitate superinduens.
Tu tantum nostri memento, & nos respice,
non retro spectans, sed amici memor.*

Floruit cum Paulino, Anno Christi 400.

S. APER

SANCTVS APER
EPISCOPVS,
ITALVS.

ASSERTIO IVRISPER.

S. Paulinus, epist. 27. ad Aprum.

*Nunc instructior iure diuino ADVOCATVS,
pro te postules; & iustior IVDIX, te ip-
sum iudices.*

Pergat S. Paulinus S. Apri laudes exe-
qui: nemo laudator aptior. Neque
facilè alibi reperias, quæ ille vidit; quæ
gratulatus est. Eâdem Epistolâ:

*Beatus es, Frater, & benè tibi erit; quia
non carne, & sanguine, sed Spiritu celestis
Patris reuelante, didicisti, quod te inconcuſſâ
fide tenere, & liberâ voce profiteri, sanctissi-
mo ad me epistolæ tuæ sine firmasti. —*

*Rudem esse te, atque infantem ideo dices?
verè quidem ex parte credo, paruulum esse te
factum, sed malitiâ: sensu autem te esse per-
fectum, de professione fidei tuæ disco; quia ve-
ritatis agnitio, quam apprehendisti in sermo-
ne breuiato, sapientiæ plenitudo est. —*

Iam

Iam & hanc gratiam mereris à Domino, ut te (sicut indicare dignatus es, piè gloriatus) oderint omnes; quod non fieret, nisi verus imitator Christi esse cœpisses. Non enim odisset hic mundus, nisi quod iam à se alienum, & sibi videret aduersum. Gaude, & exulta iam in rudimentis tuæ virtutis, **PERFECTIONIS OPERATOR.** — Quanto prudentiorem te ceteris, & doctiorem fuisse meminerunt; tanto euidentior ijs esse debet operatio potentia **DEI.** — Destructus es à superbo, assumtus es in humilem. — Vbi nunc tu ille es, aliquando terribilis, vel pro tribunalibus **ADVOCATVS**, vel in tribunalibus **IUDEX?** — Quis daret mihi pennas, sicut columba, & volarem ad te, & in conspectu tuo, colloquioq; requiescerem; in voce exultationis, & confessionis epularer? Videns te, non te, & videns ex leone vitulum, videns in **APRO** Christum: nunc versâ ferocitatis, aut virtutis vice, **APRVM** seculo, agnum **DEO.** Non enim iam de siluâ, sed de segete **APER** es, duplicis Testamenti dentibus, ad rumpenda retia Nembroth venatoris, armaris: totaq; illa, quæ præ seculo superbus gere-

gere-

gerebas, nunc aduersum seculum humilis arma conuertis.

Aurea fanè ista omnia, & dicta à Paulino, & facta à nostro Aduocato & Iudice, Apro. Addo pauca ex Epist. 29. ad eundem Aprum, quam sic orditur:

Quis daret mihi fontem litterarum tuarum, vt respondere possem litteris tuis, vario gratiarum spiritalium flore consertis, nec iam scholastico magis, quàm diuino sermone facundis: & affluentibus (quasi de terrâ re-promissionis diuina) lacte pietatis, & melle sapientiæ; cuius & mel, & oleum suxisti de firmâ Petrâ, id est, Christo Domino.

O si & nos inde fugamus! Sed plura de Sancto, apud Sanctum legat, cui lubebit.

Floruit cum Paulino, Anno Christi 400.

D **S. IO-**

S. IOHANNES CHRYSO-
SOSTOMVS, ECCLESIAE
DOCTOR, GRAECVS,
Antiochenus.

ASSERTIO IVRISPER.

Breuiarium Rom. 27. Ianuarij.

IOHANNES *Antiochenus*, propter aureum
Eloquentiae flumen, cognomento Chryso-
stomus, à FORENSIBVS & secularibus
studijs, ad diuinas litteras, summâ cum in-
genij, & industria laude, se contulit.

Ioue tonante, ait quidam, *silent ranae*.
Nec minus rectè ego dixero: Maie-
state Imperatoria loquente, fileant ho-
minum postremi. Scis, quid velim? Le-
ctor. Hunc Sacrosanctum Episcopum
cum multi laudauerint, suis partibus
deesse noluit *Leo Imperator*, cuius lucu-
lenta extat Oratio de hoc Sancto, En-
comiastica. Longior ea est, quàm vt to-
ta hîc describi possit. Audi initium, &
Laudatore dignum, & laudato.

VIRI

VIRI virtutem laudare iussus, viri, inquam, cui cognomen est OS AUREVM, puto à me exigi, vt flammeos currus ascendam, aut miracula ostentem Mosaïca. Perinde enim est, vt ego sentio, illa quempiam audere aggredi, & linguâ laudari linguam illam verè auream, & quæ vniuerso mundo seipsam prabuit pretium redemptionis. Et aliquanto post: Quisnam cernitur virum illum adedè ignorare, qui non solum vt mutus, & surdus, sit loquacissimus, sed etiam vt lapides clamorem emittant, creditur posse efficere? Hęc pauca ex Magno Imperatore.

Reliqua (si tamen illis aliquid addendum videatur) vnde hauriemus? Vnde, nisi ex ipsomet, qui quouis Imperatore, quantumuis magno, multo ipse sit maior? Lege igitur eius Scripta: sed lege, quoad assequi potueris, eo spiritu, quo ipse scripsit: inuenies in omnibus *Chrysostrum*, id est verè OS AUREVM. Neque quoduis Aurum in eo reperies, sed Aurum IGNITVM, quo, si modo volueris, *locuples fias*, & dīteris diuitijs cælestibus.

Attende quæ in Vetus Testamentum commentatus est: Videbis, cum de primis DEI operibus loquitur, ita loqui, vt si ipsis patrandis testis adfuerit, & Conditoris in singulis, mentem, & finem, ab ipso Conditore didicerit. Cùm de Moyse agit, est alter Legislatoꝝ. Cùm de Dauide, alter Psalter, aut Pastor, vnico lapillo Goliatum, turrim carneam, circumactâ fundâ deiiciens. Cùm de Elia, simul cum illo, Quinquagenarios, eorumque sequaces, cælesti igne consumit. Cùm de tribus pueris, Angeli instar, in medio igne, & ipse innoxius, & cantabundus inambulatur.

Verte te ad Nouum Testamentum: dices eum cum Christo nasci, aut certè in Christo identidem renasci: cum eodem docere & verbo, & exemplo: cum eodem viuere, pati, mori, resurgere, ascendere, & vt magnum Sacerdotem decebat, quoad homini fas est, Spiritum S. impertiri. Epistolas magni Doctoris Gentium, cum cœpit attingere, attigit simul eius Spiritum Apostolicum. Neque

que adeò mirum est, quod omnino audacter credas licet, si idem Apollolus plurima illi dictasse existimetur.

Iam verò quid de eius Concionibus dicamus? Multo rectius fecerit, qui eas diligenter lectitauerit, quam qui de ijs multa audire voluerit. Si dicam, mera esse tonitrua, fulgura, fulmina; adhuc infra istius Aurei Oris, & sermonis dignitatem dixero. Itaque abstineo manum.

Iudæos, Gentiles, Hereticos, ita odit, vt pessum dederit: ita amauit, vt Christianos, Catholicos, Sanctos fecerit.

Augustos, & Augustas, viuis liberè monuit, liberè arguit. Si qui dyscoli erant, eorum iniustitiæ, corpore, non animo cefsit. Denique mortuus, vel intra paucos dies, ad magni Iudicis Tribunal euocauit; vel ad veniam suppliciter postulandam adegit.

Obijt Anno Christi 407. 27. Ianuarij.

S. HIERONYMVS
 ECCLESIAE MAGNVS DOCTOR,
 Stridonensis, Dalmata.

ASSERTIO IVRISPER.

Ipse S. Hieronymus lib. 1. in Epist. ad
 Galat. cap. 2. sic de se loquitur:

*Aliquoties cum Adolescentulus Romæ Con-
 trouersias declamarem, & ad vera CER-
 TAMINA, fictis me LITIBVS exer-
 cerem, currebam ad Tribunalia Iudicum.*

Quid dicam de hoc Sancto? Dic ipse
 tibi, Lector: quamquam quid ipse
 dicas? imo quid cogites? quid concipias?
 Potius lege ingentia illa eius volumina:
 aut quia vix sufficies legendis, quibus ipse
 scribendis minimè est fatigatus; vide saltem
 Librorum Lemmata. Reperies omnigenam
 Eruditionè, omnium reconditarum Linguarum
 Idiomatica. Agnosces Dalmatam Stridonensem,
 in Latinâ Eloquentia, Ciceronem: in Græcis
 fulminibus, Demosthenem:
 in

in

in sacris Hebræorum Adytis, alterum, si fas dicere, Isaiam. Et idem intellige in Chaldæis, & Syris.

Omittamus prophanas eius Doctrinas, Grammaticam, Rhetoricam, Philosophiam, **IURISPRUDENTIAM**: sacras quomodo omitemus? Et tamen quid de illis dicemus? cum de ijs nemo dignè loqui possit, nisi alius Hieronymus quispiam, qui nusquam est. Duo genera tantum, ipsius bonâ cum veniâ attingamus, velut extremo digito.

Hæreticos, & Hæresiarchas, quis vnquam vehementius infectatus est? quis potentius confutauit, vicit, prostravit? Testentur apud inferos adhuc in eum dentibus stridentes, Pelagij, Arii, Vigilantij, & cæteræ pestes; quæ senserunt illum, *vt malleum conterentem petras.*

Diuiinarum verò litterarum quis abditos sensus subtilius penetrauit? quis Mysteria clarius aperuit? quis Idiotifimos familiaris vernaculis quasi verbis est interpretatus? Non ingrediamur altius hoc Profundum, ne mergamur.

Hactenus sic loquimur de eius Eruditione, ac si nihil sit, quod de Virtute dicamus. Quod longissimè à vero abest. Vtraque illum improbis, Hæreticis imprimis, exosum fecit, & formidabilem: ipsis quin etiam Dæmonibus, quorum tartareas artes, tentationesque expertus, gloriosè superavit. Vtraque probis commendavit, & maximè magnis Heroibus, Orbis terræ luminibus, & in ijs, Damaso Summo Pontifici, Augustino Magno Pontifici.

Virtutum eius Oceanum admirari magis, & venerari conueniat, quàm tentare. Riuulum ex eo diductum accedamus, & inde per modicum hauriamus, ipso permittente, imo situlam commo- dante. Ipsius, inquam, verbis, virtutes eius quasdam delibemus, non quaslibet, sed planè Heroicas. Quas cùm legeris, Herculis illius Augiæ stabulum, & reliqua facinora, fabulas, vti verè sunt, & pueriles nænas, ipse fateberis. Epistollâ ad Eustochium 22. ita fatur.

O quoties ego ipse, in Eremito constitutus,

6

& in illâ vastâ Solitudine, quæ exusta Solis
 ardoribus, horridum Monachis præstat habi-
 taculum, putabam me Romanis interesse de-
 licijs. Sedebam solus, quia amaritudine re-
 pletus eram. Horrebant sacco membra de-
 formia, & squalida cutis situm Aethiopica
 carnis obduxerat. Quotidie lacryma, quoti-
 die gemitus: & si quando repugnantem som-
 nus imminens oppresserat, nudâ humo vix of-
 fusa herentia collidebam. De cibis verò, & po-
 tu taceo, cum etiam languentes Monachi
 aquâ frigidâ vtantur, & coctum aliquid ac-
 cepisse, luxuriâ sit. Ille igitur ego, qui ob ge-
 henna metum, tali me carcere ipse damna-
 ueram, scorpionum tantum socius, & fera-
 rum, sæpe choris intereram puellarum. Pal-
 lebant ora ieiunij, & mens desiderij aestua-
 bat in frigido corpore; & ante hominem, suâ
 iam carne præmortuum, sola libidinum in-
 cendia bulliebant. Itaque omni auxilio de-
 stitutus, ad IESV iacebam pedes, rigabam
 lacrymis, crine tergebam, & repugnantem
 carnem hebdomadarum inediâ subiugabam.
 Non erubesco confiteri infelicitatis meæ mi-
 seriam; quin potius plango, me non esse, quod

fuerim. Memini me clamantem, diem crebro iunxisse cum nocte, nec prius à pectoris cessasse verberibus, quàm rediret, Domino increpante, tranquillitas. Sicubi concava vallium, aspera montium, rupium prærupta cernebam; ibi mea orationis locus, ibi illud miserrimæ carnis ergastulum: & vt mihi testis est Dominus, post multas lacrymas, post celo inherentes oculos, nonnunquam videbar mihi interesse agminibus Angelorum: & lætus, gaudensq; cantabam: Post te in odorem vnguentorum tuorum curremus.

Cucurristi, ô beate cursor: cucurristi, & peruenisti, & Vnguentis illis, meritissimus iam æternum perfrueris. Vtinam nos aliquando tecum! Neque ego post Hieronymum, aliquid de Hieronymo addam.

Obijt Anno Christi 420. 30. Septemb.

S. AV-

S. AVGVSTINVS
ECCLESIAE DOCTOR,
AFER, TAGASTENSIS.

ASSERTIO IVRISPER.

Ipse S. Augustinus, lib. 3.

Confess. cap. 3.

Habebant & illa studia, quae honesta vocabantur ductum suum, intuentem FORALITIGIOSA, vt excellerem in eis.

Sanctus AVGVSTINVS Episcopus, Spiritu diuino actus, in Sanctâ Ecclesiâ Catholicâ, ad instructionem animarum, fecit Libros, Tractatus, Epistolas, numero MILLE TRIGINTA: exceptis ijs, qui numerari non possunt, quia nec numerum designauit ipsorum. Verba sunt Possidonij ad finem Indiculi Operum S. Augustini.

QVibus verbis, si nihil addamus, tamen plus dixerimus de sancto Augustino (etsi pro eius dignitate, perpauca) quàm de multis alijs, etiam in DEI Ecclesiâ nobilibus, dici queat. Vtique
cum

cum non modo plurima scripserit, sed & optima: & quod caput est vitâ ipsâ expresserit, quæ scripsit: & calamo quidem fuerit sanctus, sed moribus multo sanctior. Sed vt ad scriptorum infinitam prope multitudinem redeam, occurrit, quòd Didymum Grammaticum refert Suidas vocatum fuisse χαλκέϊνον, quasi Aeneo esset pectore: idque ob hoc solum, quod plurima legisset, plurima scripsisset. Non video, cur dubitemus, Augustinum nostrum eâdem nuncupatione afficere; etsi Aere in Aurum commutato, rectius illum dixerimus χρυσέϊνον. Scripta enim eius, non modo ostendunt Pectoris eius robur, & firmitatem; verum etiam, Auri venam, perpetuò inde manantem.

Nam vt præteream Grammatica, Musica, Dialectica, Rhetorica, Geometrica, Arithmetica, Philosophica: in Dialecticis ostendit Auream Doctrinam: in Polemicis, Aureum scutum, Aureum Verbi DEI Gladium: in omnibus, Aureum ordinem, Auream soliditatem,
Au-

Auream denique linguam, Aureum os.
Inuenias in eius libris quid sit, *Aurum*,
Argentum, *Lapides pretiosos ædificare*: sed
in eius vitâ, ipsam ædificationem, ipfas
Domos Aureas. Docet, Quid sibi velit,
quòd Israëlitæ Auro, Argentoq; Aegy-
ptios spoliarunt: ipse idem, sed multo
generosius fecit, multo utilius. Et quia
parum est, Aurum habere, nisi rectè vta-
ris, docet te vti Auro, nobili illâ senten-
tia, quâ ait: *Esto Dominus Auri, non ser-
uus, quia & Aurum fecit DEVS, & te super
Aurum.* O verè sententia ipsa hæc tua,
Auree Augustine, *super Aurum, & Topa-
zion!* In quâ desino, ne tuo Auro addam
meas paleas.

Obijt Anno Christi 430. 28. Augusti.

S. GER.

S. GERMANVS
 EPISCOPVS, ANTISIODO-
 RENSIS, GALLVS.
 ASSERTIO IVRISPER.

Constantius Presbyter in eius
 vitâ apud Sur. 31. Iulij.

Post auditoria Gallicana, intra Urbem Ro-
mam IVRIS scientiam plenitudini perfe-
ctionis adiecit. Deinde tribunalia Præfe-
ctura PROFESSIONE ADVOCA-
 TIONIS *ornavit.*

SANCTVS fuit hic GERMANVS ve-
 rè germanum in modum. Sanctita-
 tem eius coluerunt Sancti, & qui post il-
 lum, vt S. Patiens, Lugdunensis Episco-
 pus, & S. Censurius, eius in Antisiodo-
 rensi Sede Successor; & qui cum illo, vt
 S. Amator, eius in eâdem Sede Præcef-
 sor, & cælesti monitu, successione an-
 nunciator: itemque B. Hilarius Arela-
 tensis Episcopus, & S. Seuerus Treuiren-
 sis, & Genouefa Virgo Sanctitatis toto
 Orbe, notissimæ.

Talis

Talis igitur Sanctus, DEO iubente, S. Amatore indicante, *Suscipit Sacerdotium inuitus*, inquit Constantius, *coactus, addictus: sed repente mutatur ex omnibus. Deseritur mundi militia, celestis assumitur: seculi pompa calcatur, vxor in sororem ex coniuge mutatur, substantia dispensatur in pauperes, paupertas ambitur.*

Hæc, quamuis magna, rudimenta tantum erant maiorum. Hospitibus eius domus, sine discrimine maiorum, minorumvè patebat: pedes eorum ablucbat, & conuiuium, ipse ieiunus, exhibebat.

In magnâ populorum frequentia, solitudinem, atque eremum ita adamauit, vt nouo inuento vtramque coniungeret, atque excoleret. Audi modum, admirare industriam.

In conspectu Antifiodorensis Oppidi, interposito Icaunâ flumine, Monasterium collocavit: atque hinc, Monachos, Monachus ipse, asceticam sanctitatem, verbo, exemploque edocuit; inde Christianum gregem, ad Christi præcepta

pta

pta seruanda, optimus Pastor assidue hortatus est.

Neque contentus, Monachos, Christianosque excolere tum alia præstitit multa; tum Mamertinum, Idolorum mancipium, ex Gentili Christianum; ex Christiano, sanctum Monachum fecit. Parua loquor, dum in singulis hæreo; Britannorum Insulam Pelagianæ hæreseos pestis inuaserat, & possidebat. Eam sanctus Germanus concionibus, disputationibus, prodigijs diuinitus patratis penitus profligauit; & qui Angli erant, eos Angelos reddidit.

Vis etiam prælia? vis victorias? vis triumphos? Vide. In hos Anglos, & Angelos ab apostatis angelis immissi Saxones, Pictique, infesti cooriuntur: trepidis, & imparibus futuris, adiungit se DEI Sacerdos, non socium modo, sed & Ducem futurum, & Archistrategum. Britannorum multitudo ingens, paulò antè fide Christi susceptâ, Paschalibus ferijs, cælesti lauacro tincta fuerat Quid tum? audi Constantium, *Madidus Baptismate*

ptismate procedit exercitus, — Germanus signifer vniuersos admonet, & prædicit, vt voci suæ vno clamore respondeant — (Ecce tibi iterum Iosue contra Iericho) Alleluia, tertio repetitum Sacerdotes exclamant. Sequitur vna vox omnium, & eleuatum clamore, repercussio aëre, montium inclusa multiplicat. Hostile agmen terrore prosternitur, & ruisse super se, non solum rupes circumdatas, verum etiam ipsam celi machinam, contremiscunt. — Vltionem suam innocens intuetur Exercitus, & victoria præstita otiosus spectator efficitur. — Triumphat Pontifex, hostibus fuis sine sanguine: triumphat Victoria, fide obtenta non viribus. Composita itaque opulentissima Insula securitate multiplici, superatisq; hostibus, vel spiritualibus, vel carne conspicuis (quippe qui vicissent Pelagianistas, & Saxones) cum totius mœroris Regionis, reditum moliuntur. Hoc demum est pugnare, hoc vincere, hoc triumphare.

Nec hoc semel. Hæresin eandem in Angliâ iteratò pullulantem, tandem penitus extirpauit. Et, ne quid minus in patriâ,

patriâ, quàm trans mare, patraret: nomine, & re barbarum Alemannorum Regem Eocharich, Aremoricanum tractum, barbarâ ferociâ, & Exercitu opprimentem, solus ipse obuïam progressus, increpat inter suorum cateruas restitantem: & ad extremum, manu iniectâ freni habenas inuadit, atque in eo loco, vniuersum sistit exercitum.

Et nos hîc sistamus, & cum cælesti Exercitu beatam æternitatem aduentem, votis, precibusque prosequamur.

Id contigit Anno Christiano 435. 31. Iulij.

C. SOL-

C. SOLLIUS SIDONIUS
 APOLLINARIS, GALLVS,
 A Q V I T A N V S.

A S S E R T I O I V R I S P E R .

Iurisperitis illum accenset Epi-
 taphium illis verbis :

Rector militiæ, FORIQVE IVDIX.

DIVINVM DE EIVS SANCTI-
 TATE TESTIMONIUM.

DE hoc Sancto Aruernorum Episco-
 po, alteri item Sancto Episcopo
 credamus, atque eius non modo Autho-
 ritate, & Fide: sed & verbis ad maio-
 rem fidem, atque etiam gratam varieta-
 tem, vtamur. Is est Gregorius Turo-
 nensis, qui in historiâ Francor. (:lib. 2.)
 ita de nostro Beato Iurisperito scriptum
 reliquit.

*Defuncto apud Aruernos Namatio, Episco-
 po, successit Eparchius vir sanctissimus. Quo
 migrãte, SIDONIUS ex Præfecto substituitur,*

vir

vir secundum seculi dignitatem nobilissimus,
& de primis Galliarum Senatoribus: ita ut
sibi filiam Auiti Imperatoris in matrimonio
sociaret. Cum autem esset magnificæ sancti-
tatis, plerumque nesciente coniuge vasa ar-
gentea auferebat à domo, & pauperibus ero-
gabat. Cumq; ad officium Dominicum fuisset
mancipatus, & sanctam ageret in seculo vi-
tam, surrexere contra eum duo Presbyteri,
& ablatâ ei omni potestate à rebus Ecclesie,
arctum ei victum, & tenuem relinquentes,
ad summam eum contumeliam redegere. Sed
non longi temporis spatio inultam eius iniu-
riam diuina voluit sustinere clementia. Nam
vnus ex his, nequissimis, & indignis DEI
Presbyteris, cum ante noctem minatus fuis-
set, eum de Ecclesiâ velle extrahere, signum
ad matutinas audiens fuisse commotum, fer-
uens felle contra Sanctum DEI surrexit, hoc
iniquo corde explere cogitans, quod die præ-
cedente tractauerat. Ingressus autem in se-
cessum suum, dum ventrem purgare nititur,
spiritum exhalauit. Vnde indubitatum est,
non minoris criminis huius reum esse, quam
Arium illum, cui similiter in secessu fuere in-
terna

terna deposita per partes inferiores egesta ;
 quia nec istud sine hæresi potest accipi , vt in
 Ecclesiâ non obediamus Sacerdoti DEI , cui
 ad pascendum oues commissa sunt , & ille se
 ingerat potestati , cui neque à DEO , neque
 ab hominibus aliquid est commissum. Dehinc
 beatus Sacerdos, vno manente adhuc nihilo-
 minus inimico, suæ restituitur potestati.

Factum est autem posthac , vt accedente
 febre , agrotare cepisset : qui rogat suos , vt
 eum in Ecclesiam ferrent. Cumq; illuc inla-
 tus fuisset , conueniebat ad eum multitudo vi-
 rorum , ac mulierum , simulq; etiam & infan-
 tium plangentium , atque dicentium , Cur nos
 deseris , Pastor bone , vel cui nos , quasi orpha-
 nos derelinquis ? Nunquid erit postmodum ,
 qui nos sapientia sale sic condiat , aut ad Do-
 minici nominis timorem , talis prudentia ra-
 tione redarguat ? Hæc , & similia , populis
 cum magno fletu dicentibus , tandem Sacer-
 dos , Spiritu in se Sancto influente , respondit :
 Nolite timere , ô populi , ecce frater meus
 Aprunculus viuit , & ipse erit Sacerdos ve-
 ster. Qui non intelligentes , putabant eum lo-
 qui aliquid in ecstasi. Quo migrante , Presby-
 ter

ter ille nequam, alter ex duobus, qui reman-
serat, protinus omnem facultatem Ecclesie,
tamquam si iam Episcopus esset, inhians cu-
piditate preoccupabat, dicens: Tandem re-
spexit me DEVS, cognoscens me iustiorum
esse SIDONIO, largitusq; est mihi hanc po-
testatem.

Cumq; per totam urbem superbus ferre-
tur, adueniente die Dominico, qui immine-
bat post transitum Sancti viri, preparato
epulo, iussit cunctos ciues in domo Ecclesie in-
uitari: despectisq; senioribus, primus recu-
buit in thoro. Cui oblato pincerna poculo, ait:
Domine mi, vidi somnium, quod si permittis,
edicam. Videbam hac nocte Dominicâ, &
ecce erat domus magna, & in domo erat
thronus positus, in quo quasi Iudex residebat,
cunctis potestate præstantior: cui assistebant
multi Sacerdotum in albis vestibus: sed &
promiscua populorum turba, valdè innumera-
biles. Verùm cum hac trepidus contempla-
rer, conspicio eminus inter eos Beatum asta-
re SIDONIUM, & cum Presbytero illo tibi
carissimo, qui ante hos paucos annos de hoc
mundo migravit, attentè litigantem: quo
deuicto,

deuictō, iubet Rex, vt in imis carceris angustijs retrudatur. Ablatoq; isto, contra te iterum suggerit, dicens: Te in eo scelere. propter quod ille prior damnatus fuerat, fuisse participem. Verūm vbi Iudex, quem ad te transmitteret, sollicitè cepit inquirere, ego me inter reliquos occulere cepi, & à tergo statui, tractans apud memetipsum, ne fortè qui notus sum homini mittar.

Dum hac mecum tacitus voluerem amotis omnibus, remansi solus in publico: vocatusq; à Iudice, propius accedo. Cuius virtutem, atque splendorem contuens, cepi hebes effectus, titubare præ metu. Et ille: Ne timeas, puer, inquit, sed vade, dic Presbytero illi, Veni ad respondendam causam, quia SIDONIUS te accersiri deprecatus est. Tu verò ne moram facias, ad eundem, quia suborandi (:malim legere, Turandi:) testificatione mihi præcepit Rex ille, tibi hac loqui, dicens: Si tacueris, morte pessimâ morieris. Hac eo loquente, exterritus Presbyter, elapso de manu calice, reddidit spiritū, ac de recubitu ablatus, mortuus sepulturæ mandatus est, possessurus infernum cum satellite suo.

Hactē-

Haftenus ex Gregorio Turonensi illustre de sanctitate nostri SIDONII testimonium. Cui, quo maior fides sit, astipulatur Chronicon Comitum Andegauenfium illis verbis:

SIDONIUS Aruernensis Episcopus sub Theodorico Iuniore claret. Hunc duo Presbyteri arcebant. Sed vnus eum eiecturus, emisit interna per posteriora: alter, eo mortuo, dum in locum Episcopi, ad Ecclesiam sedet, pincernâ narrante visionem, id est, quod eum SIDONIUS vocabat ad iudicium ante Iudicem, mortuus est.

Sed ne quis queratur, de tanto viro solum illud testimonium, quantumuis Diuinum, afferri: visum est eius Epitaphium hic integrum describere, vt Claromonte in Aruerniâ legitur: vbi Episcopus fuit: ex quo totius Vitæ velut Epitomen liceat colligere. In Editione Operum SIDONII Io. de VVouweren Parisiensi, anni 1598. ita ad verbum habet, non sine mendis, vt videtur, in postremis Versiculis.

C. SOL-

C. SOLLI MODESTI
SIDONII APOLLINARIS
Epitaphium.

SANCTIS contiguus, sacroq; patri
Vixit sic meritis, APOLLINARIS,
Illustris titulis, potens honore,
Rector militia, FORIQUE IVDIX,
Mundi inter tumidas quietus undas.
Causarum moderans subinde motus,
Leges barbarico dedit furori.
Discordantibus inter arma regnis,
Pacem concilio reduxit amplo.
Hæc inter tamen & philosophando
Scripsit perpetuis habenda seclis.
Et post talia dona gratiarum,
Summi Pontificis sedens cathedram,
Mundanos soboli refudit actus.
Quisq; hic dum lachrymis DEVM rogabis,
Dextrum funde preces super sepulchrum,
Nulli incognitus, & legendus orbi.
Illic SIDONIUS tibi inuocatur.

XII. Kal. Septemb. Zenone Imp.

Floruit Anno Christi 480.

E

BOE-

BOETIUS
 CONSUL, ET MARTYR,
 ROMANVS.

ASSERTIO IURISPER.

Procopius Belli Goth. lib. i.

*Philosophia supra ceteros, & AEQVITA-
 TI studuit.*

Ipse Boëtius, lib. i. de
 Consol. Phil.

*Meministi (Philosophiam alloquitur) vni-
 uersi innocentiam Senatus, quãtã mei pe-
 riculi securitate DEFENDERIM. LO-
 quitur de Defensione quæ in FORO,
 & IURE fit.*

SEd quid ego probare conor, Boëtium
 fuisse Iurisperitum? ipsa Iurispruden-
 tia, si tota periisset, in solo Boëtio repe-
 riri posset, aut ab ipso solo à mortuis ex-
 citari. Itaque alia potius ex eius Vitã,
 Eruditione, Virtutibus, non tam dica-
 mus, quàm libemus, & maximè ex ip-
 siusmet Boëtij libris hauriamus: quo-
 niam

niam neque est, qui eius res accuratius sciat; neque qui narret fidelius. Igitur lib. I. de Consol. Phil. eius sunt inter alia, ista:

Tu mihi, & qui te Sapientium mentibus inseruit DEVS, estis conscj, nullum me ad Magistratum, nisi commune bonorum omniũ studium detulisse. Inde cum improbis graues, inexorabilesq; discordias fuere, & (quod Conscientia libertas habet) pro tuendo IVRE, spreta potentiorum semper offensio. — Quoties miseros, quos infinitis calumnijs, impunita barbarorum semper auaritia vexabat, obiecta periculis auctoritate protexi? Nunquam me à IVRE ad iniuriam quisquam detraxit. — Cum acerba famis tempore, grauis, atque inexplicabilis indicta coemptio, profligatur a inopia Campaniam Prouinciam videretur; certamẽ aduersus Praefectum Praetorj, communis commodi ratione suscepti; Rege cognoscente contendi: & ne coemptio exigeretur, euici. Adelte, Iurisperiti: hunc spectate, hunc tamquam nobile Exemplar, vobis proponite imitandum. Habetis, quã ratione Iurisprudentiam vestram

stram rectè, & Christianè impendatis. Sed plura de ipso, ab ipso audite.

Paulinum Consulare virum, cuius opes Palatini Canes iam spe, atque ambitione deuorassent, ab ipsis hiantium faucibus retraxi. Ne Albinum, Consulare virum præiudicata accusationis poena corripere, odijs me Cypriani delatoris opposui.

Magnæ omnino virtutes istæ, & quas Theologi Heroïcas vocare solent. Visne etiam aliquid de tanti viri Eruditione? Accipe ab impio Rege Theodorico, qui antequam in hunc Martyrem sæuisset, ita ad illum scribebat, apud Cassiodorum, lib. 1. Epist. 45.

Hoc te multâ eruditione saginatum ita nosse didicimus, vt artes, quas exercent vulgariter nescientes in ipso disciplinarum fonte potaueris. Sic enim Atheniensium Scholas, longè positus introisti: sic palliatorum choris miscuisti togam, vt Græcorum dogmata doctrinam feceris esse Romanam.— Translationibus tuis Pythagoras Musicus, Ptolemæus Astronomus leguntur Itali: Nicomachus, Arithmeticus, Geometricus Euclides audiuntur

tur

tur Ausonij : Plato Theologus, Aristoteles Logicus Quirinali voce disceptant : Mechanicum etiam Archimedem, Latialem siculis reddidisti. Et quasunque disciplinas, vel artes fecunda Græcia per singulos viros edidit, te vno authore, patrio sermone Roma suscepit. Quos tantâ verborum luculentiam reddidisti claros, tantâ linguæ proprietate conspicuos, vt potuissent & illi opus tuum præferre, si vtrumque didicissent.

Nihil dicit hic Rex de Boëtij sacrâ Eruditione, quæ in eo fuit vel maxima. Itaque dum carcere propter virtutem teneretur, scripsit & nobiles illos de *Consolatione Philosophiæ*, Libros, & de *SS. Trinitate*, vt alia omittam.

Mortem potius magni huius Senatoris audiamus, si tamen mori potuit homo immortalis. Mortuus planè est, sed morte pretiosâ in conspectu Domini, cuiusmodi esse solet *Mors Sanctorum eius*. Hâc etiam alienis verbis narrabo, ne quis de meo aliquid me addidisse existimet, cum tam stupenda audierit. Igitur ita Iulius Martianus in Boëtij Vitâ.

Ticini incola semper à maioribus traditum constanter asseuerant, Seuerinum, cum regius spiculator letale vulnus intulisset, vtrâque manu diuulsum caput sustinuisse: interrogatumq; à quonam se percussum existimaret? Ab impijs respondisse. Atque ita cum in vicinum templum venisset; & flexis genibus ante Altare SACRA PERCEPISSET; post paullulum expirasse. Extinctus DIVINOS HONORES à nostris consecutus est, quod PRO CATHOLICIS, CONTRA PERFIDIAM ARII, MORTEM SVSTINVERIT.

Obijt Anno Christi 526.

SYM-

SYMMACHVS
 CONSVL, ET MARTYR,
 ROMANVS.
 ASSERTIO IURISPER.

Procopius, Belli Goth. lib. i.

*Philosophia supra ceteros, & AEQVITA-
 TI studuit.*

Hic ille est Symmachus IURISCON-
 SVLTORVM decus, ille Martyr,
 Boëtij Iuriconsulti, & Martyris Socer,
 tum ab alijs laudatissimis Viris; tum ab
 ipso genero Boëtio magnificè commen-
 datus. Boëtij iam commendationem,
 tamquam domesticam, omittamus. A-
 liorum de ipso testimonia hoc breuif-
 simum ipsius elogium nobis potius con-
 ficiant. Ad hunc igitur Librum suum de
 Ponderibus, & Mensuris Priscianus Cæ-
 sariensis misit, quem ita exorsus est:

*Omni te, Symmache, nobilitatis splendore
 celebratum, ac omni naturæ munere præstan-
 tem, omni virtutis luce fulgentem: studijs
 etiam optimarum artium, disciplinarumq;*

E 4

floren-

florentem, iustissimèq; prospera fortuna meritis vita probantem, fama quidem antea nobis absentem, venerabilem faciebat: nunc autem presentem, veritas supergressa laudes praedicationis ostendit. Mediocritatis enim altissima, quâ superbia calcas tumores, & pietatis ponderibus gravissimis superas omnia.

Ennodius porrò, Romanos Ciues clarissimos enumerans, & Festum Symmacho iungens, de ijs ita scribit:

Festus, & Symmachus, omnium disciplinarum materia, & constantes formâ Sapientia, de Vrbe sacratissimâ non recedunt. In ipsis est nobilis Curia Principatus: quos vidisse, erudiri est. Non apud eos sermo de ludicris, nec pantomimorum vix cognoscenda commemoratio. Isti auram popularem, per pudoris detrimenta non cupiunt; contenti re-ctis magis placere, quàm plurimis. Sortiuntur de innocenti actione testimonium.

Audi & Procopium lib. i. de Bello Gothico, qui indignissimam eius necem, à tyranno Theodorico illatam, ita describit.

*Symmachus, & huius gener Boëtius, à
suis*

suis maioribus gentis nobilitatem adepti, inter Romanos, & Senatorios viros, principes erant, & Consulatus utriusque dignitate perfuncti, Philosophia supra ceteros, & aequitatem studuerunt: multisque tam Civium quam externorum inopia succurendo salutiferunt. Hi postquam ad ingentem gloriam evasere, deterrimos quosque in sui invidiam concitarunt. Nam his delatoribus Theodoricus Rex persuasus, Symmachum, Boetiumque perinde ac res novantes occidit, eorumque bona omnia publicavit. Vide, an dubitari possit, hosce verè esse Martyres, qui pro Iustitiâ sanguinem fuderint, vitamque adeò ipsam. Sed si quid dubij esset, id sustulit incorruptus Iudex, & ultor DEVS. Pergit Procopius:

Sed paucis post diebus, coenanti sibi (Theodorico tyranno) cum miræ magnitudinis piscis ministri decoctum caput apposuissent, Symmachi nuper occisi caput, illi est visum, præfixis, & extantibus inferiore in labro dentibus, & toruè intuentibus oculis, furibundè sibi, & acerbè comminari. Unde monstri novitate territus, membrisque præter modum

tremebundus, & rigens, in cubiculum statim citato gradu secessit: identidemq; iubendo, togarum ut sibi vim magnam ingererent, lecto decubuit, & parumper quieuit. Elpidio deinde medico, omnibus, quemadmodum accidissent, diligentius explicatis, in Symmachum, Boëtiumq; à se scelus patratum deflebat. Quo denique deplorato ex acceptâ calamitate, dolore ingenti affectus, haud longè post moritur. Ista Procopius. Magna planè sunt ista. Sed quod est omnium maximum audiamus à Pontifice Maximo, Gregorio Magno: qui in Dialogis suis, lib. 4. cap. 30. Iulianum Defensorem narrantem audiuerat, quæ ego hic totidem verbis ponam, vel potius verba ponam Solitarij cuiusdam magnæ virtutis (ut illum S. Gregorius vocat) quæ pater foci illius Defensoris ex ipsomet Viro DEI audierat. Sunt ista:

Mortuus est Rex Theodoricus: nam besterno die horâ nonâ, inter Iohannem Papam, & Symmachum Patricium, discinctus, & discalceatus, & vinctis manibus deductus, in hanc vicinam Vulcani ollam iactatus est.

Vera

Veracem fuisse narrationem, inde colligit Sanctus Pontifex, quod cum procul abesset Solitarius ille à Rege Theodorico (quippe in Insulâ Lypari habitabat) non nisi diuinitus eodem die, quo contigit, eius mortem rescire potuit.

Sed quænam illa Vulcani olla? Audi ipsum Theodoricum Regem, dum homicidam quemdam, in eam Insulam deportari iubet, sic eam describentem, apud Cassiodorum lib. 3. c. 48. *Ardet continuò inter vndas medias, montis quantitas indefectâ. — Potentia siquidem diuina, sic de contrarijs rebus miraculum facit esse perpetuum, vt palam consumpta, occultissimis instauret augmētis.* Huc homicidam mittit: Homicida Rex ipse eodem missus est.

Obijt Anno Christi 526.

§.

S. EBRULPHVS
ABBAS, GALLVS.

ASSERTIO IVRISPER.

Vita antiquitus Gallicè
conscripta.

*Childebertus Rex, eius nominis primus, eum
creavit Magistrum Libellorum Supplicum:
eratq; Orator facundissimus, aptissimus
CAVSIS AGENDIS inter Aulicos.*

TAntus cum esset Ebrulphus in Au-
lâ Regis magni, multo maior euasit
in Aulâ Regis Maximi; Cuius vt audiuit
diuinam illam vocem: *Qui vult venire
post me, abneget semetipsum, & tollat cru-
cem suam, & sequatur me: protinus eam re-
gulam sibi sequendam putauit.* Itaque pa-
rentibus ortus, non modò illultribus,
sed & copiosis: cùm etiam vxorem ha-
beret pari nobilitate, & opibus: vxorem
quidem sanctis Christi ancillis, volen-
tem commendauit; opes verò in egenos
vniuersas erogauit.

Tum

Tum liber, & expeditus, eremum petens cum socijs aliquot, deducente DEI Angelo, in locum venit, situ quidem asperum, & horridum, sed crySTALLINIS fontibus irriguum. Ibi, cum tuguriola aliquot, arborum ramis, & cespite contruxisset; & vni DEO, salutique suæ vacarent: quanto magis latere peroptabant, tanto maiores ad eos concursus fiebant, Christianarum virtutum odore alliciente.

Itaque qui ignotum viuere se posse sperauerat; postulantibus tot fidelium cœtibus, ne talenta sibi concredita abscondere videretur, eò deuenit, vt quindecim Monasteria extrueret, & regeret: in quibus non tantum viri; sed & sacrae Virgines angelicam inter homines vitã ante exutam mortalitatem, ducebant. Omnino cellulae mille, quingentę fuisse scribuntur.

Poteram hic longum texere virtutum eius catalogum: poteram Miraculorum (in quibus illud ad æternam memoriam illustre, Quod cum ex eius alumnis v-

nus

nus, non perceptâ Eucharistiâ defunctus esset; eatenus illi vitam restituit, dum diuino illo viatico muniretur) sed solitæ breuitatis memor, de extremo vitæ eius actu, illud solum dicam, Languebat, deficiente natura Senex octogenarius: & forte Christi, ad quem anhelabat, amore magis languebat. Afferebat ad eum pro se quisque vel cibi, vel portionis, quod afflictum recreare posse existimabat: at ille, reiectis omnibus, ipsos septem, & quadraginta dies, solo Christi sanctissimo Corpore, & sanguine refocillatus, transegit: cum interea non cessaret pro more, fratres suos diuinis monitis confirmare.

Verus hîc, vti semper sermo tuus, Christe, Veritas æterna, quo dixisti, Ministros tuos, non modo æqualia; sed maiora etiâ facturos, ijs, quæ tu Omnipotens patraisti. Quadraginta dies sine corporeâ escâ aliquando in deserto vixeras: Ebrulphus tu^o ad hûc numerû, septenos addidit. At tu illi infinitas beatitudinis æternitates.

Ad illas migravit anno Christi 525. 29. Decemb.
Hæc ex Vitâ quæ apud Surium, 29. Decemb.

AURELIUS CASSIODORVS, CONSVL,
ROMANVS.

ASSERTIO IVRISPER.

Theodoricus Rex, lib. 1. Variarum Cassiod. Epist. 4. ad Senatum Rom.

*Vixit tantâ cōtinentiâ, vt AEQVITATEM
& INSTRVERET monitis, & doceret
exemplis.*

ALloquar te, Magne Cassiodore in huius modici Elogij principio, ijs verbis quibus allocutus te est tuus Rex, Theodoricus, cum te ad Comitatum euocaret. *Conuenit etiam te requiri, qui nostra fecisti eximie tempora predicari. Ornasti conscientia integritate Palatia: dedisti populis altam quietem. Hinc omnibus factus notior: quia multi te positum in potestate nesciunt; presentati autem tribunalibus, IUDICEM sine aliquo damni terrore viderunt: pretiosior factus cunctis, quia nullo premio vendebaris. Quis talem non desideret videre, cui nos publice constat gratiam contulisse?*
Nam

Nam qui alterum reprimere conati sumus, te etiam Palatio teste, laudauimus.

Hæc Regi de te credere debemus, Cassiodore Palatium pro teste producenti, qui vitâ, & factis Palatio te maiorem ostendisti, dum Palatium ipsum sancto Monasterio commutasti: memor illius: *Nolite confidere in Principibus; magisque probans abiectiorem in Domo DEI tui, quam habitare in Tabernaculis peccatorum.*

In eo Monasterio, facile credi potest, quàm sanctè vixeris, quæ vitâ, & Scriptis docueris, qui in vitâ Aulicâ & Senatoriâ, *in medio nationis prauæ*, tam fueris incorruptus. Regem paulò antè de te loquentem audiui: te ipsum iam potius audiamus, tanto Regem maiorem, quanto te abijcis magis. Audi illum, Lector, Præfectum Prætorio factum, ad Iohannem Roman. Pontificem, scribentem, lib. xi. Epist. ii.

Supplicandum vobis est, Beatissime Pater, vt letitiam, quam per vos, DEO largiente percepimus, custodiri nobis vestris orationibus

bus

bus sentiamus. — Cælestis princeps mihi filio vestro intelligentiæ sensus aperiat, ut quæ verè sunt utilia, sequar, quæ vitanda, refugiam: Vigor ille rationabilis animæ nobis consilium præstet; facies veritatis albescat; ne mentem nostram innubilet caligo corporea. Sequamur quod intus est, ne foris à nobis simus: instruat, quod de verâ sapientiâ sapit: illuminet, quod cælesti claritate resplendet. Talem denique IUDICEM excipiat publicus actus, qualem Filium Catholica mittit Ecclesia. — Monete, quæ sunt gerenda sollicitè: benè agere vel correptus exopto; quia difficilius errat ovis, quæ voces desiderat audire Pastoris. — Sum quidem IVDIX Palatinus: sed vester non desinam esse discipulus.

O verè Humilitatis Magister! ô verè Christi Discipulus, dū eius Vicarij adeò impensè vult esse Discipulus! Quàm benè meminit, & amat illud, *Qui se humiliat, exaltabitur!*

Concludo verbis celeberrimi Anna-
lium Scriptoris Baronij, Christi Anno
562. *Qui vegetiorem et aetatem in optimâ regni
guber-*

114

SS. IVRISPER. L.

*gubernatione vtiliter, honorificèq; consum-
sit; nec in decrepitâ senectute, labores, ad res
diuinas conuersos, vel minimum intermit-
tens, in suo Monasterio tandem sancto sine
quieuit.*

Nempe Anno Christi 562.

SAN-

SANCTVS GREGORIVS
MAGNVS, PAPA,
ET CONFESSOR,
Romanus.

ASSERTIO IVRISPER.

Iohannes Diaconus, Vitæ S.

Gregor. lib. 1. cap. 4.

*Conuerſionis ſue gratiam protrahens, tutius
ſe Chriſto ſamulaturum putauit, ſi ſub
PRAETORIS VRBANI habitu mun-
do ſpecietenus deſeruiret,*

Ipe S. Gregorius VRBANA PRAEFECTURA ſe functum teſtatur lib. 3.
Epift. 2.

Loquatur Orbis Vniuerſus Virtutes,
& Immortalia Opera huius mortalis
Angeli, & immortalis hominis.

Loquantur tota Monaſteria, quæ fundauit,
quibus præfuit, quæ Legibus optimis,
& melioribus Exemplis, tēperauit.

Loquantur Legationes, quas obiuit:
Hæretici, quos reuicit, quos conuertit:
Epifcopi, & totę Eccleſię, quas correxit.

Loqua-

Loquatur Pontificatus, quem inuitus, & diuinitus coactus, suscepit, sanctitate illustrauit, summâ prudentiâ gessit, pari constantia defendit.

Loquantur Concilia, & Synodi, quas congregauit, quibus per suos Legatos præfuit, quas confirmauit, quarum Decreta accuratè seruari curauit.

Loquatur, & deprædicet Orbis terræ Caput, Roma, cui litterarum studia, mores Christianos, virtutes reduxit.

Loquatur præ omnibus Romana Ecclesia, omnium Ecclesiarum Mater, & Magistra, hunc Patrem hunc Magistrum nacta: qui eam antiquæ dignitati restituit, & talem, qualis sub Apostolis ipsis prima floruerat.

Loquantur nihilominus adiuncti huic Ecclesiæ tot populi, ac in primis Saxones Angli, huius Angeli operâ, ipsi Angeli facti.

Loquantur peruicaces anathemate percussi; & sic defuncti, anathemate post mortem soluti.

Loquantur Pueri Ethnici, magno ære
ad

S. GREGORIUS MAGNVS. 117
ad hoc emti, vt Christianis doctrinis
imbuerentur, Christo renascerentur,
Christo viuerent, & in Christo more-
rentur.

Loquantur & perfidi Iudæi, Christo
adiuncti, impietate, & pecuniarijs pen-
sionibus liberati.

Loquantur Xenodochia ab eo erecta,
optimis legibus constituta, redditu an-
nuo liberalissimo dotata, optimis Re-
ctoribus subiecta.

Loquantur Eleemosinæ publicæ, pri-
uatæ, quibus omni hominum generi,
munificentiam Regiam prospectum.

Loquatur Mensa ipsa Gregorij, non
magis Gregorij quàm Pauperum, quos
ille secum adhibebat; loquantur hi ipsi
pauperes: sed inter eos loquatur cum
Pauperibus aliquando admissus Angelus.

Loquatur præ omnibus (cuius virtute
& gratia, hæc omnia patrabat magnus
hic Pontifex) Christus IESVS ad ipsam
eandem mensam & ipse pasci dignatus.

Nos verò impares minimæ eius actio-
ni exponendæ, fileamus.

Vt

Vt tamen habeant Iurisperi, quibus potissimum hæc scribimus, quo zelo arderet hic magnus Iurisperitus Iustitiæ, etiam Vindicantis, refero breuissimè historiam, quam de eo affert Io. Diaconus, lib. 2. cap. 43. eamque de Iudice, Iuris non nimium amante. Is cum ob relictam Coniugem à S. Pontifice, æquitatis amantissimo, communionem priuatus fuisset: consultis Magis, id obtinuit, vt cum ad stationem ipse Pontifex eques proficisceretur, immisso Cacodæmone ad eò eius quadrupes vexaretur, vt nec à Sessore, nec à famulatio, iam cohiberi posset. Tunc Gregorius, inquit Diaconus, reuelante Spiritu sancto, Dæmoniacam immisionem cognoscens, facto crucis signaculo, tam caballum à præsentis rabie liberauit, quàm Maleficos perpetuâ cæcitate multauit. Quos reatum suum, suggestionem incesti Iudicis, confitentes; ac postmodum ad sacri baptismatis gratiam venientes, luminibus quidem, ne Magiam relegerent, reddere noluit: eos tamen Ecclesiasticâ stipe nutriri præcepit.

Obijt Anno Christi 604. 12. Martij.

S.

S. IOHANNES DAMASCENVS, PRESBYTER
ET CONFESSOR, SYRVS,
Damascenus.

ASSERTIO IVRISPER.

Ioannes Patriarcha Hierosolymitanus,
in Damasceni Vita.

*Sarracenorum Dux Iohannem inter primos
CONSILIARIOS constituit. Iterum
ibid. Esto posthac PRIMVS A CON-
SILIIS nostri Principatus, & absque
CONSILIO, requisitioneq; tua prauia,
nihil agetur.*

HVnc Ioannem Chrysooram dictum
fuisse testatur Theophanes, quòd
merum *Aurum* ex eius vitâ, scriptisque,
tamquam è clarissimis Fontibus, efflue-
ret. Auitum ei cognomen erat *Mansur*,
quod vernaculâ voce *Redemptum* inter-
pretari licet. Cæterum vulgò, *Damascenus*
à *Damasco* Patriâ vocitatus est.

Hic igitur natus, vbi Apostolus in
Christo renatus, & ex Saulo, Paulus fa-
ctus

Etus: ibi vterque cælesti Philosophiâ instructus, & ille huius æmulator egregius, tamquam si illi peculiariter ab isto dictum esset illud: *Imitator meus esto, sicut & ego Christi.* Neque errare mihi videor, si dicam à Magno Gentium Doctore illi Præceptorem missum, *Cosmam* illum, admirabilem Ascetam, à quo & morum sanctitatem, & scientiarum omnium consummatam Encyclopædiam, tenerioribus adhuc annis, pleno pectore avidus hauriret.

Ab hoc Cosmâ, vt Paulus ab Ananiâ, institutus Ioannes Damasci, & Damascenis suis, & Orbi vniuerso euasit tamquam alter Doctor Gentium. Telles diuini illi libri, quos de Fide Orthodoxa edidit: quos etsi rectè inchoat ab illa dilecti Discipuli diuina sententia, *DEVM nemo vidit vnquam*: ita tamen in ijs loquitur, vt ipsi singulariter illud cõuenire videatur, quod mox adiungit Ioannes, *Vnigenitus Filius, qui est in sinu Patris, ipse enarrauit.* Et quidem etiam illud rectè, In DEO quædam esse ἀόρατα, quædam

quædam ῥῆρα: ipsi tamen Damasceno, si fas dicere, nihil ἀπῆρτον fuisse videtur, sed omnia nota, omnia *effabilia*, quantum in hominis mentē, hâc adhuc mortalitate circumfusam, cadere potest. Liceat & ex alijs eius operibus immortalitate dignissimis, testimonia alia haurire, si cui vacet, & lubeat; maximè ex eo, quod scripsit de Diuino, & verè Angelico Cantico TRISAGIO, & ex *Historiâ* illâ Mysteriosâ de *Barlaam & Iosaphat*: qui partus ab alio ingenio, quàm beatissimi Damasceni, prodire non potuit. Et quidem de eius scriptis tantillum haussisse sufficiat. Accipe iam tantundem de eiusdem Vitâ, id est, guttam ex Oceano.

Pro Sacris Imaginibus, earumque veneratione, hic venerandus, cum tam solidè, & sapienter, quam apertè & clarè scripsisset: lumen tantum non ferens obscœnus ille vespertilio, Leo Isaurius Imperator, verè crudelitate leo, ac sic monstrum è vespertilione, & Leone mixtum: vide, quemadmodum cœlesti igne accensam facē, extinguere aggressus sit.

F

Mit-

Mittit ad Sarracenorum Principem, (cui à Consilijs Iohannes erat) epistolam, tamquam à Iohanne ad ipsum Leonem datam; quà se Ciuitatis, Principatus, & Domini sui proditorem profitebatur, si Imperator eo vti vellet. Ea epistola, etsi ab improbo scriba, improbioris Domini iussu, assimilato Iohannis caractere cōficta erat: tamen præpropere credulus Sarracenus Iohanni dexteram, quæ tantum nefas ausa esset, amputari iubet, ne quicquam DEVM, hominesque testanti, ac tempus modicum, innocentiae suæ ostendendæ, flebiliter postulanti. Verum cum non audiretur, hoc saltē iam truncatus rogat, vt manus, quæ ad ludibrium, & exemplū in foro, triste spectaculum, pendebat, sibi remittatur. Redditam coram Deiparæ Imagine, exanimem, & exanguem expandit: brachio restitui, & reconnecti rogat, & Diuâ in somnis assistente, momento obtinet. Hæc illa dextera est, quæ immortalia illa volumina conscripsit, quæ antè memorauimus: ac in primis Magnæ Matris Virginis laudes, &

&

& debitâ sacris Imaginibus venerationē.

Iam Asceta factus, quis enarret, quæ exhibuerit Humilitatis, Obedientiæ, Caritatis, Silentij, aliarumque virtutum exempla? Hoc vnum habe, in quo desinam. Iussit aliquando eius Magister magnum corbium numerum (erat ea textura Monachis tum familiaris) Damascum à Iohanne deferri, ibique vnum exponi, neq; aliter distrahi, quam præscripto pretio; id erat duplum, supra fas, moremque. Lætus Damascum Iohannes petit; corbes exponit: sed pro pecuniâ irrationem refert, & conuitia ab indignantibus, aut stoliditatem ridentibus.

Erat Iohannes vultu pallido, & ab ieiunijs exsucco, & exangui: vestitu obsoleto, & lacero. Agnitus tamen à quodam curiosius intuente, & considerante; ac simul reputante, quo semet abijceret, ille, non multò antè eadem in Vrbe tam inclytus; admiratione in miserationem versâ, sportulas omnes tanti, quanti indicabantur, coëmit, Iohannemque ad Magistrum, gratulabundum dimisit.

Floruit Anno Christi 725. Obijt 6. Maij.

S. HVBERTVS

I. EPISCOPVS LEODIENSIS,
GALLVS, AQVITANVS.

ASSERTIO IVRISPER.

Antiquus Author vitæ Sancti
HVBERTI parte I. C. I.

HVBERTVS erat COMES PALATII.

Hic paulum herendum, Lector ami-
ce, vt tibi explicem, quâ ratione,
Comitem esse Palatij secum trahat, Esse
IVRISCONSULTVM. Hauriam aliquid
ex ijs, quæ ipse scripsi in Notis meis ad
illud, cap. I. n. 17. vbi ita aio:

Hi Comites in Galliâ esse solebant
IUDICES Ordinarij. Itaque Gregorius
Turonensis, de S. Nicetio agens, Ar-
mentarium Comitem ait, *Lugdunensem*
Vrbem POTESTATE IVDICIARIA gu-
bernasse. Carolus Magnus in Capitulari,
lib. 4. cap. 5. vetat, *Comitem de IUSTI-*
TIA FACIENDA se excusare; iubetque
vt SCABINOS suos habeat. Vide idem
Capitul.

Capitul. lib.2. cap.6. Hæc æquo, & erudito homini cuius sufficient, vt S. HVBERTVM, PALATII COMITEM IVRISCONSULTVM fuisse, sibi persuadeat.

Iam, de eius Vitâ, Sanctitate, Virtutibus, quid ego hic multis agam, cum totam eius Historiam volumine satis amplo, ante plures annos ediderim? Inde petat, cui lubebit. Quia tamen liber ille non omnibus ad manum est: pauca, & strictim ista indico:

S. HVBERTVS nobilissimâ stirpe editus, (quippe Parente utroque è Regio Francorum sanguine, longâ serie propagato) condigno studio, & ab illis, & à sanctissimâ Matronâ Odâ, amitâ suâ, ad pietatem educatus est. Vix adoleuerat, cum truculenti illius Ebroini tyrannidem fugiens, in Austrasiam, ad cognatum Principem Pipinum venit.

Venationi dum operam dat, Crucifixi inter cerui cornua, prodigioso conspectu recreatus, & sermone instructus, Lambertum Sanctum Pontificem adit; à

quo in alium virum, DEO intus operante mutatus: nihil prius habuit, quàm vt à se pœnas exigeret ob vitam superiorem, iuuenili licentiâ, minus ex pietate actam.

Tum eodem Numine instigante, Romam petijt, Principum Apostolorum sacra pignora veneraturus. Ibi de cari Magistri Lamberti pretiosâ morte diuinitus admonitus & ipse, & Pontifex S. Sergius, piam altercationem ineunt; dum HVBERTVM Sergius Tungrensem Episcopum esse iubet, HVBERTVS indignum se eo fastigio clamitans, oblatam dignitatem refugit. Litem diremit DEI Angelus, Pontificalia Martyris Lamberti & indumenta, & ornamenta afferens: diremit & DEI Mater, prodigiosam illam stolam mittens, quæ hodieque, post octo seculorum volumina, post quotidianos ferè forficis morsus (vtar S. Paulini verbis, dum de Christi Cruce loquitur) *In materiâ insensatâ vim viuam tenens; ita ex illo tempore, innumeris penè quotidie hominum votis, lignum suum*
(byssum,

(byssum, aurumvè suum) *commodat, vt detrimenta non sentiat, & quasi intacta permaneat, quotidie diuiduam sumentibus; & semper totam venerantibus.*

Sed hæc pluribus, & explicatius mihi scripta sunt in Historiâ.

Redit cum Stolâ sanctâ Episcopus HVBERTVS, & Vitam verè Episcopalem agit; id est Virtutibus eo gradu dignis coruscantem; quas hîc non attingam, ne longius, vel inuitus abripiar.

Post annos vitæ ferè 72. Episcopatus 31. sanctissimè moritur Christi Domini anno 727.

Eum Miracula, & diuinitus patrata Prodigia ita toto orbe celebrem reddiderunt, vt perpetuo eius, ac multiplici cultu, ex eo tempore, multifariam propagato, vel parum Christianus censeatur, qui ad solum HVBERTI auditum nomen, non tangatur religione: vel planè idiota, qui illud, eiusque gloriam ignoret.

Obijt Anno Christi 727. 3. Nouemb.

B. GODEGRANDVS
EPISCOPVS METENSIS,
GALLVS, LEODIENSIS.

ASSERTIO IVRISPER.

Molanus in Natalib. SS. Belgij,
die 6. Martij ex Vitâ
B. Godegrandi.

*Carolus Martellus eum in Aulam vocavit, &
à CONSILIIS suis esse iussit: in quâ fun-
ctione, se Clericorum, & Monachorum
Patronum, & ADVOCATVM præbuit.*

PAUCA de hoc B. Godegrando (alij Gro-
dogandum vocant) mihi legere conti-
git: sed in quibus multę eminent, & ma-
gnę virtutes.

Ei pater Illustris Comes Sigramnus :
mater, Landrada, Pipini Maioris neptis,
Caroli Martelli filia. Totâ vitâ pietati;
adolescens litteris operam nauavit: in
vtrisque plurimum profecit. Prima rudi-
menta inter Ascetas Monasterij S. Tru-
donis posuit: extremam manum Me-

tæ (nota, & nobilis vrbs est) imposuerunt.

Eum ex Hasbaniâ oriundum, paternis opibus opulentissimum, Episcopum sibi Metensis Clerus legit: quem sacrum Magistratum etsi sedulus obibat: nihilo secius Palatij Princeps, Galliæ totius Dux, & CONSILIARIUS porro erat. Ei Stephanus Pontifex (quem Godegrandus in Galliam deduxit) non modo Pallium, Archiepiscoporum gestamen, concessit; sed & per totas Gallias, Episcopos initiandi potestatem. Pater pauperum audiebat: Ecclesiam suam Metensem tum redditibus annuis auxit, ditavitque: tum optimis præceptis imbuuit, additis sanctæ potissimum vitæ suæ exemplis.

Quinetiam Canonicos intra eadem tecta coactos, Religiosorum more, simul viuere instituit. Eiusdem Ecclesiæ interioris Sanctuarium, regio splendore ædificauit, ornauitque.

Duo Monasteria extruxit, & opulentâ dote constabiliuit.

F 5

Itc-

Iterum Romã profectus, Paulo Pontifice, tria Sanctorum Corpora ab eo obtinuit, secumque in Galliam reuexit, Gorgonij, Naboris, & Nazarij.

Inter hæc, sui contemtor egregius, habitu vilissimo utebatur; sic, vt qui aliunde non nôsset, ex habitu non agnosceret: imo qui satis nôsset, abiecto circumdatum schemate, penè ignoraret.

Horrido cilicio, ac perpetuo ieiunio corpus spiritui subditum premebat.

Denique, *Fuit mitior columba, (verba sunt Authoris) clementior agno, innocentior vitulo.*

Vitam hanc desijt Anno Christi, DEI-Hominis 765. & beatiorem, virtutum suarum dignum præmium, inchoauit. 6. Martij.

S. CA-

S. CAROLVS MAGNVS
IMPERATOR,
GALLVS.

ASSERTIO IURISPER.

Eginardus in vita Caroli
Magni.

*Si Comes Palatij litem aliquam esse diceret,
quæ sine eius iussu definiri non posset; sta-
tim litigantes introducere iussit, & velu-
ti pro TRIBVNALI sedens LITE CO-
GNITA, SENTENTIAM DIXIT.*

Quid attinet, plura afferre, quibus
hunc Imperatorem *Iuris* fuisse peri-
tum ostendatur, cum grandia volumina
extent LEGVM, & Ecclesiasticarum, &
Ciuium, ab ipso editarum? Collegit eas,
& Capitulorum vocabulo edidit Anse-
gisus, Abbas Lobienfis. CAROLVM
hunc meritò MAGNVM Maiores nostri
dixere. Quamquam rectius Maximum,
sive potius ter Maximum, aut TRIS-
MEGISTVM dixissent.

Per-

Percurre mecum, Lector, & recogita huius Herois res gestas, vel bellicâ gloriâ, vel Christianæ pietatis miraculo illustres, & verè Heroïcas.

Saxones domuit, & iugo suo, & Christi subiecit: eosdem rebellantes ter binis vicibus ad officium reduxit. Hunnos, Sclauos, Dalmatas, cum circumiectis vicinis; Nauarros, Hispanos, Vandalos, Aquitanos, Longobardos, Bohemos Nortmannos, siue Danos, facili negotio, armis deuicit. Harum nationum plerisque Christianam fidem intulit, aut labefactam restituit. Tempia, Basilicas, Palatia plurima, Regio opere extruxit. Concilia, & Synodos, assentiente, & laudante Rom. Pontifice, plura denis celebrari curauit. Nec facilè bellum aliquod aggrediebatur, nisi Antistitum prius conuentu coacto, & consulto.

Romam, Christianæ Religionis arcem, quater adiit, tum pietatis causâ; tum vt Summum Pontificem, vel contra calumnias, vel contra impia arma tueretur.

In omnes quidem Ecclesias: sed maximè in Romanam, munificentissimus fuit, cui, vt alia fileantur, Saxoniam subiecit, Gallias fecit vectigales, cum se & filium, & defensorem Ecclesiæ vocari vellet.

Totum Orbem liberalitate suâ, sed potissimum pauperes, ornauit. Neque inter hæc studiorum oblitus est. Bonas litteras excoluit, tum ferè iacentes. Euangelia cū Græcis, & Syriacis Exemplaribus collata, emaculari curauit. Idola passim contriuit, eorum Tempia solo æquauit, vel in Dei Ecclesias transformauit, metamorphosi beatâ.

Quid igitur mirum, si talem virum, Leo 3. Pontifex, inuitum licet, & renitentem, Rom. Imperatorem pronuntiauit, & suis manibus coronauit? Audi Cleri, & Pop. Rom. tum repetitam tertio acclamationem:

CAROLO PIISSIMO AV-
GVSTO, à DEO CORONA-
TO, MAGNO, *Pacifico*, IMPE-
RATORI ROMANORVM,
VITA, & VICTORIA.

Quid ipse vicissim? Vide eius Iuramentum verbis conceptis præstitum, è libro Rituum Sacrorum:

IN NOMINE CHRISTI SPONDEO, atque polliceor ego CAROLVS IMPERATOR, coram DEO, & B. Petro Apostolo, me Protectorem, ac Defensorem fore huius S. R. E. in omnibus vtilitatibus, quatenus diuino fultus fuero adiutorio, prout sciero, poterog.

Iudicet iam ex his quiuis, Rectène hunc Magnum, iure dixerim vocandum TRISMEGISTVM.

Obijt Aquisgrani 5. Calend. Febr. Anno Christi 814. meritoque vt Sanctus, colitur.

B. VVOL-

B. WOLBODO
 EPISCOPVS LEODIENSIS,
 FLANDER.

ASSERTIO IURISPER.

Meyerus lib. 2. Annal.

anno M. X X.

*Diuus VVOLBODO — Sacerdos Henrici
 Augusti, ac Regni CANCELLARIUS.
 Chronicon magnum Belgicum fuisse
 asserit DOCTOREM IURIS.*

Non defuisse Ecclesiæ nostræ Leo-
 diensi *Sanctos Iurisperitos* probat S.
 HVBERTVS, primus Episcopus, quem
 suprâ suo loco posuimus : probat etiam
 Beatus hic VVOLBODO, ab illo deci-
 mus nonus. Huius vitam legere licet a-
 pud Chapeauillum, tom. I. ab Anselmo,
 Leodiensi Canonico conscriptam. Ex
 quo, & Meyeri Annalibus ista pauca
 hausi. Ergo ista Meyerus :

*Diuus VVolbodo, veterum adhuc Episco-
 porum emulatus sanctimoniam ; inter Hen-
 ricum Casarem, atque Heribertum Pontifi-
 cem*

cem Agrippinensium, pacem fecit, annoq;
 M. XXI. XI. Kal. Maias pretiosâ morte vi-
 tam commutavit. Situs est Leodij in septo
 Diui Laurentij. Maternum traxit genus (vt
 tradunt) ex domo clarissimorum Principum
 Flandriæ. nam Gothofredi Ducis Montani e-
 rat Filius, ex Iohannâ Filiâ Comitis Flandriæ
 Balduini Iunioris, Monachus Stabulaunicus,
 Decanus Ecclesiæ Traiectensis in Frisiâ, Sa-
 cerdos Henrici Augusti (Est hic S. Henri-
 cus, cuius vxor S. Kunegundis, vterque
 in coniugio Virgo) ac Regni Cancellarius,
 Leodiensis ad postremum Episcopus.

Tanto ardore orasse traditur, vt continen-
 ti poplitum flexione grandes genibus obduxe-
 rit callos. Frigoris, vigilia, inedia, aded pa-
 tiens, vt asperâ sæpè hyeme, nudis pedibus in
 templis pernoctaret. Maximus egenorum a-
 mator, & adiutor. Vir antiquâ fide, & vir-
 tute, magnâ eruditione, perspicaci ingenio,
 ac gyganteâ, vt ferunt, staturâ. Hæc om-
 nia, Meyerus. Ex Anselmo verò ista;
 quæ refero, partim illius, partim meis
 verbis:

Sacram Scripturam, non modò lecti-
 tabat

tabat assiduè, sed & ipsemet (ô occupationem Sancto Pontifice dignam!) diligenter docebat.

Ieiunio paschi videbatur, potiùs, quàm cibo: qui ubi sumendus erat, ex appositis vilissima quæque esitabat: lautiora pauperibus distribui iubebat.

Cùm accideret, nihil restare, quod mendicis largiretur, tapetia, aliamvè Ecclesiæ supellectilem vel donabat, vel commodabat, donec ab œconomo redimerentur.

Illud planè memoriâ, & imitatione dignissimum. Nescio, quâ de causâ offensus Imperator, V Volbodoni minus se pacatum exhibebat. Eum cum placandum vir sanctus iudicaret; pecunias alicunde colligens, Coloniam properabat oblaturus. Sed pauperum memor, Cur non potius, inquit, pauperum parentem, cæli Regem, beneuolum nobis reddamus? quo utique conciliato, etiam mortalis Imperatoris gratiam sperare liceat, cum cor Regis in manu DEI sit. Et cum dicto, quidquid argenti collegerat,

rat,

rat, in egenos nocte erogauit. Mira omnino est vis virtutis, mirus splendor. Imperator, qui pecuniam auidus (fama afferri vulgauerat) expectabat, vbi sancti Episcopi factum audiuit; adeò non ægrè tulit, vt vltro etiam collaudaret: & *ex splendido illo sui contemptu, vnde amplius eum laudaret, inuenerit.*

Neque contentus VVolbodo, Cæsaris sibi gratiam conciliasse; Sancto etiam Heriberto, Coloniensi Archiepiscopo in re simili, operam dedit: & eo quidem successu, vt cum eum Imperator iniurijs multis indignè affecisset: monente B. VVolbodone, supplex illi fieret, & à Sanctissimo Antistite veniam postularet.

His, alijsque pietatis studijs immorans, cælo iam maturus, à S. Laurentio de imminente corporis dissolutione admonitus, paulò post cum eo ad illum migravit, æternum victurus, cui vterque vitam, mortemque suam consecrauerat.

Id accidit, vt suprâ tetigi, anno 1021. 21. April.

S. LIET-

B. LIETBERTVS
 EPISCOP. CAMERACENSIS,
 GALLVS.

ASSERTIO IVRISPER.

Baldericus Nouiomensis, & Tornacensis
 Episcopus in Chronico Came-
 racensi, & Atrebatensi,
 lib. 3. cap. 61.

*Gerardus Pontifex fecit illum (Lietbertum)
 semper consistere in presentia sua, & la-
 teri suo adherere: & in IUDICIIS suis,
 tam PUBLICIS, quam priuatis, AV-
 DITOREM in primis, & mox IVDI-
 CEM, insistere.*

Molanus in Natalib. SS. Belg. 23. Iunij,
 ait, fuisse *Consulem populorum, & IVDI-
 CEM multiplicium causarum.*

Nobili stirpe satus hic Lietbertus, è
 Prouincia Brachatensi, nobiliter à
 Gerardo Episcopo educatus, ipsi suo
 Educatori in Episcopali Sede successit,
 à B. Vedasto tricesimus primus Camera-
 censis,

censis, & Atrebatensis Antistes, sacrum illum Principatū capessiuit anno 1050. at eo, & simul vitā defunctus est anno 1076.

Præter Iudicis munus, etiam *Archidiaconatu, & Præpositurâ*, inquit Baldericus, à Gerardo donatus est. *Quibus acceptis honoribus ita utebatur, ut maioribus perfruendis dignior iudicaretur.*

Et verò perfruitus est. Nam aliquanto post, sublato rebus humanis Gerardo, iubente Henrico Imperatore, Cameracensis Episcopus renuntiatur cū plausu omnium planè extraordinario. & ut sic dixerim, Paradoxo. Etenim nobile illud Ecclesiæ Canticum, *Te DEVM laudamus*, à Diuis Ambrosio, & Augustino olim compositum, & rebus lætissimis decantari solitum, ipse Cæsar, suauiter modulans inchoauit, & cum Clero, ac Populo Ecclesiam petens, ad finem usque est profecutus.

Tam læta initia res deinceps non perinde prosperæ exceperunt. Redeunti nouo Pontifici Iohannes quidam, homo
ambi-

ambitiosus, & violentus, Ciuitatis ingressum negat, nisi Castellani officium ipsi conferat. Sed turpiter ipse Iohannes à Comite Flandriæ expellitur: Lietbertus gloriosè ingreditur, officiumq; memoratum Hugoni legitimo hæredi defuncti Castellani, vt decebat, concedit.

Pupugit ea res Iohannem. Itaque ad Imperatorè profectus, eum contra Lietbertum, simulque Flandriæ Comitem vehementer accendit. Qui iræ impotens, exercitum in Comitibus terras rapit, easque depopulatus, igni, ac ferro vastat. Lietbertus nihilo secius, Iustitiæ retinens, nouum Castellatum tuetur. Sed urgente Imperatore, vt Castellatura (sic Baldericus vocat) Iohanni concedatur; primum animi incertus Lietbertus, tandem malis coactus, potentiori cedit. Rebus tamen Lietberti sapientiâ compositis, cum Hugo iterum castellaturam adeptus, tyrannum potius ageret, quàm Castellatum; & ab Episcopo excommunicatus, vicinum Cameracensi Ciuitati locum muniuisset, indeque latro-

num

num in morem, prædas ageret; ab Episcopo inde eiectus est. At Hugo Episcopum, oues suas (vt bonum Pastorem decebat) regionatim visitantem, pressius obseruans, in pago quodam quiescentem obruit, & nudum capit, abducitque. E cuius tamen manibus ereptus Lietbertus, istis, totque alijs calamitatibus fortissimè, atque constantissimè superatis; ad Religionis, ac Munificentiaë studia conuertit animum.

Nam & DEI Genitricis Ecclesiam Cameraci magnis reuditibus auxit: & sacrosancti Sepulchri Dominici Monasterium extruxit, dotauitque.

Demum, cum reuerendâ canitie caput albêret; emorienti iuuentutis florem, coloremque rediisse, obseruauere, qui aderant: vtique vt intelligeretur, *renouatam* item, *vt aquila*, animi eius *iuuentutem*, æternum in cælo vernare.

Obijt Anno Christi 1076. 25. Iunij.

S. K A-

S. KANVTVS
 DANIAE REX, ET MARTYR,
 DANVS.

ASSERTIO IVRISPER.

Saxo Grammaticus, Histor.

Danicæ lib. xi.

Probatoris IUSTITIAE cultum seuerissi-
mis edidit INSTITVTIS.

ETIAM REGES in hoc IVRISPERI-
 TORVM Theatrum producimus. An
 si Iustinianus, Sanctus fuisset, dubitaret
 quisquam eum Sanctis Iurisconsultis ac-
 censere, qui Iurisprudentiam ita dispo-
 fuerit, & ediderit, vt pro eius Authore
 haberi queat? An si Hippocrates Medi-
 cinam nunquam exercuisset, scripsisset
 autem ea Præcepta, quæ scripsisse sci-
 mus; negaremus Medicum fuisse? Vi-
 truius nihil fortè vnquam ædificauit:
 non tamen ideo Architectum fuisse in-
 ficiabimur, qui eam Artem sic tradide-
 rit, vt ex eo, tamquam Principe, omnes
 Architecti hauserint. Quid igitur ob-
 stat,

stat, quo minus Regem hunc nostrum, Iurisperitum, & quidem maximum, agnoscamus, qui in suo Regno id præstitit in Iure restituendo, quod Iustinianus in Romano præstitit Imperio?

Cum Magnatum insolentiâ, inquit Saxo, solutos hebetatosq; prisca IVRIS nervos aspiceret, omnibus ingenij modis, ad reparandam patrij moris disciplinam conmissus, probatioris IUSTITIAE cultum seuerissimis edidit institutis: contusumq; & labentem AEQUITATIS tenorem in pristinum habitum reuocauit. — Omnia antiquæ consuetudinis momenta præcurrens, labefactatum IVRIS vinculum tenacissimo nexu astrinxit.

Præclaræ hæ laudes, & planè Regiæ. Sed nec aliæ innumeræ desunt ei, qui omnibus virtutibus heroicis cumulatus fuit.

Adolescens adhuc & penè puer Myoparonum Piratica monstra perdomuit. Sembicis, atque Estonicis illustrem trophæis adolescentiam egit, nouisq; virium gradibus paterni roboris fundamenta transcendit.

Sacros homines adeo est veneratus,

vt

vt non contentus, omni eos liberalitate
 profequi: cum ab inertibus, & rudi populo, pa-
 rum iustam Pontificibus venerationem ha-
 beri conspiceret: ne tanti nominis potiores
 inter priuatos relinqueret, decreti circum-
 spectioris industriâ—ipsis primum inter Pro-
 ceres locum, perinde ac Ducibus, assignaue-
 rit, auctoritatem honore concilians.

Eius porro in sacra loca munificen-
 tia, quanta fuit! Audi (vt de alijs filea-
 tur) de vnicâ Aede Laurentianâ, in cuius
 primâ Dedicationis die, Rex solemniter Al-
 taria veneratus, quartam regij numismatis:
 quartam suæ in ciues exactiois; quartam
 æstiuæ census portionem, ei, qui pro tempore
 loci Antistes extiterit, muneris loco perpetuo
 iure possidendam concessit.

Cæterarum eius Virtutum ne nudum
 quidem indicem angusta hæc pagella
 capit. Quæ Virtutes, quantumuis & plu-
 rimæ, & maximæ, nec subditorum, nec
 proprij sanguinis inuidiam, infidias,
 crudelitatem auerterunt. Nam & iuue-
 nis adhuc, deficientibus à se copiis, (quæ post
 patris mortem, fratri eius Haraldo, ig-
 nauâ

naviâ corrupto, adhærebant) *tribus dumtaxat rostratis nauibus, in angustissimas Scanici maris fauces profugus elabatur, Regno carere iussus, cuius ipse incolumitatem protexerat, terminos auxerat: & Rex in adultâ iam fortunâ, alterius fratris Olavi indignam perfidiam, cum Proceribus conspirationem, proditionemque expertus est. Cuius auctoritatem secuti cum plebe Magnates, Blaccone in primis amici specie, proditorem agente, sanctum Regem, frustra semel, iterumque fugæ prælidio nitentem opprimunt.*

In Aedem sacram, Numen precaturus, concesserat: in quâ dum maximè orationi intentus, totus è DEO pendet; valuas Blacco, cunctantibus cæteris, ferro petit, & multitudine exemplum sequente irrumpit: non sacrilegij modò se, sed publici etiam parricidij ducem præbens, atque authorem. Cæsis pluribus, atque inter cæteros, Benedicto, Regis fratre: Rex ipse, metu vacuus, mortem, non refugere, sed innocentia fretus, appetere videbatur. *Itaque propassis*

sis

sis utrimque brachijs ante aram, dum vitima more prostratus, percussorem expectat, immissa per fenestram lancea mortifico iactu confossus, pium mortis sacrificium edidit, profusq; militum sanguine, suum ad vltimum erogauit.

Fortunate Heros ! Tibi *Iurisprudencia* plurimum debet, quam corruptam in Daniâ tuâ restituiſti: tibi *Iuſtitia* omnia fert accepta, quam cum in omni vitâ verbo, exemploque docuiſſes; ad poſtremum ipſam quoque vitam pro eâ, iniquorum manibus trucidatus, profudiſti. Id ne quis in dubium vlllo modo reuocare poſſet, tot à te edita prodigia ediderunt: & quautumuis contumaces *Sacrilegi*, tandem faſi ſunt, malis edocti, cladibus attriti.

Paſſus eſt ſanctus Rex Chriſti Anno 1081. 7.
Ianuarij.

G 2

S. HV-

S. H V G O

Episcopus Gratianopolitanus,
G A L L V S.

A S S E R T I O I V R I S P E R .

Guigo, primæ Carthusiæ Prior, in vitâ
S. Hugonis, iussu Innocentij
Papæ conscriptâ.*Frequentissimè suorum, & alienorum CAV-
SAS MUNDANAS, & Ecclesiasticas,
audiebat, ventilabat, terminabat.*

ESt hic H V G O inter eos Sanctos Epi-
scopos, quos Episcopatus ambiuit,
non ipsi Episcopatum. Gratianopolita-
no Antistite rebus humanis exempto, ad
Synodum, quæ tum forte Auenione con-
gregata erat, Canonici cõueniunt, com-
pertoque adesse Hugonem, etiam tum
iuuenem (quippe annos septem, & vi-
ginti non excedebat) eum maximè suæ
Ecclesiæ præfici rogant. *At verd ille, (in-
quit Author) repentino timore concussis ab*
imo

imo visceribus, toto reniti corpore, magnisq;
 clamare vocibus, & sese atate, scientiâ, &
 postremo moribus, & vitâ tantis mysteriis
 imparem cœpit affirmare; nec vllatenus pati,
 in suâ salutis periculum, suâ vilitate Officia
 veneranda fœdari. Sed nimirum vrgen-
 tibus Patribus, ac in primis Pontificio
 Legato (qui aliquanto antè domesticum
 eum sibi, & adiutorem adiunxerat) sub-
 eundum iugum, quamuis renitenti, fuit.
 Subijt igitur: sed eiusdem opinionis re-
 tinens, supra quinquaginta annos, qui-
 bus Ecclesiæ suæ præfuit, semper se eo
 dignitatis gradu indignum iudicavit,
 semper eo exui optavit; nonnunquam
 & tentavit semel, iterumque Rom. Pon-
 tificem, vel per internuntios, vel coram,
 eo nomine supplex veneratus.

Porro in ipsius Episcopatus admini-
 stratione, incredibile memoratu est, quæ
 conatus sit, quæ effecerit, quæ passus sit.
 Erat eâ tempestate, non modo populus,
 sed & clerus prope vniuersus diuinarum
 rerum flagitiosè rudis, incompositus in
 moribus, disciplinæ, pulli instar onagri,

impatiens. Sacerdotes ipsi publicè vxores ducere, nuptias celebrare, Sacerdotia nundinari, Ecclesiæ decimas, cæterosque prouentus, cognatis, alijsvè vel donare, vel vendere, sacra & prophana omnia miscere, fas, nefasque susque deque habere. De populo, frustra dicam: tute arbitrari ex sacrorum hominum flagitijs potes. Hanc Hydram aggressus Hugo, in eam sic pugnauit, vt vniuersis capitibus Diuini Verbi gladio resectis, dici possit expugnasse.

Inter hæc Brunonem, memorabilem illum Carthusiensis Instituti Patriarcham, cum socijs excepit, Eremum ijs attribuit; consilijs. & beneficijs fouit; eorum ipse, ac deinceps reliquorum consilijs perpetuò vsus, & , si permisissent, imperijs obtemperaturus. Certè, quod ei Episcopale fastigium non permisit, Patri suo, iam propè decrepito persuasit. Nam is, filij hortatu, horridam illam, ac propemodum crudelem, certè crudam, vt sic dicam, carni vitæ rationem, octogenarius aggressus, decem ipsos, & octo annos

nos

nos in eâ duravit, eique centenarius, aut
præter propter, est immortalus : Filio
Hugone optimum Parentem, in extre-
mâ illâ luctâ, omni ope, studio, operâ
iuuante, & tam carum spiritum exci-
piente, ac quodammodo amplectente.
In quo tam suavi amplexu acquiescen-
tem æquum est, vt ne turbemus.

Cælum petijt anno Christi 1132. Aprilis 2.

G 4

S. THO-

S. THOMAS
 ARCHIEPISC. CANTVAR.
 ET MARTYR, ANGLVS.

ASSERTIO IURISPER.

Dubitet de magni Martyris peritia Iuris, qui nesciat, fuisse Regni Angliæ CANCELLARIUM, & IUS non quouis modo defendisse, sed pro IURE mortem obijisse, Martyrium subiisse.

SANCTAE VITAE, ET MORTIS ALIQVOT CAPITA.

HIC ille Cantuariensis Antistes est, quem iure vocemus Iurisperitorum Sanctissimum, & Sanctorum Iurisperitissimum. Cui ita cordi IUS fuit, vt non modò illud probè calleret, non modò ab eo nec latum vnguem recederet; sed constanter tueretur, sed contra quorumuis iniurias defenderet, sed vitâ quoque, & sanguine fuso, ad extremum retineret, ac velut Trophæum,
 &

& in suâ Ecclesiâ ad Tholum suspende-
ret, & ante Thronum Aeterni Agono-
thetæ, laureatus statueret. Nec conten-
tus ipse, Iuris tramitem, nusquam de-
clinantem, nusquam euariantem, recto
vestigio tenere, alijs quoque intrepidus
præscripsit, & tergiuersantes vrsit. At
quomodo vrsit? quis? quos? Cancellarius
Regnum; Antistes Clerum. Parum
est. Exul: (quis alius similia?) Exul, in-
quam, vrsit Regem, & Regem furentem.
Audi ipsum, in nobili illâ Epistolâ, quâ
relegatus ad Angliæ Episcopos dedit:
*An ignoratis, Fratres, quòd chaos magnum,
in fraudem Legis, & Canonum, inter nos, &
vos firmatum sit, vt non possit aliquis de no-
stris sine discrimine capitis, vel captionis, vel
truncationis membrorum, ad vos transire?
Quid igitur? Regem, qui hoc chaos fir-
mauit, qui discrimina illa, qui captiui-
tatem, qui truncationem minatur, non
audes officij sui commonere? maximè
verò, inquit. Audi loquentem exulem.
Permittat (Rex) Ecclesiam frui pace, & li-
bertate sub ipso, tanquam sub Rege Christia-*

nissimo: Ecclesiam Romanam uti IVRE, & libertate in terrâ suâ, quam habere debet, & habet in cæteris Regnis: restituat Cantuarie Ecclesiæ, & Nobis IVRA sua, & libertates, & omnia ablata cum pace, & securitate nostrâ. Et mox: Iste sunt dignitatis Regiõ leges optima, quas petere debet, & observare Rex Christianissimus. Quid tibi ista videntur? Magna omnino sunt, imò maxima, sed hæctenus verba sunt, & verba Exulis quidem, sed tuto in loco positi; & cui Rex, quantumvis furibundus, nocere, tum quidem non poterat. Fac ita esse.

Non semper abfuit: redijt; coràm locutus est: quid dico, locutus? coràm, & cominus certavit, & omnes Regis Satellites, vnico Patientiæ & Sacerdotalis Constantiæ clypeo armatus, superavit. Cum in dies, (ait Gulielmus Neubrigensis, causæ alioqui huius Archiepiscopi iniquior, & in Regem propensior) Regij furoris causa ingrauescerent, eo die, quo plenius responsurus erat obiectis, solemne illud officium de B. Stephano, scilicet, Sederunt
Prin-

Principes, & aduersum me loquebantur, & iniqui persecuti sunt me, *iussit coram se, in celebratione Sacrificij solemniter decantari. Mox Curiam ingressus, Crucem argenteam ante se portari solitam, manus propriâ baiulauit. Sed hæc aliquanto antè. Alius postea cantus auditus, alia Crux baiulata. Specta igitur iam extremum huius Sancti vitæ actum. Narrat, qui pars fuit Tragædiæ, (Edouardus Monachus apud Surium, & Stapletonum, in vitâ Sancti Thomæ,) in quâ & altero brachio multatus est. Cum beatus Martyr *cervicem orantis in modum inclinasset, impius Sicarius coronam capitis eius amputauit. Hæc prima plaga. Altera, Additus alter ictus in sacrum caput, nihil illo se commouente. Tertiâ, cerebrum pariter cum sanguine, è capite in eius faciem defluxit. Quartâ, Hugo quidam, posto in eius collum pede, cerebrum simul, & sanguinem, per pauimentum sparsit, & recedens ait: Abeamus hinc, iste posthac non resurget. Imo resurget, impie, & immortalitatis coronam, pro illâ amputatâ**

156

SS. IVRISPER. L.

putata recipiens, te, tuosque socios iustissima sententia percellat, quam à Sanctis sacrilegos par est expectare.

Passus est Anno Christi 1170. 29. Decemb.

IOHAN-

IOHANNES DE FLO-
RENTIA, ITALVS,
TVSCVS.

ASSERTIO IURISPER.

S. Antoninus, par. 3 Tit. 24.
capite 9. §. 1.

*Erat IURISPERITVS, & in Castellana
Ciuitate IVDIX.*

A Equumne censeam, Vir Sanctissi-
me, vt ideo te præteream, quia
Iudicis Dignitatem, Diuino Miraculo
excitatus, deseruisti? Absit. Nam dum
perfectiora sequereris, non ideo iudi-
cabas vel malum, vel impium esse, quod
antè sectabaris: sed viam præibas alijs ad
meliora: & secessione tua alios inuita-
bas, vt, si minus Officium deserendum
censerent, omnino tamen desererent vi-
tium, & abusum, qui Officio potest, &
solet plurimum officere. Audi Histo-
riam, Lector, & intelliges, quid velim.
Sed audi verbis ipsius S. Antonini, loco
allegato, ne, si parum libenter audias,
meis

meis verbis professionem tuam sigillari existimes: etsi nec ipse Antoninus sigillat, sed professionis, ut dixi, dumtaxat abusum.

Cum esset Iohannes IURISPERITVS, & in Castellana Ciuitate, IVDIX, vnâ dierum per fenestram respiciens, vidit quendam custodem porcorum, porcos includere non valentem, sed hinc inde fugientes: edoctus à socio his verbis eos incantare, ait: Porci, porci, porci, intrate in castella, sicut Iudices, & Iurisperiti intrant in infernum. Quo dicto, statim porcorum multitudo, sine grunnitu, intrat castellum. Ob hoc, diuino timore, ne scilicet cum esset Iudex, & Iurisperitus, intraret in infernum, considerans periculum sui status, contemnis omnibus, cum Filio, quem iam habebat, Religionem Minorum intravit.

Hæc Antoninus ad verbum de occasione, qua inductus est Iohannes de Florentia, ut se DEO gratissimum holocaustum offerret. Iam ex eodem Authore, de eiusdem beati Viri vita, pauca attemus.

Proxi-

Proximus à B. Francisco fuit Generalis sui Ordinis Minister. Magnam eius Ordinis partem ex officio visitavit, nudis semper pedibus. Lacrymis è pietate manantibus assiduè perfundebatur.

Cùm in Hispaniâ, noxiâ siccitate perirent fata, & terræ genimina, precibus beatus hic vir oportunam pluuiam è cælo obtinuit.

Vanitatem, & pompam Titulorum adeo abhorrebat, vt vetuerit quemquam in Minorum familiâ, quantumuis eruditione quavis imbutum, vel Magistrum vocari, vel Dominum: satis esse si Fratres dicerentur.

Illud magnum fuit, atque adeo splendidum, tum ipsi, tum toti S. Francisci Religioni:

Dissidium ingens erat inter Gregorium Nonum Pontificem, & Fridericum Cæsarem; quod nulla humana indultria extinguere posse videbatur. Rebellis Populus Romanus ad Fridericum inclinabat. Hic Pontifex, omnibus circumspetis, ad negotium componendū, aptior

repa

rem Iohanne de Florentia reperit neminem. Qui Romam missus, Populum ad officium, omni ope, & opera reducere conatus; cum nihil proficeret: At vos, inquit, quod sponte facere renuitis, breui erit, cum inuiti, atque adeo coacti, Numine urgente, facietis. Verum fuisse Vatem, probauit non ita multo post, euentus. Tiberis enim ripas suas immensum egressus, eam in altitudinem excreuit, vt Urbem & presentis malo terreret, & peiorum expectatione suspenderet. Ex quo factum, vt Romani ad officium, obedientiamque, salubriter flagellati redirent.

Aliud paulo post Iohanni negotium, domesticum magis subortum est. Mota à quibusdam Religiosis quaestio super S. Francisci Regulam, quam rigidiores dicitabant, quam vt ab humana imbecillitate, ita vti verbotenus sonabat, vita ipsa exerceri posset. Reclamabat vehementer Generalis, nihil in ea esse asseuerans, quod DEO bene iuuante, omnibus tam boni Patris, genuinis filiis, non modo

do

IOHANNES DE FLOREN. 161
do facile , verum etiam obseruatu iu-
cundum non esset. Appellatus super ea
controuersia Pontifex, quędam aliquan-
tum mitigare visus est. Porro Iohannes
Pontificis quidem authoritati obedien-
ter acquieuit: sed dolore animi fatiscēs,
Generalatu sponte se abdicauit.

Floruit Anno Christi 1227.

NO.

NOTARIUS ANONY-
MVS, MARTYR.

ASSERTIO IVRISPER.

Vita S Antonij de Padua

13. Iunij.

NOTARIUS ibi dicitur. Hoc sufficit.

VBique se offerunt Sancti IVRIS-
PERITI, etiam vbi minimè quæ-
ras, aut putes. Fuit Antonius, quem de
Padua vocant, magnus omnino Sanctus:
sed Iureconsultum fuisse, nusquam le-
go. At dum vitam eius lego, Sanctum
Iureconsultum reperio Res ita se habet.

Cum nulla virtus S. Antonio deef-
set; omni etiam Miraculorum patran-
dorum cuiusque generis potestate erat
præditus. Inter quæ occultorum cogno-
scendorum, & futurorum prædicendo-
rum facultatem maximi semper feci,
quam Prophetiam vocant. Hac Moy-
sen, Davidem, Isaiam, aliosque similes
DEVS illustravit: nec facilè alios, nisi
amicos

amicos suos singulares. Inter hos erat etiam hic de quo loquimur, S. Antonius. Ergo tum alia multa vidit, & prædixit, tum historiam illi debemus, quam ad institutum nostrum facientem, iam narrare aggredior.

Morabatur aliquando Vir beatus in Ciuitate Podiensi, præeratque fratribus suis cum potestate, sacre Præfecturæ, quam qui exercet, Guardianus à S. Francisci alumnis dicitur. Degebat tum eodem in Oppido Iurisconsultus quidam (nomen non proditur) professione NOTARIVS, cui, quoties in eum incidere Antonius, honorem exhibebat, qualem non temerè alteri alicui. Nam & caput nudabat, inclinabatque, & insuper poplitem flectebat. At ille (qui tum vitam ducebat solutam omnino, carni, mundoque planè, & plenè addictus) eum honorem contumeliam videlicet interpretabatur & sannas: eoque occursum Sancti sic vitabat, vt si eum aliquando haberet obuium, abrupto itinere, aliò declinaret.

Sed

Sed cum aliquando in eum insperatò incidisset, & de more cernuum videret, exacerbatus, & minabundus, quærit, Cur tandem se præ tot alijs, ludos faceret? At enim Antonius negare, se vel contumeliæ, vel ludibrij causâ facere, sed honorem illi exhibere, quo iudicaret dignissimum. Causam rogatus, Quia cum vehementer concupierim, inquit, & à DEO seriò petierim gratiam, quâ pro illo Martyr occumberem: mihi quidem id decoris negavit; te verò significavit, aliquando pro eius gloriâ vitam positurum. Egone igitur eum non omni honore prosequar, cui id honoris à DEO repositum sciam? At Notarius, indignatione in ludum versa, ridens abiit.

Non ita multum inde temporis effluxerat, cum Podiensis Episcopus, multis comitantibus, Hierosolymam profectus est, Saracenis Christum, eiusque Religionem illaturus: Hic diuinitus permotus Notarius noster, diuenditis omnibus Antistiti se socium adiungit. Sed cum eò peruentum esset; & frigidius
Episco-

Episcopus rem tantam ageret; DEI zelo accensus Notarius, & ipsum increpare, liberrimo ore aggressus est; & ipse impios docere instituit, duo illa vehementius inculcans, Christum verè esse DEI filium, & verum DEVM: Mahometem verò Diaboli filium, & filium perditionis.

Itaque in eum coorti, rapiunt, & toto triduo, diris, & exquisitis supplicijs excruciatum, atrociter enecât: ac sic (quod S. Antonius vates prænuntiauerat) DEI Martyrem efficiunt.

Accidit hoc circa annum Domini 1230.

S. RI-

S. RICHARDVS.
EPISCOPVS CICESTRENSIS,
ANGLVS.

ASSERTIO IURISPER.

Anonymus apud Surium,
3. Aprilis.

*Bononiæ septennio amplius IURISPRV-
DENTIAE operam dedit. Mox ait,
Præceptore ægrotante, eius loco eam
scientiam DOCVISSE, & postea Can-
tuariensem fuisse CANCELLARIVM.*

Multorum, magnorumque Sancto-
rum hic Sanctus Iurisperitus in se
viuam expressit imaginem. *Paulinum
Nolanum* Antistitem meritò miramur,
qui, vt viduæ filium captiuum, orbẽ ma-
tri restitueret, sponte se ipse eius loco
mancipium in seruitutem vendidit. *Ri-
chardus* adhuc adolescens, fratri suo pau-
peri vltro seruiuit: nec puduit iuuenem
non ignobilem, quò illi gratificaretur,
modo ad stiuam curuari, modo sordida
iumenta agere; modo alios vilissimos
quosque labores subire.

Valericus Abbas, Aruernus, puer adhuc, & pauper, dum Patris oves pascit, improbo studio, primum Alphabetum, tum & litteras deinceps, & in ijs, sacras, suo ferè Marte edidicit, in magna rerum omnium indigentia. De *Richardi* nostri paupertate, & litterarum studio, illud non tantum mirum: sed & relatu iucundum, ac propemodum ridiculum narrat vitæ Scriptor.

Referebat ipse Richardus, cùm litteris operam daret, habuisse se in eodem cubiculo socios duos, & quidem fuisse singulis singulas tunicas; sed vnicum tribus (verbum est Authoris) *capitium*. Itaque vno ex ipsis ad lectiones audiendas, abeunte eo capitio amictum, reliquos duos in cubiculo manere solitos, ac sic lectiones per vices auscultasse. Et tamen in omni doctrinarum genere eos progressus fecit, quos cum multa gratulatione, & gaudio sensit DEI Ecclesia. Si quid in hac re est vel ioculare, vel, vt dixi, ridiculum; ita ridere, aut rideri, gaudent Sancti DEI.

S.

S. Iohannes Chrysostomus, quanta in Episcopatu passus sit, nemo ignorat. *S. Richardus*, Regis indignationem, & indignitates, passus est eas, quas nemo legat, quin illius verum parallelum facile agnoscat.

Pauperes perpetuo eleemosynis iuuit magnus ille *Io. Eleemosynarius. Richardus*, in eleemosynas itidem in re licet tenui, supra vires profusus; cum œconomus eum moneret, tenuiores esse domesticos redditus, quàm vt eiusmodi largitionibus sufficerent: aureum illud respondit, Aequum non esse, vt ad mensam argentea vasa, atque aurea adhiberet, & interea Christus in Pauperibus fame cruciaretur. Itaq; vède, inquit, vasa illa, atq; etiam equum, quo vehor; & quamdiu est, quod detur, da liberaliter. Quid igitur miremur, si liberalitatem eius gratam sibi esse, ostendens Christus effecerit, vt modicus panis ad tria pauperum milia reficienda sufficeret; tantumque fragmentorum superesset, quod alijs centum pascendis esset fatis?

Ini-

Inimicos multi caritate prosequuti sunt: neque hâc in re *Richardus* illis dissimilis. Memorabilis illa eius sententia est: *Si quod meum est, volo recuperare, non debeo id, quod DEI est, alteri subtrahere.*

His virtutibus, alijsque omne genus, assiduè incumbens hic Sanctus, Christi Crucifixi imaginem cõplexus, ad illum felix migravit, cuius in se similitudinem perpetuò expresserat.

Floruit, Innocentio quarto Summo Pontifice, anno Domini 1250. Obijt 3. April.

H

S. Ivo

S. I V O

PRESBYTER, ET CONFESS.

Gallus, Britannus.

ASSERTIO IURISPER.

Præterquam, quòd omnium iudicio Iurisperitus habetur, Vita eius à quodam synchrono fideliter scripta, IUDICEM fuisse testatur: & Martyrologium Rom. asserit, pro pauperibus, pupillis, & viduis, gratis egisse ADVOCATVM.

Pvbertatem vix attigerat hic Sanctus, cum diuinarum litterarum studio, se studiosè addixit. Quod tum ab omnibus lectoribus diligenter animaduerti volumus; tum ab ijs maximè, qui non modò ipsum pro *Iurisperito*, & *Aduocato* agnoscunt, sed ipsum solum. Hi enim, nisi se ipsos decipere volent, &, quod ille ait, cum ratione insanire, nõ poterunt alios quos vel iã memorauimus, vel deinceps memorabimus, à Iurisperitorum nume-

ro excludere, ex eo, quòd vel Sacris literis, vel Theologiæ operam dederint præcipuam.

Versatissimus iam S. I V O in omnî Disciplinarum genere, ab Archidiacono quodam Redonensi, Ecclesiasticus IVDIX constituitur. Quo munere ita perfunctus est, vt & gratis operam suam impenderit; & pupillos, egenos, viduas, aliosque oppressos, & calamitate quavis laborantes, summâ humanitate solaretur, & patrocínio subleuaret. Si quis carcere teneretur, eum omni ope, & operâ erigebat: Si qui dissidebant, pacem, & concordiam inter eos conciliabat. Ecclesiasticæ in primis libertatis vindex erat acerrimus. Quod si euenisset, vt fit, vt sententia contra aliquem ferenda esset, sic memor erat Iustitiæ, vt tamen miseri hominis calamitati illacrymaret. His artibus, tamquam Christi bono odore illectus Trecorensis Episcopus, generalem eum IVDICEM, siue Officialem suum esse voluit. In quâ Dignitate, semper sui similis I V O, vel potius de

Virtute in virtutem progrediens, omnibus quidem alijs ; sed sibi nunquam satisfaciebat. Itaque ad altiora aspirans, ac potissimum ad beatam diuinarum rerum contemplationem, *Iudicis* officio se abdicauit, Orationibus, Meditationibus, Corporis afflictationibus perpetuò intentus.

Iterum te híc moneo, Lector, vti memineris, non propterea tot alios Iurisperitis negare, quòd aliquando eam Professionem dimiserint ; cum idem fecerit noster Ivo, quem tamen omnes *IURISCONSULTVM*, & Iurisconsultorum Patronum magno consensu agnoscunt Sed addamus de eo pauca.

Ieiunia orationibus condiebat, & Orationes Ieiunijs. Quo in genere illud prorsus mirabile fuit, quod aliquando septem totos dies perpetuò orauerit, atque interea nihil omnino gustauerit. Incruentum sacrificium quotidie Deo offerebat. Somni erat permodici. Lectulus erat vel nuda humus, vel nodosæ virgæ, aut stipites : cervical illi mollissimum, vel

vel

vel saxum aliquod, vel pietatis causâ,
sacrofanctum Bibliorum volumen.

Eleemosynas egenis, ac peregrinis largiebatur, tum spirituales assiduè; tum temporales, quantum res familiaris patiebatur, subtractis etiam sibi non superfluis modò, sed propè etiam necessarijs. Itaque cum hâc eius benignâ liberalitate certans liberalissimus DEVS, & sæpius panes illi diuina potestate auxit, & aliquando frumentum. Complura alia hic Sanctus edidit longè supra naturæ vires. Ignem superauit, dum incendium perniciosè grassans, & concurrentium, ac lympham conferentium, omnem diligentiam superans, precibus extinxit. Aquarum molestissimam vim deuicit, dum superiectum pontibus fluuiû, crucis signo diuisit, ac transijt: hoc prodigio cum Moyse, Iosue, Eliseo, conferendus. Mitto alia.

Denique suscepto aliquando mendici specie, vel Angelo, vel Angelorum Domino: viso etiam in Columbæ candidæ formâ, Spiritu Sancto, cuius aspe-

Stabili splendore tota Trecorensis Ec-
clesia collustrabatur: *cupiens tandem dis-*
solui, & cum Christo esse, voti compos fa-
ctus est, indicato prius tempore, quo
æternâ illâ beatitudine erat fruiturus.

Floruit Anno Christi 1285. Obijt 19. Maij.

S. EL-

S. ELZEARIVS COMES
 Coniugatus, & Virgo,
 GALLVS.

ASSERTIO IURISPER.

Stephanus Binetus Societatis IESV nobilis Scriptor in eius Vitâ Gallicè scriptâ, cap. 14.

Petijt, & obtinuit à Duce Carolo, Filio Roberti, Regis Neapolitani, vt liceret sibi agere ADVOCATVM Pauperum. Ac ne putes, humanitatis tantum, & caritatis fuisse eam Aduocationem, quæ Iuris scientiam non requireret: addit Author, solitum Pauperum quorumlibet CAVSAS AGERE, summâ eloquentiâ, quâ IUS omnino obtinebat, si Ius à Cliente stabat.

NE ambitiosè quæramus, quæ de hoc S. Iurisconsulto dicamus. Omnes Vitæ eius partes omnia munia, omnes actus, certatim se offerunt.

Infantulus nunquam acerbius plorabat,

bat, quam cum mendicos videbat, stitem quærentes, & nihil eis dari. Neque omnino placari poterat, donec elemosyna data esset. tum verò suavi risu animi sui voluptatem testabatur. Atque in eo affectu deinceps, quoad vixit, sed non pueriliter, duravit. Apparet id quidem ex eo, quod paulo antè retulimus, cum egenorum Aduocatum fuisse memorauimus. Sed vnum in ea cura, eius facinus non videtur silendum.

Offerebantur illi quotidie à mendicabulis, libelli supplices, Principi porrigendi, aut obtrudebantur potius sine modo, sine numero. Eos ille libellos, quò diligentius asseruaret, ordine quo offerebantur, studiosè compositos, in prægrandi perâ è serico confectâ, (gestamen hoc erat, eâ tempestate, illustrioris Nobilitatis) circumferebat. Alij proceres alios in vsus eiusmodi peras ostentabant: at nostro S. Iurisperito non tam Illustris Viri pera erat, quàm Pauperum. E quibus fuit aliquando, qui manus abluentem Comitem, ac iam mensæ accubi-

cubi-

cubiturum, (vt importuna est egestas) opprimeret, & Tu quidem, inquit, mensam, & delicias cogitas: at vbi interea libellus meus supplex? atqui hodie expediendum eras pollicitus. Indignatus alius quilibet fuisset. At Elzearius comiter, Rectè mones, inquit, ô amice. Neque hic mihi abierit dies, quin pollicitationi meę fecerim satis. Itaque prandio, ac socijs relictis, Palatium festinus adit, miselli negotium confici petit, obtinet, affert, tradit: ac tum demum frugali cibo attenuatum corpusculum, de more, reficit. Aiebat, se nunquam suavius epulatum. Viden alterum Tobiam? nisi quod hic cadaueri operam dedit: noster viuenti homini, sed ab inopiâ semimortuo. Plura de hoc Sancto referat potius S. mulier Garfendis, eius nutrix, cælestibus illustrationibus, & quandoque colloquijs, à DEO dignata. Huic igitur pro Alumno suo intentius oranti, Christus Dominus ex ore sculptilis Crucifixi, clarâ voce affirmavit, se Matrem suam, Virginem Mariam, Elzeario in

Matrem, & Magistram dedisse. Quod qui beatum Iuuenem intuebantur, & audiebant, facile sibi persuadebāt: adeò Matris DEI amor in eo perpetuò emicabat.

Aliàs, cum eadem Garfendis solitas preces frequentaret: oculis eius se obtulit manus, ex illustri nube emergens, ac gemmam ostentans, ea claritate, vt facellum ardere videretur. Trepidanti diuina vox indicat, eam gemmam esse Elzearij cælestem Virginitatem.

Et quis id non credat, qui sciat, ita in coniugio vixisse cum Nympha iuuenula, & formosissima, vt viuunt in cælo beati Spiritus corporis expertes, & toti è Diuinitate pendentes? Sanè si quid sapio, miraculum id fuit, maius illo, quo Babylonicæ fornacis flammã innoxiam, innocentes ipsi, Ananias, Azarias, & Misaël superarunt.

Quærat quis, piè curiosus, An non aliquando animum relaxaret hic beatus Comes? an more cæteræ Nobilitatis, non delectaretur venatione, vel aucu-
pio?

pio?

pio? Inuenio sanè aliquando venatum:
sed audi, quid potissimum quæreret.
Disce hoc vno exemplo.

Secefsit aliquando à turbâ canum, &
venatorum, cum vnico Domestico, cui
plus fidebat, quam alijs. Domum repe-
rit, in quâ sex leprosi (erga hoc homi-
num genus maximè afficiebatur) sic à
depascente illo malo deformes, & hor-
ridi, vt quiuis alius, quàm Elzearius, o-
culos auerteret. Quid ille? comiter sa-
lutat, amplexatur, osculatur, & osculo,
non modo sanitati omnes restituit, sed
& eleganti formâ induit: & domum ce-
lesti odore compleuit. O beatum ve-
natorem!

Cælum petijt anno salutis 1323. 27. Septemb.

Bo-

BONIFACIUS FERRARIUS,

S. Ordinis Carthusiani Genera-
lis, Hispanus, Valentinus.

ASSERTIO IVRISPER.

Petrus Ribadineira, Societatis I E S V,
Floribus Sanctorum, in vitâ Sancti
Vincentij Ferrarij.

*Fuit Bonifacius IVRISCONSULTVS
insignis.*

Dorlandus in Chronico Carthuf.

*Statim post vicesimum ætatis suæ annum,
VTTRIVSQUE IVRIS CONSUL-
TVS, & sui temporis omnium spectatissi-
mus habebatur.*

QVæ de Sancto hoc Iurisconsulto af-
feram, ex eodem Dorlando Carthu-
fiano hausi, lib. 4. cap. 25. Chronici,
quod ipse ante annos ferè centum tri-
ginta conscripsit; optimâ vtique fide, vt

de

BONIFACIUS FERRARIUS. 181
de viro optimo, & doctissimo sentire
par omnino est: Ergo caput illud ita
orditur Dorlandus: *Hunc V Vilhelmum,*
SANCTVS *subsequitur BONIFACIUS:*
vir nominis sui etymologiam egregiè expri-
mens: quippe, qui à DEO dedicerat bene
facere, bene dicere, bene, & salubriter cogi-
tare.

Vincentius Ferrarius, decus illud, &
honus S. Familiæ D. Dominici, cui tan-
dem ignotus est? Sit hæc prima laus Bo-
nifacij nostri illius esse fratrem. Fuit v-
terque Gente Hispanus, è clarissimâ
Ciuitate Valentiâ, vbi, notissima est an-
tiqua, & prænobilis familia Ferrario-
rum: in quibus, horum parentes in pri-
mis eminebant. Neque tamen genere
magis, quàm virtute: quæ potissima no-
bilitas semper habita est.

Sed de Vincentio vt taceamus, Bo-
nifacius eius germanus, parentum po-
tius iussu, quàm sua voluntate, coniugij
vinculis alligatus, cum sapientiâ, pru-
dentiâ, vsu rerum longè excelleret, Ci-
uitatis suæ Præfectus creatus est.

Dor-

Dorlandus *Rectorem* vocat. Quem Magistratum, cum diu, summâ omnium approbatione, & plausu, & quod caput est, publico bono, præclarè administrasset: defuncta iam vxore, Carthusianis ascribi voluit, eo loco, qui Porta cæli dicitur, prope eam ipsam Urbem, solitudinem quærens, & reperiens, in quâ omnium acclamations paulo antè, publicè toties tulisset. In eo sacro secessu, quem se exhibuerit, intellige à Dorlando, cuius verba hîc pono.

Receptus, & probatus, fidelis inuentus est: Accepto verò habitu, tam sublimia conuersionis indicia cunctis ostendit, vt iam in perfectorum numero posset meritò aestimari. Tanta namque inerat illi in corde humilitas, in opere caritas, in mente puritas, in carne castitas, in pectore pietas, in ore veritas, in sermone raritas, in victu parcitas, in habitu simplicitas, in oratione sedulitas, in contemplatione sublimitas, in aduersis longanimitas, vt cunctos duceret in stuporem.

Tot Virtutum diuina fragrantia, longè latèque sparsa, cum etiam Maiorem

Car-

Carthusiam impleuisset; Generali defuncto Bonifacium absentē substituunt. Qui sibi semper similis; vel potius quotidie seipso melior; non modo familiæ suæ plurimum contulit; sed & Christiano Orbi Vniuerso. Quippe in eius tempora incidit fœdum illud schisma, quo aliquot Pseudopontifices, Christi Ecclesiam (quod in se fuit) atrociter lacerarunt. Quantam operam tanto scandalo tollendo contulerit S. Vincentius, pluribus satis notum est: sed non fortasse æquè illud perspectum, Bonifacium eius fratrem sic illi in hoc etiam negotio adhæsisse, vt optimus successus DEI populum exhilarauerit, & illud Sapientis verum ostenderit: *Frater, qui adiuuatur à fratre, quasi ciuitas firma.* quod ex Dordlâdo discimus. Deniq; Bonifacius, vt antè Seculi pompâ, & Magistratus reliquerat: sic sacrâ quoque Præfecturâ celsit, & Generalatu se vltro abdicauit, octo circiter annos illo perfunctus: atque ita expeditus, tam pulcrâ animam æternæ pulcritudini, DEO consignauit,

Floruit Anno Christi 1400.

IOHANNES
CAPISTRANVS
ORDINIS S. FRANCISCI,
ITALVS.

ASSERTIO IVRISPER.

Henricus Villot Parisiensis Theologus,
Belga, Ordinis S. Francisci,
in Athenis.

IVRIS VTRIVSQUE *decennali studio peritiam ita absolutè fuit adeptus, ut — non solum studentes, sed & Doctores quoque ipsi, ab ipsius ore PENDERE non erubescerent.* Intelligendum, eum vel Iurisprudentiam publicè fuisse professum; vel vulgò de Iurè cum auctoritate respondisse.

DE hoc admirando Viro audio extare scripta volumina, quæ mihi videre non contigit. Quæ hîc refero, hausi ex Historia Bohemica Aeneæ Silvij (est hic Pius Secundus Pont. Max.)

copi. in. d. anno Christi 1700 &

& Iohannis Dubrauij Olomuzensis Episcopi, atque item ex Henrici V Villos Athenis, Alberto Krantzio, & Hieron. Plato de bono status Religiosi.

Fuit Capistranus gente Italus, domi nobilis, natus anno Christiano 1385. Preceptor inter cæteros illi obtigit magnus ille Bernardinus Senensis: quod etsi per se magnum est; maius tamen fuit, eius expectationem vel æquasse, vel superasse. Ea fuit de eius vel probitate, vel eruditione opinio apud omnes, etiam magnos, vt plures Romani Pontifices, sed maximè Nicolaus quintus, maximis Ecclesiæ illum negotijs adhiberet. Fuit non modo Concionator facundus, & fœcundus: sed quem iure dicas Concionatorum Diuinam Ideam. Verba Krantzij:

Iohannes in Germaniam descendit, predicans magno zelo verbum DEI in Austriâ, Bauariâ, Sueuiâ, Thuringiâ, & Saxonîâ. Nam in Ciuitate Magdeburgensi, in nouo foro, maximâ ad eum conflente multitudine, cum esset Germanicæ linguæ non gna-

rus, Latinè predicabat — populo solis gestibus eius satis vehementer permoto. Moti sunt omnes, & vsque adeo permoti, vt fœmina abusum in ornatu; viri, ludos, quibus tempora perdunt, schaccorum, alearumq; in vnum contulerint, & eodem loco, igne sub dio concremarint.

Hæreticos perpetuò vehementissimè, vel sermonibus, vel scriptis libris infectatus est, omnes quidem: sed in primis Hufsitæ in Moraviâ, & Bohemiâ; Fratricellos verò in Marchiâ Anconitanâ & Campaniâ, quorum loca 36. exuffit, zelo DEI ipse ardens.

Infidelium salutis sic addictus erat, vt vna aliquando excursione, duodecim millia Ecclesiæ adiunxerit, ac multos præterea Schismaticos.

Quid, quod insignis quoque Miles fuit Capiſtranus? nisi Imperatorē mauiſ dicere. Sed Crux illi arma, & Oratio, non hasta & gladius. Ostendit hoc in primis apud Albam Hungariæ, irruente in urbem Turcâ. Audi Aeneam:

Iohannes Capiſtranus, Ordinis Minorum

Pro-

Professor, vitæ sanctimonia clarus, eâ tempe-
state Hungaros in arma publicis sermonibus
excitabat — Haud parvam Cruce-signato-
rum manum adduxit. — Capistranus ex
turri clamitans, Christianos hortari, vexil-
lum Crucis ostendere, opem de cælo promitte-
re, maledicere hostibus, DEI præsentiam im-
plorare. — Vidit ex muris Capistranus trās-
uersam hostium aciem, insidia s̄q; cognoscens,
reuocare suos cœpit. Cùm parum exaudire-
tur, tympanis, ac tubis confundentibus vocem,
præceps in pugnam dilabitur: atque inter
duas acies, inter tela volantia percurrens,
clamoribus, ac signis, Cruce-signatos redire
cœgit. — Fraudati magnâ spe Turcæ in ca-
stra redierunt.

Nec defuit eius sanctitati Miraculo-
rum sigillum. Franciscus Gonzaga in
Origine Seraphicæ Religionis, non dubitat
asserere, Multa Miraculorum centena diui-
nâ virtute edidisse: & in ijs, septem mortuos
ad vitam reuocasse.

Reliquit ipse hanc vitam, & ad cælestem tran-
sijt, anno Christi 1456.

B. IACOPONVS
ADVOCATVS CONFESSOR,
ITALVS, TUDERTINVS.

ASSERTIO IVRISPER.

Matthæus Raderus è Societate IESV, ex
Annalibus Franciscanorum;
Parte 2. Viridarij
Sanctorum.

*Tudertinus erat hic Beatus, è nobili familiâ
Benedictorum. Ab ineunte adolescentiâ
IVRIS se CIVILIS Prudentiæ studio
impensè dedit: cuius demum cognitione
absolutissimâ instructus, paratusq; & Do-
CTORIS appellatione publicè condeco-
ratus, ADVOCATVM strenuè in FORO,
vti erat IVRIS CONSVLTISSIMVS,
CAVSASQVE agebat.*

VXorem acceperat Iacoponus, cor-
pore perelegantem; sed animo, &
mente longè elegantiozem. Quæ, cum
repentino quodam, & lamentabili casu
exanimata esset, vestem eius diffibu-
lans

lans maritus, reperit intimè carni appressum horridum cilicium. Cohorruit scilicet Iacoponus ad inusitatum spectaculum, & salutari dolore ictus, vitæ in melius mutandæ altas illicò cogitationes concepit. Ergo, fortunis omnibus (quas habebat amplissimas) in egenos distributis, Christianæ Humilitatis angustam semitam ingreditur, idque tam feridè agit, vt ab omnibus mortalium omnium abiectissimus, vilissimusque habeatur. Quod, quò maiore facilitate consequatur, Tertio Ordini S. Francisci nomen dat.

Assiduè in Templis, locisque sacris, preces, lacrymis infusus, Diuino Numini fundebat.

In plateis ea faciebat, dicebatvè, ob quæ omnium fabula fieret; frustra contranitentibus cognatis, qui illas ineptias, suum dedecus interpretabantur.

Pleraque edebat, quæ nemo crederet, nisi ab homine, mente capto, edi posse: sed semper illa amentia, documentum erat cælestis sapientiæ.

Par

Par pullorum emerat Ciuis quispiam, & Iacoponum fortuitò obuium factum, rogabat eos vt domum suam deferret. Annuit ille; sed acceptos pullos in sepulcrum illius Ciuis paternum detulit, memor illius veriuerbij: *Scio, quia morti trades me, vbi constituta est Domus omni viuenti.* Hoc vnum exemplum in hoc genere sufficiat.

Ea doctrina, & eruditione vir, nunquam adduci potuit, vt in sacro S. Francisci Ordine, Sacerdotio initiari se finiret, sed studio humilitatis, perpetuò inter Fratres, quos Laicos vocant, versatus est.

Vilissima, & abiectissima quæque domesticorum ministeriorum, & studiosissimè quærebat, & obibat libentissimè. Neque tamen ita abiecto erat animo, quin vitia etiam Magnorum summa libertate reprehenderet. Testis sit Bonifacius VIII. Pontif. Max. quem coràm liberrimè increpuit, quòd in Ecclesiæ Catholicæ gubernatione, non ea, qua par esset, prudentia, & diligentia versaretur.

Pupu-

Pupugit ea libertas Summum Sacerdotem. Itaque cucullo adempto, compedibus vinciri importunum monitorem, & in carcerem compingi iussit. Quod Iacoponus tranquillissimo animo tulit, nihil omnino questus. Sed cū Papa, carceres præteriens, Iacoponum fortuitò vidisset, clara voce ab eo quæsiuit, Quando tandem inde egressurum se putaret? Cui ille comiter: Quando tu, Beatissime Pater, carcerem ingredieris. Et verum fuit vaticinium: Nam & Pontifex ab hostibus in vincula coniectus est, & DEI seruus vinculis solutus.

Demum Vitæ sanctissimè actæ respondit excessus item sanctissimus. Què verè excessum dixeris potius, quàm mortem. Siquidem nec senectute importunè vrgente; nec morbi nimia violentia, vitam deseruisse creditus est mortalem: sed Diuini Amoris incendio consumtus, instar *virgulæ fumi ex omnium Virtutum aromatibus*, in æternam vitam emicuisse.

Obijt, quo die Christus Dominus natus, 25. Decemb.

THO-

THOMAS MORVS
 ANGLIAE CANCELLARIVS,
 ANGLVS, LONDINENSIS.

ASSERTIO IVRISPER.

Poteras acquiescere, & iure eum Iurisperitis annumerare, cum Cancellarium audis. Sed scito illum etiam in Iure legisse, Aduocatum fuisse, Causas egisse, Syndicum Londini fuisse, Ius dixisse, Iudicisque Urbani officio functum. Quæ omnia Thomæ Stapletono, Scriptori & Testi idoneo, meritò de hoc nostro Thoma credimus. A quo proinde hæc pauca, quæ de eius Vitâ & Morte ponimus, mutuati sumus. eoque libentius, quòd ex alijs optimis Authoribus, ac in primis sæpe ex ipso MORO, mutuatus ipse est.

VITAE CAPITA ALIQVOT
 ILLVSTRIA.

QVæ de Genere, Educatione, Studijs,
 Eruditione, Scriptis huius Sancti
 Can-

Cancellarij, referuntur, prudens omitto, quantumuis splendida, & memoriâ dignissima. Nihil etiam refero de eius Dignitate Amplissima. Ad maiora vocor.

Iudicis MORI ea fuit integritas, vt in eo officio fungendo, nihil apud se, inter amicum, & inimicum interesse, & verbis dicere soleret, & verò ostenderet ipsis rebus. Expertus id Aegidius Heron MORI gener, qui, cùm iniustam litem instituisset, neque monitus desisteret, à Socero damnatus est.

Eundem improbi, ac maximè hæretici, seuerum, ac molestum experiebantur: quod ita destinatò fiebat, vt Epitaphium suum scribens ipse, tacendum id sibi non putauerit. Memoriâ dignissima sunt illa eius verba ad amicum scripta: *Omnino sic illud genus hominum (hæreticos) odi, vt illis, ni resipiscant, tam inuisus esse velim, quam cui maximè: quippe quos in dies magis, ac magis experior tales (: audi oraculum:) vt mundo ab illis vehementer metuam.*

I

Re-

Religio eius , & Pietas in DEVM
eiusmodi fuit , vt Religiosum Ascetam
potius diceres , quàm Regni amplissimi
moderatore. Mitto frequentes eius
orationes, & prolixas, vel domi , in de-
stinato ad hoc Oratorio in intimis ædi-
bus; vel in Ecclesiâ suâ Parochiali , in
quâ, ad cætera illud etiam, raro exemplo
addidit, quod album amiculum (super-
pellicium vocamus) indutus, canenti
Sacerdoti concinebat, etiam tum, cum
Cancellarij Regni munere fungeretur.
In quo illud prorsus omitti non debet,
quod ab inopinatò superueniēte North-
folciæ Duce, eo in habitu deprehensus,
atque ab eo admonitus, non satis deco-
rum id videri in viro eâ dignitate, ne-
que Regi gratum futurum, si intellige-
ret; intrepidè respondit: *Domino meo Re-
gi displicere non potest, quod ipsius Regis Do-
mino obsequium impendo.* Constat, plures
annos, intra Ecclesiæ limina, nullum vn-
quam prorsus cuiusquam admisisse col-
loquium, aut negotium. Contra hære-
ticos (: nam & hoc ad Pietatem vel in
primis

primis spectat:) plus solus scripsit homo laicus, & vniuersæ Reip. negotijs impeditisimus, quàm totus tunc Angliæ Clerus.

Ad Aulam, & honores, vel ipso Rege teste, inuitus accesserat. Et, quàm optârît deponere (obtinet tandem, vt reipsa liceret deponere) loquuntur illa eius verba in Epitaphio: *Mortalium harum rerum satur, quam rem à puero penè semper optauerat, vt vltimos aliquot vitæ suæ annos obtineret liberos, quibus huius vitæ negotijs paulatim se subducens, futura posset immortalitati meditari.*

Dicerem de contemptu item diuitiarum, earumque in egenos liberali erogatione: de piâ, & verè Christianâ liberorum, & familiæ institutione, alijsq; huius Sancti Cancellarij virtutibus: nisi instituta breuitas illud potius moneret, vt talis vitæ qui tandem finis, quæ mors secuta sit, indicarem.

Quamquam quid dicam, aut indicem? Cui ignota est illa Tragœdia Henriciana? Quis de illa audiuit, & MORVM

non animaduertit, in eâ & amplissimam personam sustinentem, & eam sanctissimè, prudentissimè, grauissimè, & (: verbo dicam :) Christianissimè, & vt Martyrem decuit, agentem? Testis Henricus Rex, cuius in DEI causâ nec auctoritatem est reueritus, nec furorem: testes omnes Episcopi Angliæ (vno Ioanne Fischero Roffensi excepto) quorum ignauia inuicta animi fortitudine coarquit: testis ipse Fischerus, quem & Carceris, & gloriosi Martyrij socium habuit: testis vxor, & liberi, & nepotum turba, quorum caritatem præ suo officio, & DEI sui amore, neglexit: testis carnifex, à quo obtruncandus, maximum se beneficium accipere agnouit: testis sanguis & vita, quam pro pietate & veritate effudit: testis Cælum, quod victricem illam animam excepit. Testis denique DEVS, qui coronauit.

Coronatus autem Anno Domini 1535. 6. Iulij.

PAV.

PAVLVS QVARTVS,
PONTIFEX MAXIMVS,

Italus, Neapolitanus.

ASSERTIO IVRISPER.

Io. Baptista Castaldus in eius
vita, cap. I.

*Sacrorum Canonum, & CIVILIVM LE-
GVM fuit peritissimus.*

BReuissimo compendio, in singulo-
rum SS. Iurisperitorum rebus indi-
candis potius, quàm enarrandis, meo in-
stituto, hactenus vsus sum. Quod si non
fecissem, necessariò tamen in hoc facien-
dum esset, nisi Virtutum Iliadem aggre-
di mallet, quam vtique nunquam per-
texerem.

Magnis natus, & bonis, maximus ip-
se, & optimus. IO. PETRVS CARAFA,
à prima infantia, vt se dignum erat, edu-
catus, aliquoties Religioso Ordini San-
cti Dominici nomen dare tentauit, ve-
titus à suis, à DEO videlicet ad id Serua-
tus,

tus, vt Religiosum Ordinem ipse conderet, vt post contigit, *Clericorum Regularium*.

Sed antè, omni liberalis, & sacræ literaturæ genere, non obiter tinctus, sed altè imbutus, honores, quò quæsiuit minus, imò quò fugit impensius, eò affecutus est plures, & maiores. Pontifici Alexandro sexto à Cubiculo: à Iulio secundo, Legatus ad Ferdinandum Castellæ Regem; ab eodem Episcopus renuntiatus: à Leone decimo ad Concilium Lateranense vocatus: ac deinde ab eodem in Angliam ad Henricum octauum Regem missus. In Belgium venit, rogatus à Margaritâ Austriacâ, Imperatoris Caroli quinti amitâ; In Hispaniam, inuitatus à Ferdinando Rege, cui à Consilijs fuit: ab Imperatore Carolo nominatus Archiepiscopus Brundusinus: à Clemente septimo P. M. Clero Romano, tollendis eius abusibus, Præpositus: à Paulo tertio, Cardinalatus honore donatus: denique Pontifex Maxim. post Marcel-
lum secundum, fuit hic Petrus, ac nomi-
ne

ne mutato, dictus PAVLVVS QVARTVS. Magna, omnino sunt ista (& quid vel in orbe, vel in Ecclesiâ Christianâ, maius Pontificatu Maximo?) sed tamen maius est, eos honores sic habuisse, vt ipse illos potius ornauerit, & in maius auxerit, quam ab ijs ornatus auctusve sit. Mitto cæteros Dignitatis gradus: de fastigio aliquid obiter tango.

Ipsa Pontificatus sui primordio, vidit pedibus suis aduolutos Anglicani Regni, nuper Hæresi, & fœdo schismate corrupti, nobilissimos Legatos, qui publicos errores, lacrymis perfusi, confidentes, & veniam, pacemque orantes, benignè alleuati sunt à Christianorum amantissimo Patre, & supra votum, omnium compotes, ad suos remissi.

Deinceps bellorum incendium inter duos Potentissimos Christiani nominis Reges autoritate, & industria admirabili extinxit.

Tum, pulsus Nepotibus, qui à recto, & Pontificis rectissima mente exerrabant; ad Vniuersalis Ecclesiæ incolumitatem

restaurandam, animum serio adhibuit.

Ac primum, omnis Religionis Basin constabilire aggressus, Fidem, inquam, Concilium celebrare constituit, non alibi, sed Romæ, ut posset ipse coram adesse, & præesse: adeò ubi DEI, & Ecclesiæ res agebatur, non parcebat sibi Senex propè octogenarius.

Libros cuiusque nominis impietate infames seuerissimâ lege latâ prohibuit. Non modo Hæreticos, sed & eorum fautores coërcuit. S. Inquisitionis tribunal erexit, ei que Palatium exædificauit.

Omnibus Christiani Orbis partibus Hæresin, quantum consequi potuit, exturbare conatus, Germaniæ Episcopos quosdam, datis litteris, grauitè reprehendit, quòd eo in negotio essent lentiores, aut frigidi præter æquum. Cùm Philippo secundo Rege Catholico egit, ut in Belgio, Inquisitionis Iudiciû exerceretur, adeò propter Hæreticorum viciniam necessarium.

Meminerunt & Francia, & Hispania, & Anglia, & Polonia Pauli quarti eo in
gene-

genere exercitatissimam caritatem, & industriam.

Neque neglexit Iudæos, Mauros, Turcas: sed nos hac pagella omnia complecti vetamur. Videamus aliquid de Catholicis.

Episcopos gregibus suis adesse voluit. Cardinales non creabat, nisi moribus, virtute, eruditione eminentes.

Ordines Religiosos, vt fauore prosequeretur; ita in officio esse volebat.

Cultum Diuinum, qui DEO solemniter exhibetur, humanâ socordiâ vel collapsum, vel languentem restituit, aut excitauit.

Auaritiam, & ex ea ortos abusus, ex Aula Pontificia exturbauit. Iustitiâ, reliquasque virtutes reduxit.

Et quid singula consecretamur? Vt sanctus vixerat, sanctus obiit: meritusque est à Pio Quinto, Successore nobilem Statuam, addita hac Inscriptione:

PAVLO IV. CARAFÆ Pont. Max.
Eloquentiâ, Doctrinâ, Sapienciâ singulari:
Innocentiâ, Liberalitate, animi magnitudi-

ne præstanti: scelerum Vindici integerrimo:
Catholica Fidei acerrimo Propugnatori, Pius
Pont. Max. grati, & p̄j animi Monumen-
tum posuit. Vixit ann. 83. M. 1. Dies 21.
Obijt 1559. 15. Kal. Septemb. Pontificatus
sui anno 5.

S. CA-

S. CAROLVS

BORROMÆVS

S. R. E. CARDIN. ARCHIEP.

MEDIOL. ITALVS,

Mediolanensis.

ASSERTIO IVRISPER.

Petrus Giuffanus, lib. 1.

Vitæ, cap. 3.

Aetatis suæ anno 22. Doctor in utroque

IVRE *creatus est.*

SANCTISSIMUS hic Antistes, Seculi nostri miraculum: imo, qui paucos habuerit superioribus seculis pares; paucos ante annos cælestibus sociatus est; suntque etiam hodie, non modo qui cum illo vixerint, sed & qui & viderint, & familiariter cum eo egerint, quippe qui obierit 3. Nouemb anno 1584. Itaque possunt illi testari, fuisse verè hominem DEI, & de quo merito canatur illud è sacris Ecclesiæ ritualibus: *Non est inuentus similis illi.* Extant etiam eius Opera, tam-

tamquam aliqui fructus, inter alios, qui ostendunt, quàm bona fuerit Arbor. Extant & ingentia de eius vita Volumina: vt superfluum videatur, aliquid à nobis de eo commemorari.

Sed ne nihil planè dicamus, de eo, qui tot modis meretur, vt omnes de illo certatim & cum illustri præconio dicant: paucissima dicamus è paucis, quæ de illo dixit Franciscus à Fonte, Christianissimi Regis Concionator, in nobili opusculo, cui nomen, Responsio ad Quæsitam magni cuiusdam Præfulis, de Hierarchia Ecclesiæ, & iusta tuitione Priuilegiatorum, & Religiosorum.

Cùm igitur quidam contenderent, S. Carolum, Mediolanensem Ecclesiam sanctissimis institutis ideo temperasse, & ornasse, quòd Religiosis ad hoc hominibus non vteretur: in eo opusculo respondet Author. Id quidem falsum esse, cum constet eum vtrosque adhibuisse, & Seculares, inquam, & Religiosos: cæterum si daretur ita esse; alias longè esse causas, cur illa Ecclesia, S. Carolo
mode-

moderante, ita floruerit. E quibus causis, has ex eius vita petitas, commemorat.

1. Quòd vitam viuebat sanctam, & planè innocentem.

2. Perpetuò ieiunabat (etiam cum conuiujs adhiberetur) ac plurimū modico pane, & aqua contentus.

3. Sexaginta aureorū millibus perpetui redditus annui vltro se in egenorum subsidium spoliauit, tam hilariter, quàm ista alij quærunt.

4. Canonicarum precum pensum, flexis genibus, aperto capite, quotidie persoluebat, lacrymarum vim fundens.

5. Eleemosynas supra vires, supra opes largiebatur.

6. Dirâ peltis lue laborantibus ipse aderat, & quæ erant corporibus, animisq̃ue solatia, indefessus ministrabat.

7. Pedibus Diœcesim perambulabat, & sedulus visitabat.

8. Sub purpura horrido cilicio amictus incedebat,

9. Pro lectulo illi erat vel dura humus, vel stramen nihilo mollius.

10. Sacras litteras, genibus flexis lectitabat, capite nudo, oculis ploratu manantibus.

11. Bis anno Exercitia spiritualia frequentabat, Patribus Societatis IESV dirigentibus.

12. Primus aderat, si quid boni patraretur, in templis, nosocomijs, sacris concionibus.

13. Nemini vel sacros Ordines, vel Beneficia Ecclesiastica conferebat, nisi ijs, quos diligentissimo examine, dignos deprehendisset.

14. Obijt in manibus P. Adorni, Societatis IESV Sacerdotis, cui conscientiam suam perpetuò crediderat. Obijt autem, vt optauerat, IN CILICIO, ET CINERE.

Id accidit Anno Christi 1584. 3. Nouemb.

FRAN-

FRANCISCVS
SALESIVS
EPISCOPVS GENEVENSIS,
SABAVDVS.

ASSERTIO IVRISPER.

Iohannes de S. Francisco in eius vita
Gallicè edita, libro primo.

*Pat auij cursum studiorum IVRIS inchoauit
feliciter. Pag. 57.*

*Publicè IVRIS DOCTOR pronuntiatus
est post examen exactissimum, anno et a-
tis sue 24. à Præceptore suo doctissimo
Pancirola. Pag. 66.*

Nobilissima stirpe editus FRAN-
CISCVS SALESIVS, obscurus ta-
men videri possit, si lucem à maioribus
acceptam, cum ea compares, quam illi
Virtus, & Eruditio pepererunt. Quip-
pe tanto vtriusque splendore emicuit,
vt non tam SALES, quàm SOLES dicen-
dus videatur. Non sol, inquam, sed
geminus

gemi soli Virtutis, & Doctrinæ,
 Orbes, & Cælorum, & Terrarum splen-
 didissimè illustrantes. Et quidem Do-
 ctrinam & Sapientiam si Libri eius, nec
 pauci, & eruditissimi toti Ecclesiæ non
 deprædicarent; sufficeret testimonium
 eruditissimi Põtificis Clementis Octavi.
 Is cùm Examini solemnè interfuisset,
 quod Salesius, Episcopatum susceptu-
 rus de more in confesso augustissimo
 complurium eminentissimorum Cardi-
 nalium, aliorumque Antistitum, subie-
 rat; eum dimittens, eiusque humerum
 comiter palpans, verbis illis Sapientis
 usus fuisse fertur: *Bibe aquam de cisternâ
 tuâ, & fluent a putei tui. Deriventur fontes
 tui foras, & in plateis aquas tuas diuide.*
 Prouerb. 5. 15. Videbat videlicet sapien-
 tissimus Catholicæ Ecclesiæ Episcopus,
 diuinitus inspiratus, eam esse in Salesio
 cælestis scientiæ copiam, quæ non ipsi
 modò in omnem vitæ usum sufficeret:
 sed & in alios, qui frui vellent, perenni
 fonte scaturiret.

Scaturiuit planè, vel potius ingenti
 alueo,

alueo, magni instar fluminis, inundauit. Quot ille hæreticos, peruicaces licet, & induratos, inueteratosque, ad rectam Ecclesiæ Fidem reduxit! quot oues perresqua, & deuia aberrantes, ad Christi ouile manibus, humerisque suis pius Pastor reportauit! quot sanctos sanctiores effecit! quot benè currentes celerius currere docuit! quot eius instinctu, mundo valedicentes, intra sacrarum Religionum se claustra abdiderunt! Quinetiam Authoritate Apostolica sacrum Virginum Ordinem ipse instituit, quibus à Visitatione nomen indidit: qui Ordo breui tempore, latissimè fusus, fructum etiam spiritualem vndequaue diffudit.

Iam de eius *Virtutibus*, quis dignè aliquid scripserit? Aliquid obiter de præcipuis tangamus. Tota eius vita perpetuum fuit Christianæ *Humilitatis* exercitium. Morbum vide, quo extremo defunctus est. Fuit, qui moneret, vt cum S. Martino DEVM oraret, vt vitam sibi prorogaret, si populo eius adhuc esset necessarius. Absit, inquit, non tam sum mundo

mundo utilis, vt magnā illam animam, ea oratione debeam æmulari. Mortem vide. Cùm plura essent Tempa in vrbe Annesinâ, quod erat eorum minimum, elegit, in quo tumulari corpus suum vellet, idque in medio eius partis, quam Nauem vocamus, quò à frequenti populo perpetuò pedibus calcaretur.

Castitatis puritate fuit admirabili. Impudicas mulierculas, vltro ad flagitium inuitantes, Iosephi Patriarchæ, & Sancti Thomæ Aquinatis æmulator egregius, non semel reiecit: vnus etiam magis impurum, quam fucatum os impetu conspuat.

Sobrietas tum multa ei ieiunia imperabat: tum vt cibos viliores esitaret, ommissis, etsi non deerant, delicatioribus cupedijs Ad quas gustandas, si quis hortaretur, Nescitis, aiebat, mihi stomachum esse rusticanum?

De *Mansuetudine*, & conuersationis *suauitate*, quid dicam? Angelicam potius fuisse, quàm humanam. Animi impetus omnes, & quas vulgò *Passiones* vocamus,

camus,

FRANCISCVS SALESIVS. 211
camus, ita habebat in potestate, vt ad
beatam illam Protoplasti innocentiam
redijſſe videretur. Nunquam irâ extra
rationis terminos mouebatur: nunquam
triftitiâ opprimebatur: nunquam rode-
batur inuidiâ. Rationem ducem in om-
nibus ſequēbatur; & hæc Diuinæ Men-
tis ductum. Iniurijs adeò non opprime-
batur, vt ne ſentire quidem eas vide-
retur.

Eius Orationem, Meditationē, Con-
templationem, libri ipſius, optimi te-
ſtes oſtendunt. Non temerè reperias,
qui ad tam celſum in his gradum perue-
nerit. Quod eò eſt mirum magis, quòd
in Actione quoque perpetuò verſabatur.
Legat, qui volet, eius admirandam Vi-
tam: reperiet non modo Conciones,
Exomologeſes, Aegrorum conſolatio-
nes, Hæreticorum conuerſiones: verum
etiam Itinera, Conuerſationes & cum
Plebe ſibi, vt optimo Paſtori, commiſſâ;
& cum Aulicis, Principibus, Monarchis:
quæ, quàm ſoleant rerum Diuinarum
Contemplationes impedire, valdè im-
peri-

peritus sit, qui non videat. Hunc tamen
Sanctum Præsulem nec minimum remo-
rari potuerunt, quò minus & in perpe-
tuâ cælestium considerationum fruitio-
ne acquiesceret; & quam hic tam felici-
ter cœperat, felicissimè ipsis cælis in-
ferret, *inebriandus ab vbertate Domus DEI,*
*& torrente voluptatis eius æternum potan-
dus.*

Migravit 28. Decemb. Anno 1622.

Societatis Jesu Paderb. 1636.

FINIS.

INDEX

INDEX LITTERARVM

ORDINE.

Aron	Pag. 5.	Iacoponus	188.
Ambrosius	62.	Ioannes Capistranus	
Aper	71.	184.	
Athanasius	50.	Ioan. Chrysoft.	74.
Augustinus	83.	Ioan. Damascenus	119.
Basilius	54.	Ioan. de Florentiâ	157.
Bonifacius	180.	Iob	8.
Carol. Borromæus	203.	Iuo	170.
Carolus Magnus	131.	Kanutus	143.
Cassiodorus	111.	Lietbertus	139.
Cyprianus	27.	Moyfes	1.
Daniel	12.	Notarius Anonymus	
Dionysius	20.	162.	
Ebrulphus	108.	Paulus IV.	197.
Elzearius	175.	Philogonius	43.
Franciscus Salesius	207.	Primarius	46.
Genesisius	35.	Richardus	166.
Germanus	86.	Seuerinus Boëtius	98.
Godegrandus	128.	Sidonius	91.
Gregor. Magnus	115.	Sulpitius	67.
Gregor. Nazian.	59.	Symmachus	103.
Gregor. Thaumaturgus	31.	Theophilus	38.
		Thomas Cantuariensis	
Hieronymus	78.	152.	
Hierotheus	116.	Thomas Morus	192.
Hubertus	124.	Vetius Epagathus	24.
Hugo	148.	Wolbodo	135.

IN-

INDEX NATIONVM.

ÆGYPTII.

M Oyses	Pag. 1.	Ebrulphus	108.
Aaron	5.	Elzearius	175.
Athanasius	50.	Germanus	86.
Primarius	46.	Godegrandus	128.
		Hubertus	124.
		Hugo	148.

AFRI.

Augustinus	83.	Iuo	170.
Cyprianus	27.	Lietbertus	139.
		Sidonius	91.
		Sulpitius Seuerus	67.
		Verius Epagathus	24.

ANGLI.

Richardus	166.
Thomas Cantuariensis	152.
Thomas Morus	192.

GRÆCI.

Basilus	54.
Dionysius	20.
Gregorius Nazian.	59.
Gregorius Thaumaturgus	31.
Hierotheus	16.
Ioannes Chrysoftomus	74.
Philogonius	43.
Theophilus	38.

DALMATÆ.

Hieronymus	78.
------------	-----

DANI.

Kanutus	143.
---------	------

FLANDRI.

Wolbodo	135.
---------	------

HISPANI.

Bonifacius Ferrarius	180.
----------------------	------

GALLI.

Ambrosius	62.
Carolus Magnus	131.

IDVMÆI.

Iob	8.
-----	----

ITA.

I N D E X.

ITALI.

Aper 71.
 Carolus Borromæus 203.
 Iacoponus 188.
 Ioannes Capistranus 184.
 Ioan. de Florentiâ 157.
 Paulus IV. 197.

Seuerinus Boëtius 98.
 Symmachus 103.

LEODIENSES.

Godegrandus 128.

PALÆSTINI.

Daniel 12.

ROMANI,

quos honoris ergo seorsim recenseo.

Cassiodorus 111.
 Genesius 35.
 Gregor. Magnus 115.

SABAVDI.

Franciscus Salesius 207.

SYRI.

Ioannes Damascenus 119.

I N-

INDEX DIGNITATVM,
VEL SACRARVM,
vel Politicarum.

PROPHETÆ, CONFESSORES
ET PONTIFICES.

PATRIARCHÆ. Gregorius Thaumatur-

M Oyses	1.	gus	31.
Aaron	5.	Philogonius	43.
Iob	8.	Athanasius	50.
Daniel	12.	Basilius	54.
Gregorius Thaumatur-		Gregor. Nazian.	59.
gus	31.	Ambrosius	62.

MARTYRES.

Dionysius Arcopag.	20.	Ioannes Chrysoft.	74.
Vetius Epagathus	24.	Augustinus	83.
Cyprianus	27.	Germanus	86.
Genesius	35.	Sidonius Apollinaris	91.
Theophilus	38.	Hubertus	124.
Seuerinus Boëtius	98.	Godegrandus	128.
Symmachus	103.	Wolbodo	135.
Kanutus	143.	Lietbertus	139.
Thomas Cantuar.	152.	Hugo	148.
Notarius Anonymus	162.	Richardus	166.
		Carolus Borromæus	203.

Thomas Morus	192.	Franciscus Salesius	207.
--------------	------	---------------------	------

PONTIFICES ALII SACRI
ROM. HOMINES.

Gregorius Magnus	115.	Hierotheus	16.
Paulus IV.	197.	Aper	71.
		Cassio-	

I N D E X.

Cassiodorus		III IMPERATORES	
Ebrulphus	108.	REGES, PRIN-	
Ioannes Damascenus		CIPES.	
119.		Carolus Magnus, Rex,	
Ioannes de Florentiâ		& Imperator	131.
157.		Kanutus Rex	143.
Iuo	170.	Elzcarius Comes	175.
Bonifacius Ferrarius		ALII LAICI.	
180.		Vetius Epagathus	24.
Ioannes Capistranus		Primarius	46.
184.		Seuerinus Boëtius	98.
Iacoponus	188.	Symmachus	103.
		Thomas Morus	192.

K

IN-

I N D E X,

Quo varia Functiones horum SS. Iurisperitorum, per Classes indicantur.

LEGISLATORES. Thomas Cantuariensis

<p>MOyses Pag. 1. 152. Gregorius Magnus 115. Carolus Magnus 131. Kanutus 143. Paulus IV. 197.</p>	<p>Iuo 170. Bonifacius Ferrarius 180. Thomas Morus 192. Paulus IV. 197.</p>
--	--

I V D I C E S.

A D V O C A T I.

<p>Moyfes 1. Aaron 5. Iob 8. Daniel 12. Hierotheus 16. Dionysius Areopagita 20. Primarius 46. Ambrosius 62. Aper 71. Seuerinus Boëtius 98. Symmachus 103. Cassiodorus 111. Gregor. Magnus 115. Hubertus 124. Carolus Magnus 131. Kanutus 143.</p>	<p>Cyprianus 27. Theophilus 38. Philogonius 43. Ambrosius 62. Aper 71. Ioannes Chrysoftomus 74. Hieronymus 78. Augustinus 83. Germanus 86. Sidonius Apollinaris 91. Seuerinus Boëtius 98. Symmachus 103. Cassiodorus 111. Godegrandus 128. Ebrulphus 108. Iuo 170. Elzea-</p>
--	---

I N D E X.

Elzearius 175. I V R I S P E R I T I,
Iacoponus 188. generatim.
Thomas Morus 192.

NOTARI I.

Genesis 35. *Tales reliqui omnes,
quos certis functio-
nibus non compre-
hendimus.*
Notar. Anonymus 162.

K 2

KALEN.

KALENDARIVM,
Quo menses & dies indicantur,
quibus singuli hi Sancti
cælum petie-
runt.

IANVARIVS.

Die 7.	<i>Kanutus.</i>	143.
27.	<i>Ioannes Chrysostomus.</i>	74.
28.	<i>Carolus Magnus.</i>	131.
29.	<i>Sulpitius Seuerus.</i>	67.

FEBRVARIVS.

Die 6.	<i>Theophilus.</i>	38.
--------	--------------------	-----

MARTIVS.

Die 6.	<i>Godegrandus.</i>	128.
12.	<i>Gregorius Magnus.</i>	115.

APRILIS.

Die 1.	<i>Hugo.</i>	148.
3.	<i>Richardus.</i>	166.
21.	<i>VVolbedo.</i>	135.

MAIVS

KALENDARIVM.

MAIVS.

Die	2.	<i>Athanasius.</i>	50.
	6.	<i>Ioannes Damascenus.</i>	119.
	9.	<i>Gregorius Nazian.</i>	59.
	10.	<i>Iob.</i>	8.
	19.	<i>Iuo.</i>	170.

IVNIVS.

Die	2.	<i>Vetus Epagathus.</i>	24.
	14.	<i>Basilius.</i>	54.
	23.	<i>Lietbertus.</i>	139.

IVLIVS.

Die	1.	<i>Aaron.</i>	5.
	6.	<i>Thomas Morus.</i>	192.
	21.	<i>Daniel.</i>	12.
	31.	<i>Germanus.</i>	86.

AVGVSTVS.

Die	18.	<i>Paulus IV.</i>	197.
	25.	<i>Genesius.</i>	35.
	28.	<i>Augustinus.</i>	83.

SEPTEMBER.

Die	4.	<i>Moyses.</i>	1.
	14.	<i>Cyprianus.</i>	27.
			27.

KALENDARIVM.

27.	Elzearius.	175.
30.	Hieronymus.	78.

OCTOBER.

Die 4.	Hierotheus.	16.
9.	Dionysius Areopag.	20.

NOVEMBER.

Die 3.	{ Hubertus.	124.
	{ Carolus Borromaus.	203.
17.	Gregorius Thaumaturgus.	31.

DECEMBER.

Die 7.	Ambrosius.	62.
20.	Philogonius.	43.
25.	Iacoponus.	188.
28.	Franciscus Salesius.	207.
29.	{ Ebrulphus.	108.
	{ Thomas Cantuariensis.	152.

Sort. für Jesu Paderb. 1636.

FINIS.

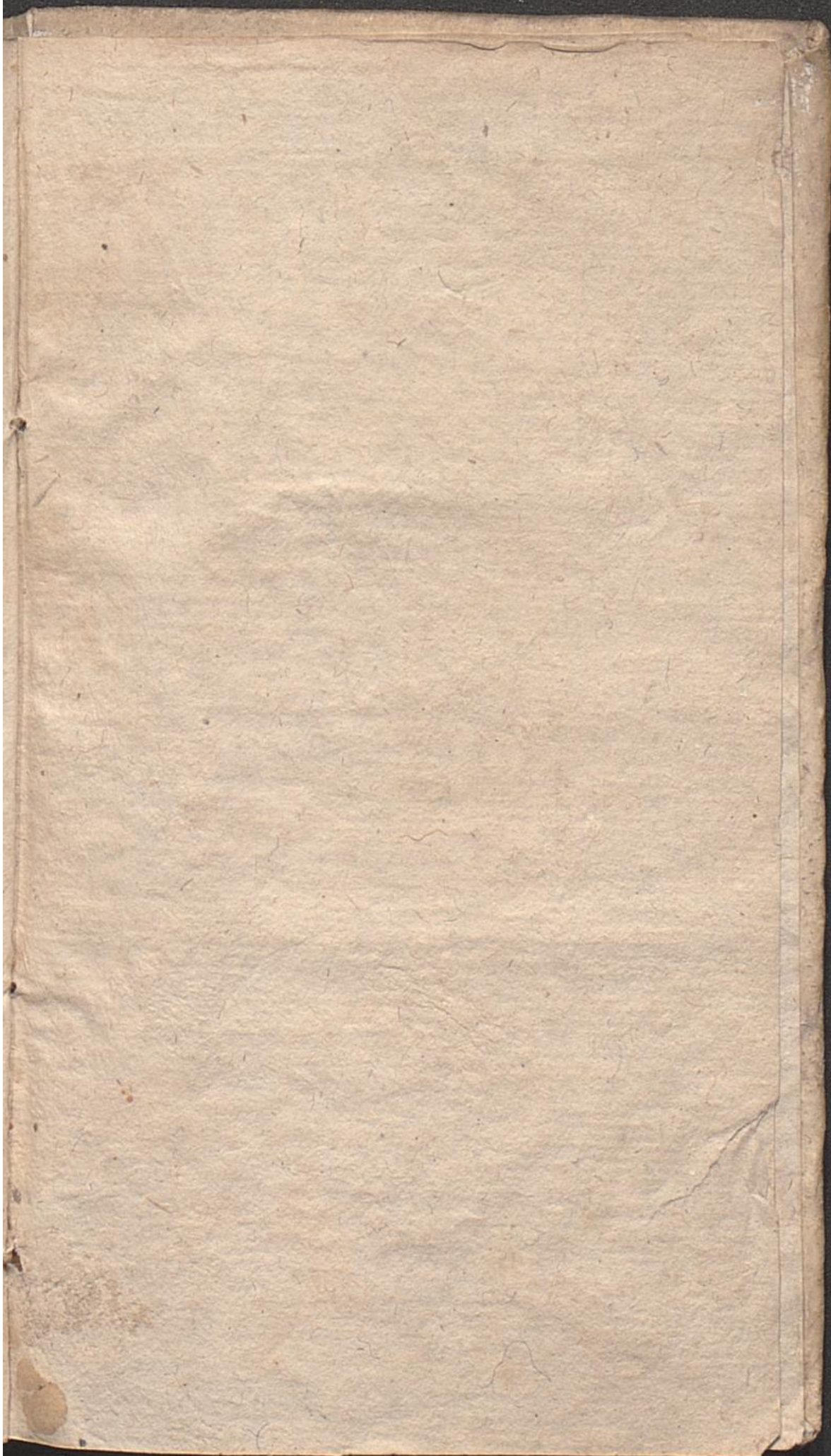
L I C E N T I A R. P.

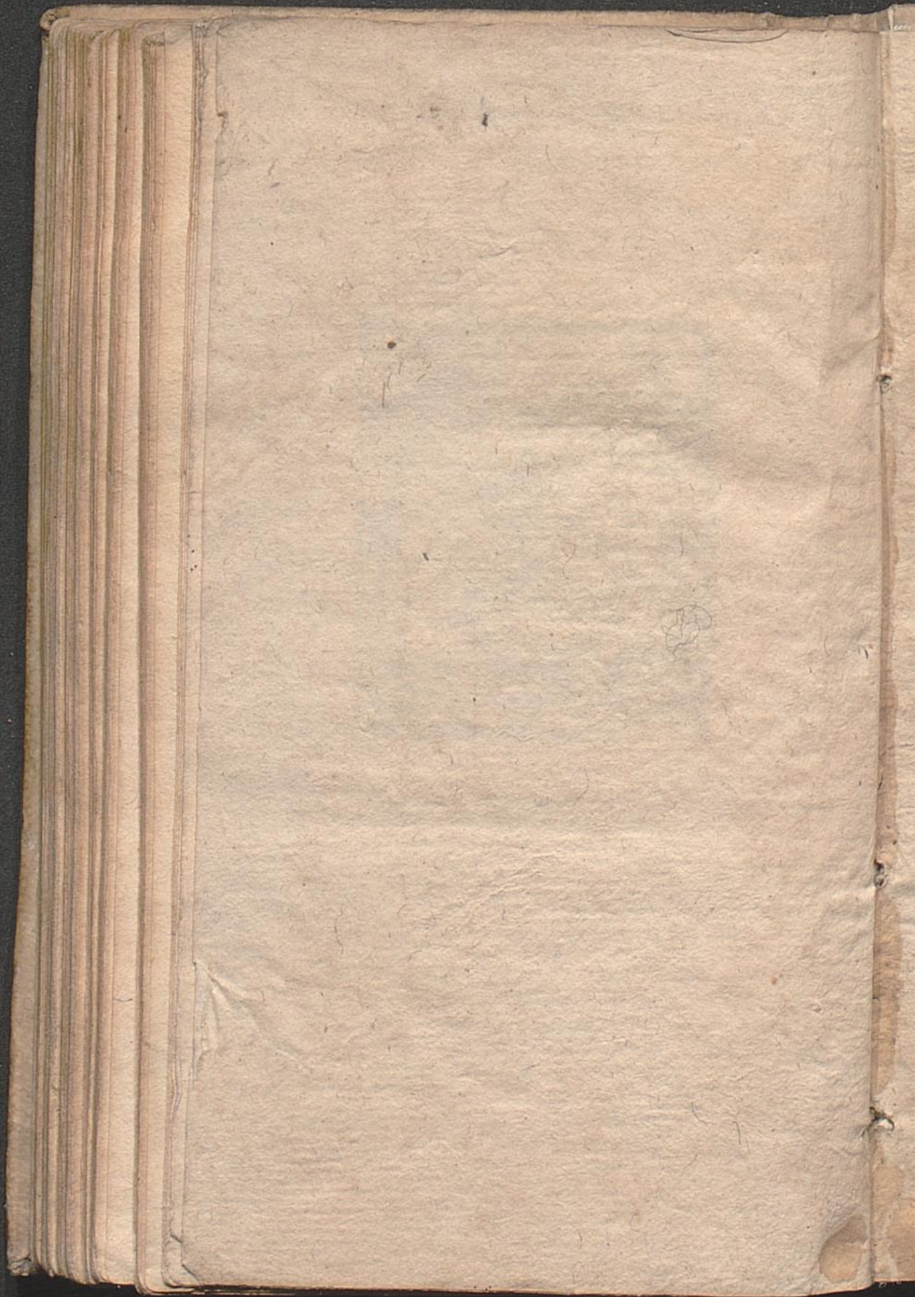
P R O V I N C I A L I S.

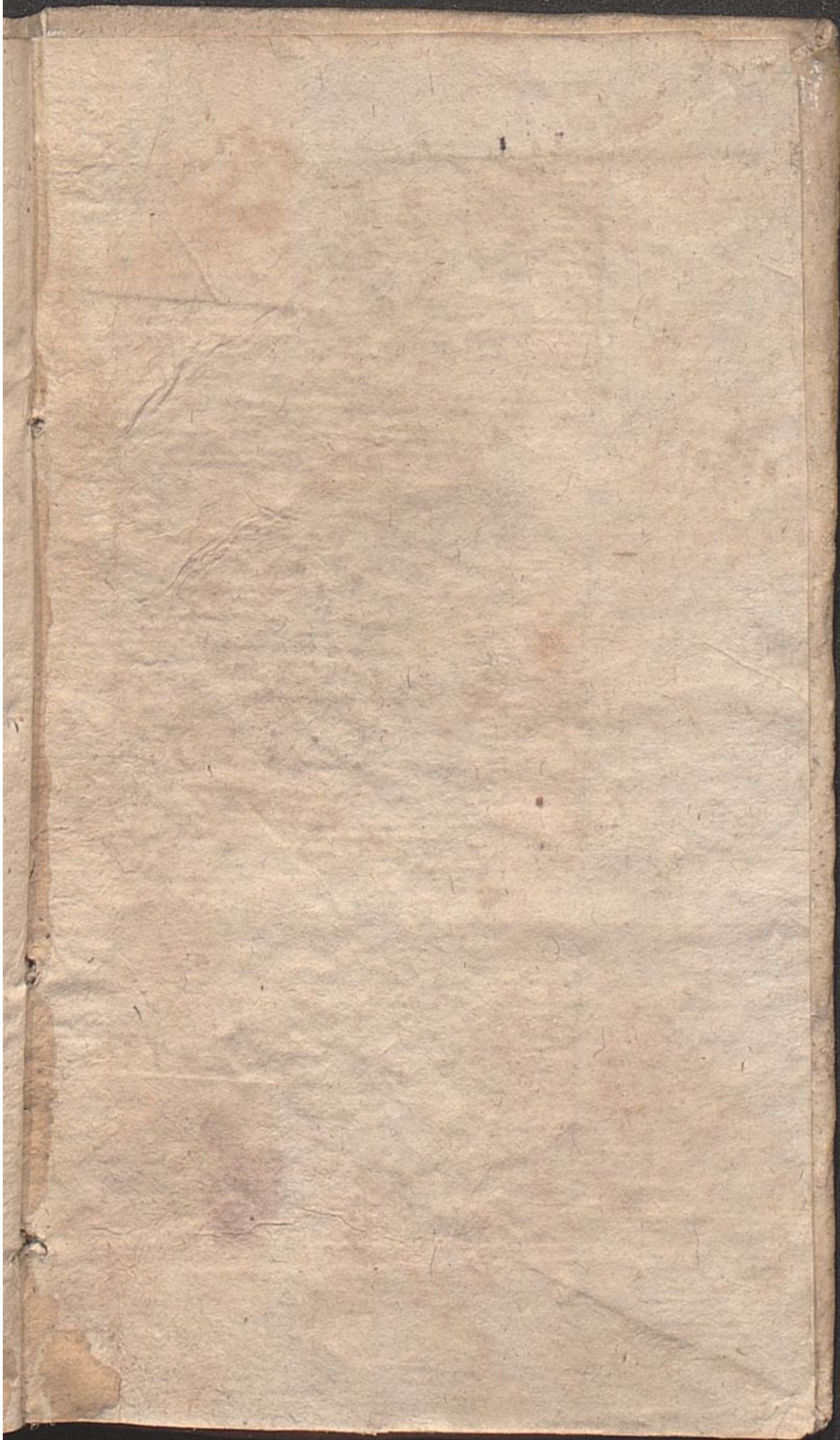
E Go infrascriptus, Societa-
tis I E S V in Gallo-belgica
Prouincialis, facultatem conce-
do, vt Elogia quinquaginta San-
ctorum Iurisperitorum à R. P.
I O A N N E R O B E R T I eiusdē
Societatis composita typis man-
dentur. In cuius rei fidem has
manu propriâ subscriptas, & of-
ficij nostri Sigillo munitas dedi
Tornaci 19. Februarij 1632.

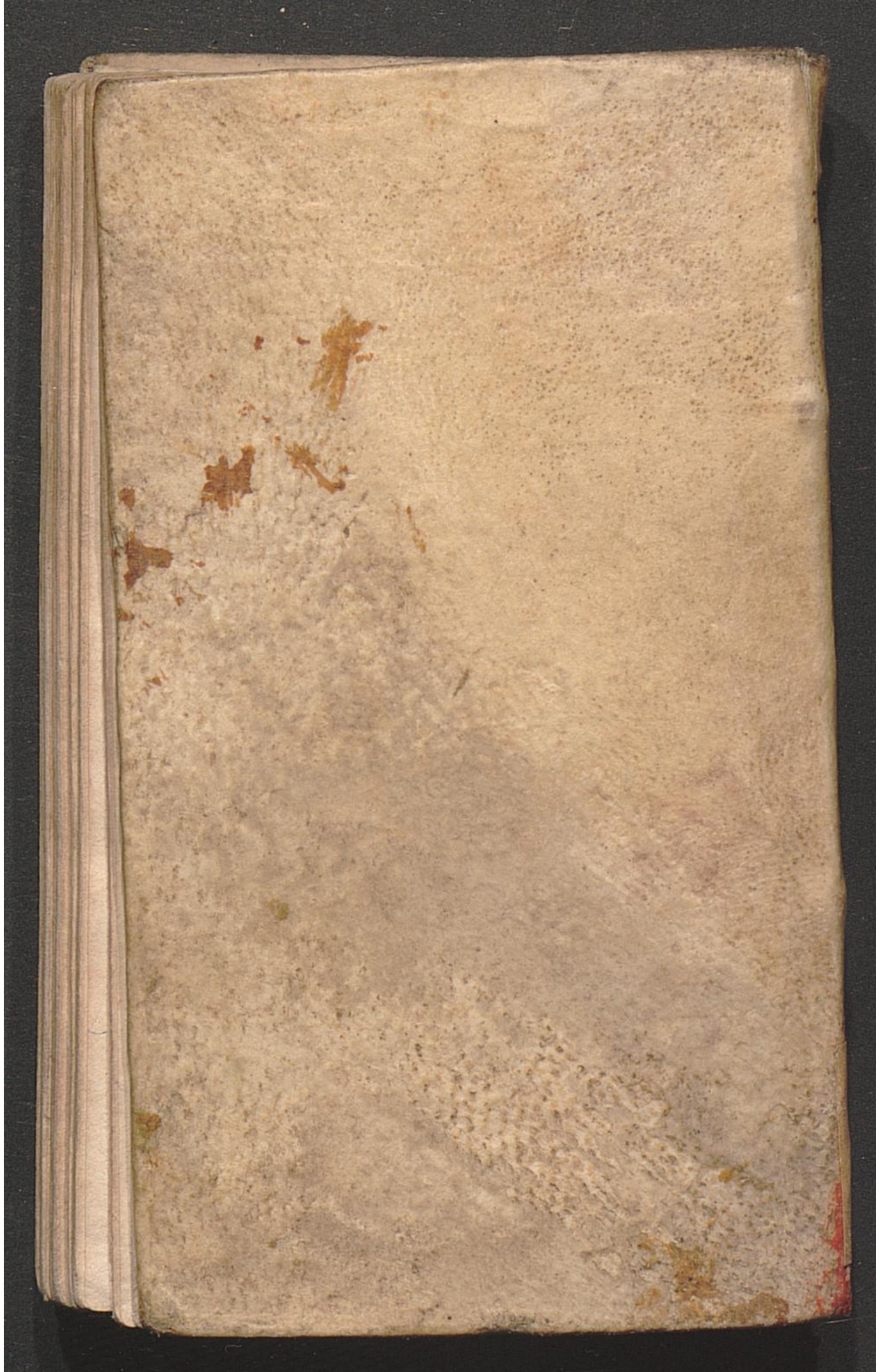
I O A N N E S L O B B E T I V S.

Stenel

Incipit

Th

2555